

ΒΕΡΟΙΑΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

400 ΒΕΡΟΙΑΣ

Αριθ. εισ. 390

Δωρεά: Υπουργείου

Πολέμου και Επιστρώων

GRYTR-00152

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

2
Δ
Η

ΛΑΤΙΝΙΚΗΣ
ΜΕΘΟΔΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΠΡΟΣ ΧΡΗΣΙΝ

ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΤΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ

ΚΑΤΑ ΤΟ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝ ΤΟΥ Π. C. ΡΙΟΕΤΖ

ΥΠΟ

ΜΙΧΑΗΛ ΔΕΦΝΕΡΟΥ

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΑΝΑΛΩΣΤΗ ΚΑΙ ΤΥΠΟΣ ΑΝΔΡΕΟΥ ΚΟΡΟΜΗΛΑ

1878

Αρ. Ε. 390

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Τὸ ἀνὰ χειρὸς γ' μέρος τῆς λατινικῆς μεθόδου, ὅπερ διδάσκει θεωρητικῶς τε καὶ πρακτικῶς τὴν σύνταξιν τῆς λατινικῆς γλώσσης, διαφέρει τῶν δύο προηγουμένων μερῶν κατὰ τὴν διασκευὴν αὐτοῦ, καθότι, ἐκτός τινων λατινικῶν προτάσεων χρησιμευουσῶν πρὸς διαφώτισιν τῶν κανόνων, ἐμπεριέχει ἀποκλειστικῶς μόνον γυμνάσματα πρὸς μετὰφρασιν ἐκ τῆς ἐλληνικῆς εἰς τὴν λατινικὴν, οὐχὶ δὲ καὶ τοιαῦτα πρὸς ἐξήγησιν ἐκ τῆς λατινικῆς εἰς τὴν ἐλληνικὴν. Ὁ δὲ λόγος τούτου προφανής· διότι ἤδη ἀρχίζει ὁ μαθητὴς νὰ ἐξηγῇ Λατίνους συγγραφεῖς. Ἐφρόντισα δέ, ὥστε οὐ μόνον ἐκάστου μαθήματος οἱ κανόνες νὰ ἐφαρμόζωνται ἐν τῷ ἀμέσως ἐπιτασσομένῳ γυμνάσματι, ἀλλὰ καὶ οἱ ἐν προηγουμένοις μαθήμασιν ἀναπτυχθέντες καὶ ἀσκηθέντες ἐν τοῖς ἐπομένοις συνεχῶς νὰ ἐπαναλαμβάνω-

νωνται. Καὶ οἱ μὲν κανόνες εἶνε σύντομοι καὶ σαφεῖς, τὰ δὲ γυμνάσματα ἀνάλογα πρὸς τὰς δυνάμεις τῶν μαθητῶν. Ἐν τέλει δὲ προσετέθη λεξιλόγιον ἑλληνολατινικόν, περιέχον οὐχὶ ὅλας βεβαίως τὰς ἐν τοῖς γυμνάσμασιν ἀπαντωμένας λέξεις, ἀλλὰ τὰς ἐξ αὐτῶν τῷ μεταχειρισθέντι τὰ δύο προηγούμενα μέρη τῆς μεθόδου ταύτης ἀγνώσπους ἢ καὶ ἥττον προχείρους. Ἀνάγκη δὲ λατινιοελληνικοῦ λεξιλογίου οὐδεμία ὑφίσταται.

Εἶθε ἡ ἔκδοσις τοῦ μέρους τούτου, δι' οὗ συμπληροῦται ἡ ὅλη μέθοδος, νὰ αὐξήσῃ τοὺς φίλους ταύτης.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 25 Αὐγούστου 1878.

ΔΕΦΝΕΡ

Δημόσια Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Βεροῖος

ΛΑΤΙΝΙΚΗΣ ΜΕΘΟΔΟΥ

ΜΕΡΟΣ Γ'.

ΣΥΝΤΑΞΙΣ

Μάθημα Α'.

Ὑποκείμενον καὶ κατηγορήμα.

Ὑποκείμενον ὀνομάζεται ἐν τῷ λόγῳ τὸ περὶ οὗ λέγεται τι. Εἶνε δὲ τὸ ὑποκείμενον ἢ οὐσιαστικὸν ἢ ἀντωνυμία ἢ περιέχεται ἐν τῷ ῥήματι. Ἐνίοτε δὲ καὶ ὁλόκληρος λόγος χρησιμεύει ὡς ὑποκείμενον.

Κατηγορήμα δὲ ὀνομάζεται τὸ περὶ τοῦ ὑποκειμένου λεγόμενον. Εἶνε δὲ τὸ κατηγορήμα ἢ ῥῆμά τι αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ (κατηγορηματικὸν) ἢ τὸ ῥῆμα *esse* μετ' οὐσιαστικοῦ ἢ ἐπιθέτου (=κατηγορημένου).

1. Τὸ ῥῆμα συμφωνεῖ τῷ ὑποκειμένῳ κατ' ἀριθμὸν καὶ πρόσωπον.

Chabrias periit bello sociali. Ὁ Χαβρίας ἀπώλετο ἐν τῷ συμμαχικῷ πολέμῳ.

Athenienses oppugnabant Chium.

Si tu vales, bene est, ego quidem valeo.

2. Ἐάν τὰ ὑποκείμενα εἶνε πολλά, ἔστωσαν καὶ ἐν-
κοῦ ἀριθμοῦ, τὸ κατηγορήμα τίθεται πληθυντικῶς.

Antonius et Octavianus vicerunt Brutum et Cas-
sium apud Philippos. Ὁ Ἀντώνιος καὶ ὁ Ὀκταβιανὸς
ἐνίκησαν τὸν Βρούτον καὶ τὸν Κάσσιον παρὰ τοὺς Φι-
λίππους.

Romulus et Remus urbem Romam condide-
runt.—Pompejus, Scipio, Afranius foede perierunt.
—Beneficium et gratia sunt vincula concordiae.

Σημ. 1. Ἐάν τὰ ὑποκείμενα εἶνε ἄψυχα, τὸ κατηγορήμα τίθε-
ται ἐνλοτε καὶ ἐνικῶς.

Tempus necessitasque postulat. Ὁ χρόνος καὶ ἡ ἀνάγκη
ἀπαιτεῖ.

Ratio et oratio societatis humanae vinculum est.—
Cibo et potione fames sitisque depellitur.

3. Ἐπὶ πολλῶν ὑποκειμένων διαφόρων προσώπων
τὸ μὲν α' πρόσ. προτιμᾶται τοῦ β' καὶ τοῦ γ', τὸ δὲ β'
τοῦ γ'.

Si tu et Tullia valetis, ego et suavissimus Ci-
cero valemus. Ἐάν σὺ καὶ ἡ Τουλλία καλῶς ἔχετε,
κάγὼ καὶ ὁ ἡδύτατος Κικέρων καλῶς ἔχομεν.

Tu et pater in convivis eratis.—Haec neque tu
neque ego fecimus.

4. Ἐάν τὸ κατηγορήμα εἶνε τὸ ῥῆμα esse μετ' οὐ-
σιαστικοῦ, τὸ οὐσιαστικὸν τοῦτο συμφωνεῖ τῷ ὑποκειμένῳ
μόνον κατὰ πτώσιν.

Captivi militum praeda fuerunt. Οἱ αἰχμάλωτοι
ἐγένοντο λεία τῶν στρατιωτῶν.

Σημ. 2. "Αν τὸ οὐσιαστικὸν τοῦ κατηγορήματος διὰ μεταβολῆς τῆς καταλήξεως δύναται νὰ λάβῃ τὸ γένος τοῦ ὑποκειμένου, τότε συμφωνεῖ πρὸς τοῦτο καὶ κατὰ γένος καὶ ἀριθμόν. "Αν δὲ τὸ μὲν ὑποκείμενον εἶνε οὐδέτερον, τὸ δὲ οὐσιαστικὸν τοῦ κατηγορήματος εἶνε εὐχρηστον καὶ εἰς τὸ ἀρσενικὸν καὶ εἰς τὸ θηλυκὸν γένος ὑπὸ διαφόρους καταλήξεις, προτιμᾶται τὸ ἀρσενικόν.

Athenae omnium artium inventrices erant. Αἱ Ἀθηναίησαν ἐφευρέτριαι ὄλων τῶν τεχνῶν.

Tempus vitae magister est.—Justitia est domina et regina omnium virtutum.—Sol temporum ac siderum rector est.—Vita rustica parsimoniae, diligentiae, justitiae magistra est.

Γύμνασμα Α'.

Μετὰ τὴν ἐν Βιθράκτοις ἤτταν τῶν Ἑλβετῶν ἔπεμψαν αἱ πολιτεῖαι ὅλης σχεδὸν τῆς Γαλλίας πρέσβεις πρὸς τὸν Καίσαρα καὶ εὐχαρίστησαν αὐτῷ.—Σὺ, Ροῦλλε, καὶ τινες ἄλλοι, ἠπατήθητε ἐλπίσαντες (MT. οἵτινες ἠλπίσατε) ὅτι δύνασθε ν' ἀνατρέψῃτε τὴν δημοκρατίαν.—Παρακαλῶ, νὰ ἔλθῃτε σὺ καὶ ὁ ἀδελφός σου πρὸς με εἰς τὴν ἐξοχὴν.—Ὁ στρατὸς τοῦ Λεντούλου, ὃν ἡ γερουσία εἶχε πέμψει εἰς Σικελίαν, ἦτο τὰ λείψανα (reliquiae) τῆς ἐν Κάνναις ἤττης.—Ἐν τῷ λόγῳ, ὃν ἀπήγγειλεν ὑπὲρ τοῦ Ῥοσκίου ὁ Κικέρων, λέγει, ὅτι ὁ ἀγροτικὸς βίος εἶνε ὁ διδάσκαλος τῆς οἰκονομίας.—Μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς πόλεως οἱ κάτοικοι, ὅσοι (MT. οἵτινες) δὲν εἶχον φρονευσθῇ, ἦσαν ἡ λεία τῶν στρατιωτῶν· ἄνδρες, γυναῖκες, παιδία ἐπωλοῦντο ὡς δοῦλοι.

Μάθημα Β'.

Συνέχεια.

1. Ἄν τὸ κατηγόρημα εἶνε τὸ ῥῆμα *esse* μετ' ἐπιθέτου (μετοχῆς ἢ ἐπιθετικῆς ἀντωνυμίας), τοῦτο τὸ ἐπίθετον (μετοχή ἢ ἀντωνυμία) συμφωνεῖ τῷ ὑποκειμένῳ κατὰ γένος, ἀριθμὸν καὶ πτώσιν.

Puer est modestus—pueri sunt modesti.

Puella est modesta—puellae sunt modestae.

Mare est periculosum—maria sunt periculosa.

Σημ. 1. Τὸ *esse* συχνάκις παραλείπεται, εἴτε οὐσιαστικοῦ εἴτε ἐπιθέτου ὄντος τοῦ κατηγορουμένου, μάλιστα δ' ἐν ἐκφράσεσι γενικαῖς, παροιμίαις κτλ.

Ars longa, vita brevis. Ἡ μὲν τέχνη μακρά, ὁ δὲ βίος βραχύς (ἐστὶ).

Miltiades, Cimonis filius, Atheniensis. Ὁ Μιλτιάδης, ὁ υἱὸς τοῦ Κίμωνος, ἦτο Ἀθηναῖος.

2. Ὡς ὑποκειμένου ὄντος ἀπαρεμφάτου ἢ ὁλοκλήρου λόγου, τὸ ἐπίθετον τοῦ κατηγορήματος τίθεται οὐδετέρως.

Dulce et decorum est pro patriā mori. Γλυκὸν καὶ ἑνδοξόν ἐστὶ τὸ ὑπὲρ πατρίδος ἀποθνήσκειν.

3. Ἐπὶ πολλῶν ὑποκειμένων διαφόρων γενῶν, ἐπὶ μὲν προσώπων τὸ ἐπίθετον τοῦ κατηγορήματος τίθεται ἄρσενικῶς, ἐπὶ δὲ πραγμάτων οὐδετέρως.

Pater et mater mortui sunt.

Labor voluptasque, dissimilia naturā, societate quadam inter se naturali juncta sunt. Κόπος καὶ

ἡδονή, φύσει διάφορα, εἰσὶ συνδεδεμένα πρὸς ἄλληλα διὰ τινος φυσικῆς σχέσεως.

Σημ. 2. "Ἄν τὰ ὑποκείμενα εἶνε ἀναμῖξ πρόσωπα καὶ πράγματα, τότε συνήθως τίθεται τὸ κατηγορούμενον πλησίον ἑνὸς ἐξ αὐτῶν, πρὸς ὃ συμφωνεῖ κατὰ γένος, ἀριθμὸν καὶ πτώσιν, εἰς δὲ τὰ λοιπὰ ἐξυπακούεται προσηκόντως.

Thrasylulus contemptus est primo a tyrannis atque ejus solitudo. Ὁ Θρασύβουλος καὶ ἡ ἀπομόνωσίς του (ὁ μικρὸς ἀριθμὸς τῶν ὁπαδῶν του) κατεφρονήθησαν τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν τυράννων.

Γύμνασμα Β'.

"Ἀθεὸν ἔστι τὸ μὴ ἀγαπᾶν τοὺς γονεῖς.—Πάντες οἱ παῖδες καὶ τὰ κοράσια, ἅτινα εἶχον ἀίχμαλωτισθῇ ὑπὸ τοῦ Σκιπίωνος ἐν Ἰσπανίᾳ, ἀπεδόθησαν εἰς τοὺς ἑαυτῶν.—'Απάτη καὶ ψεῦδος αἰσχρὰ εἰσιν.—Ὁ ναὸς τοῦ Ἡραίστου (τὸ Ἡραιστεῖον), τὸ τεῖχος καὶ ἡ πύλη ἐκεραυνοβολήθησαν.—Αὐτὸς μὲν ὁ Δαρεῖος ἐξέφυγεν, ἀλλ' ἡ μήτηρ αὐτοῦ, αἱ σύζυγοι, αἱ θυγατέρες, οἱ δοῦλοι ἡχμαλωτίσθησαν.—Ἐντιμον τὸ ὑπὲρ πατρίδος πολεμεῖν.—Φόνοι, ἐμφύλιοι πόλεμοι, προγραφαὶ ἦσαν ἄρεστά τοῖς κακοῖς πολίταις.—Ὁ Διομέδων καὶ τὰ πλοῦτῃ του περιεφρονήθησαν ὑπὸ τοῦ Ἐπαμεινώνδου. + Ἀτιμότερον ἦτο τὸ νὰ φύγῃ τις ἀπὸ τὴν μάχην ῥίψασπις.—Ὁ βασιλεὺς Σύραξ καὶ ἡ σύζυγός του Σοφονίσθη ἡχμαλωτίσθησαν ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων.—Τὸ ἀπατᾶν ἄλλους εἶνε πολλάκις εὐκόλον, εὐκολώτερον δὲ τὸ ἀπατᾶσθαι.—Ὁ ἀδελφός του καὶ ἡ ἀδελφή του εἶνε νεκροί.—Εὐτυχίαι, τιμητικαὶ θέσεις, νῖκαι ἐξαρτῶνται ἐκ τῆς τύχης.

Μάθημα Γ'.

Συμφωνία τοῦ ἐπιθέτου, τῆς ἐξηγήσεως,
τοῦ ἀναφορικοῦ.

1. Τὸ ἀμέσως, ἄνευ τοῦ ῥήματος *esse*, εἰς ἀκριβέστερον προσδιορισμὸν οὐσιαστικοῦ τινος τιθέμενον ἐπίθετον, ἀριθμητικόν, μετοχή ἢ ἀντωνυμία συμφωνεῖ τῷ προσδιοριζομένῳ οὐσιαστικῷ κατὰ γένος, ἀριθμὸν καὶ πτώσιν, καλεῖται δὲ ἐπιθετικὸς προσδιορισμὸς (*attributum*).

Vir probus—*viri probi*.

Urbs capta—*oppidum captum*.

Illā modesta puella—*illae modestae puellae*.

2. Τὸ οὐσιαστικὸν τὸ ἐπιφερόμενον εἰς τι ὄνομα ὡς ἐξηγήσεις ἄνευ τοῦ ῥήμ. *esse* συμφωνεῖ τῷ ὀνόματι κατὰ πτώσιν. Ὁ δὲ ἀριθμὸς καὶ τὸ γένος τοῦ ἐπεξηγοῦντος οὐσιαστικοῦ ὀνύαται νὰ εἶνε διάφορος τοῦ ἐπεξηγουμένου. Καλεῖται δὲ τό τε ἐπιτάσσειν ἐπεξηγηματικὸν οὐσιαστικόν, καὶ αὐτὸ δ' ἔτι τὸ ἐπιτεταγμένον οὐσιαστικὸν ἐπεξηγήσει (*appositio*).

Cicero consul.—*Athenae urbs*.—*Praeneste oppidum*.—*Miltiades Parum insulam oppugnavit*.—*Parus insula a Miltiade oppugnata est*.—*Missi sunt delecti cum Leonida, Lacedaemoniorum rege, qui Thermopylas occuparent*. Ἐπέμφθησαν ἐκλεκτοὶ μετὰ τοῦ Λεωνίδου, βασιλέως τῶν Λακεδαιμονίων, οἵτινες νὰ καταλάβωσι τὰς Θερμοπύλας.

Σημ. 1. Τὸ κατηγόρημα συμφωνεῖ τῷ ἐπεξηγουμένῳ καὶ οὐχὶ τῇ ἐπεξηγήσει· ἀλλ' ἂν πληθυντικὰ ὀνόματα τόπων ἐπεξηγοῦν-

Δημοσίη Κεγυρτικὴ Βιβλιοθηκὴ Βερολίνου

ται διὰ τοῦ *urbs, oppidum, civitas*, ἔλκεται ὡς ἐπὶ τὸ πολλὸν τὸ κατηγορημα πρὸς τοῦτο.

Athenae, civitas Achaiae, ab Aristione Atheniensi Mithridati tradita est. Αἱ Ἀθηναί, πόλις τῆς (Ῥωμαϊκῆς ἐπαρχίας) Ἀχαιας, παρεδόθησαν (κατὰ λέξ.—θη) ὑπὸ τοῦ Ἀθηναίου Ἀριστίωνος τῷ Μιθριδάτῃ.

Σημ. 2. Ἐν τῇ Ἑλλην. εἰς τὴν ἐπεξήγησιν ἀκολουθεῖ ἀναφορικόν, τότε ἐν τῇ Λατ. τὸ ὡς ἐπεξήγησις οὐσιαστικόν τίθεται μετὰ τὸ ἀναφορικόν καὶ συμφωνεῖ πρὸς τοῦτο κατὰ πτωσίν, οἷον· ἡ Κόρινθος (τὴν Κόρ. κτλ.), πόλις (πόλιν κτλ.), ἥ τις = *Corinthus, quae urbs*.... Pausanias Colonas, qui locus in agro Troade est, se contulerat. Ὁ Πausανίας εἶχε μεταβῆ εἰς Κολωνάς, ὅστις τόπος εἶνε ἐν τῇ Τρωϊκῇ χώρᾳ.

3. Ὅταν ἀναφορικὴ ἀντωνυμία (*qui, quae, quod*) ἢ δεικτικὴ (*hic, ille* κτλ.) ἀναφέρηται εἰς τι ὄνομα, συμφωνεῖ πρὸς τοῦτο κατὰ γένος καὶ ἀριθμόν, ἂν δ' ἀναφέρηται εἰς ῥῆμα ἢ ὁλόκληρον λόγον, τίθεται κατ' οὐδέτερον γένος, ὅτε καὶ γίνεται χρῆσις ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τοῦ *id quod* ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ *quod*.

Ἡ δὲ πτωσις τῆς ἀντωνυμίας ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς σχέσεως, ἣν γραμματικῶς ἔχει ἐν τῷ λόγῳ.

Tam modestus ille puer est, quem vidisti (cujus tutor es, cui librum dedisti), ut omnes eum diligant. Τόσον σώφρων εἶνε ὁ παῖς, ὃν εἶδες (οὗ κηδεμῶν εἶσαι, ᾧ ἔδωκας βιβλίον), ὥστε πάντες αὐτὸν ἀγαπῶσιν.

Litterae, quas heri ad me dedisti, hodie mihi redditae sunt. Αἱ ἐπιστολαί, ἃς χθὲς εἰς ἐμὲ ἔγραψας, σήμερον μοι παρεδόθησαν.

Timoleon, id quod difficilius putatur, multo sapientius tulit secundam quam adversam fortu-

nam. Ὁ Τιμολέων πολλῶ συνετώτερον ὑπέφερε τὴν εὐτυχίαν ἢ τὴν δυστυχίαν, τοῦθ' ὕπερ δυσκολώτερον νομίζεται.

Γύμνασμα Γ'.

Τὰ στρατεύματα τοῦ Ἀντιόχου, βασιλέως τῆς Συρίας, ἐνικήθησαν κατὰ κράτος ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων παρὰ τὴν Μαγνησίαν, κειμένην (ἥτις κεῖται) παρὰ τὸ ὄρος Σίπυλον.— Ὁ Ῥωμαϊκὸς λαὸς διεξήγαγε βαρεῖς πολέμους πρὸς τὸν Μιθριδάτην, βασιλέα τοῦ Πόντου, καὶ τὸν Τιγράνην, τὸν γαμβρόν του, βασιλέα τῆς Ἀρμενίας.— Ἐν ἔτει 447 μ. Χρ. ἐν Θηβαίς, πόλει πρωτεύουστι ὅλης τῆς Βαιωτίας, ἡ ἀνωτάτη ἐξουσία περιήλθε πάλιν εἰς τοὺς ἀρίστους.— Ὁ Θρασύβουλος εἶχεν ἔλθει ἀπὸ τὰς Θηβας εἰς τὴν Φυλὴν, ὕπερ ἐστὶ τῆς Ἀττικῆς φρούριόν ὀχυρώτατον.— Ὁ Καῖσαρ ἐφείδετο τῆς ζωῆς τῶν ἐχθρῶν του, ὅπερ ἐν ταῖς χρόνοις ἐκείνων τῶν ἐμφυλίων πολέμων ἦτο μεγίστου θαυμασμοῦ (ΑΦ.) ἄξιον.— Τὸ πλοῖον τῶν πειρατῶν, τὸ μὴ ληφθὲν ὑπὸ τοῦ ἡμετέρου στόλου, εὗρέθη παρὰ τὰ Μέγαρα, τόπον, ὅστις δὲν εἶνε μακρὰν τῶν Συρακουσῶν, τῆς πρωτεύουστος ἀπάσης τῆς Σικελίας.— Ὁ Κικέρων καὶ ὁ Μάριος ἐγέννηθησαν ἐν Ἀρπίνῳ, πόλει κειμένη (ΜΤ. ἥτις ἐκεῖτο) ἐν Λατίῳ.— Ἐν ἐκείνῳ τῷ χρόνῳ οἱ Ῥωμαῖοι ἐγένοντο κύριοι τῆς Κορσικῆς, ἥτις νῆσος ὑπὸ τῶν Ἑτρούσκων ἦτο κατειλημμένη.— Γνωστόν ἐστιν, ὅτι τὸ Καπιτώλιον, ἡ ἀκρόπολις τῆς πόλεως Ῥώμης, ἐπολιορκήθη ὑπὸ τῶν Γάλλων καὶ σχεδὸν ἐκυριεύθη.

Μάθημα Δ'.

Διπλῇ ὀνομαστικῇ καὶ διπλῇ αἰτιατικῇ.

Μεταβατικὰ ῥήματα εἶνε τὰ σημαίνοντα ἐνέργειαν μεταβαίνουσιν ἀπὸ τοῦ ἐνεργούντος εἰς ἕτερον πρόσωπον ἢ πράγμα, οἷον *laudo ἐπαινῶ. Τίνα ἢ τι ἐπαινῶ;*

Ἀμετάβατα δὲ ῥήματα εἶνε τὰ σημαίνοντα ἐνέργειαν ἀναφερομένην εἰς μόνον τὸ ἐνεργούν, οἷον *demi-gro ἀποδημῶ.*

Τὸ πρόσωπον ἢ πρᾶγμα, εἰς ὃ μεταβαίνει ἡ ἐνέργεια μεταβατικοῦ ῥήματος, καλεῖται (ἐγγύτερον) ἀντικείμενον (objectum).

1. Ἡ ὀνομαστικὴ εἶνε ἡ πτώσις τοῦ ὑποκειμένου, τίθεται δὲ εἰς τὴν ἐρώτησιν *τίς; ἢ τί;*

Ἡ δ' αἰτιατικὴ εἶνε ἡ πτώσις τοῦ (ἐγγυτέρου) ἀντικειμένου, καὶ τίθεται εἰς τὴν ἐρώτησιν *τίνα; ἢ τί;*

Τρεπομένης τῆς ἐνεργητικῆς συντάξεως εἰς παθητικὴν ἡ μὲν αἰτιατικὴ τοῦ ἀντικειμένου γίνεται ὀνομαστικὴ τοῦ ὑποκειμένου ἐν τῷ παθητικῷ, ἡ δὲ ὑποκειμενικὴ ὀνομαστικὴ τοῦ ἐνεργητικοῦ μεταβάλλεται εἰς ἀφαιρετικὴν μὲν μετὰ τῆς προθέσεως *a*, ἃν σημαίνει πρόσωπον, εἰς ἀπλὴν δ' ἀφαιρετικὴν, ἃν σημαίνει πρᾶγμα.

Pater amat filium. Filius amatur a patre.

Poenae terrent malos cives. Mali cives terrentur poenis

Darius rex pontem fecit in Histro flumine.

Pons factus est a Dario rege in Histro flumine.

2. Δύο ὀνομαστικά, ἡ μὲν τοῦ ὑποκειμένου, ἡ δὲ τοῦ κατηγορουμένου, τίθενται εἰς τὰ ἐξῆς ῥήματα.

Δημοσίον Κεντρικὴν Βιβλιοθήκην Βερολίνου

esse εἶναι
apparēre φαίνεσθαι
manēre μένειν

existēre } συμβαίνειν
evadēre } γίνεσθαι
fiēri }
vidēri φαίνεσθαι.

Τὸ διττῶς ἐν τῇ Ἑλληνικῇ γλώσσῃ ἐκφερόμενον φαίνεται ὅτι (ὡς *ar* ἢ ὡς *ra*) καὶ φαίνομαι (φαίνεσθαι κτλ.) ὅτι ἐν τῇ Λατινικῇ μόνον προσωπικῶς ἐκφέρεται· *videor* φαίνεται ὅτι ἐγώ, *videris* φαίνεται ὅτι σὺ κτλ.

Nemo fit casu bonus. Οὐδείς γίνεται ἐκ τύχης καλός.

Exstitit Brutus vindex nostrae libertatis. Ὁ Βρ. ὑπῆρξεν (ὁ) ἀμυντὴρ (σωτὴρ) τῆς ἐλευθερίας μας.

Satis docuisse videor, hominis natura quanto omnes anteiret animantes. Φαίνεται ὅτι ἱκανῶς ἔδειξα, ὅπόσον ἡ φύσις τοῦ ἀνθρώπου πάντα τὰ (ἄλλα) ζῶα ὑπερβαίνει.

3. Ὡσαύτως εἰς τὰ ἐπόμενα παθητικὰ ῥήματα τίθενται δύο ὀνομαστικά, ἡ μὲν τοῦ ὑποκειμένου, ἡ δὲ τοῦ κατηγορουμένου·

dici } λέγεσθαι
vocari } καλεῖσθαι
appellari }
nominari } ὀνομάζεσθαι

existimari } νομίζεσθαι
judicari } θεωρεῖσθαι
putari } κρίνεσθαι
habēri }

designari } ἀναγορεύεσθαι
creari } ἐκλέγεσθαι
eligi } κττ.

reddi } γίνεσθαι
fiēri } ἀποβαίνειν
declarari } ἀναδείκνυ-
εσθαι, ἀναγορεύεσθαι

Cicero a populo Romano consul creatus est. Ὁ Κικέρων ἐξελέχθη ὕπατος ὑπὸ τοῦ Ῥώμ. λαοῦ.

Εἰς τὰ ἐνεργητικὰ τούτων τῶν ῥημάτων τίθενται δύο αἰτιατικά, ἡ μὲν τοῦ ἀντικειμένου, ἡ δὲ τοῦ κατηγορουμένου, ὡσαύτως δὲ καὶ εἰς τὸ *se praebere* καὶ *se praestare* = παρέχειν (δεικνύειν) ἑαυτὸν (τοιοῦτον).

Ciceronem populus Romanus consulem creavit.

Trajanus Romae et per provincias aequalem se omnibus praestitit. Ὁ Τραϊανὸς παρέσχεν ἑαυτὸν ὅμοιον (ὁμοίως ἐφάρθη κτλ.) πρὸς πάντας ἐν τε τῇ Ῥώμῃ καὶ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις.

Γύμνασμα Δ'.

Μετὰ τὰς ἐκστρατείας ταύτας τὰς γενομένας ὑπὸ τοῦ Δρούσου καὶ τοῦ Γερμανικοῦ ἔμειναν οὐχ ἥττον οἱ πέραν τοῦ Ῥήνου οἰκοῦντες Γερμανοὶ ἐλεύθεροι καὶ ἀνυπότακτοι.— Ὁ Βερκινγκέτοριξ ἐφάνη ὡς ὁ σωτὴρ τῆς ἐλευθερίας ὅλης τῆς Γαλλίας.— Φαίνεται, ὅτι δὲν ἔχετε ἀναγνώσει τὸ πρῶτον βιβλίον τῆς ἱστορίας τοῦ Λιβίου.— Φαίνεται ὡς νὰ ἐδίστασε πολὺ ὁ Κικέρων νὰ ἀκολουθήσῃ τὸν Πομπήιον εἰς τὴν Ἑλλάδα.— Ἐφαίνετο τοῖς Ἀθηναίοις, ὅτι ὁ Μιλτιάδης, ὅστις τοσάκις εἶχεν διοικήσει στρατοὺς καὶ δημοσίους ἀρχὰς ἄρξει, δὲν δύναται νὰ ᾔνε ιδιωτῆς, ἀλλ' ὅτι ἐπιθυμεῖ νεωτερισμοὺς (νέαν κατάστασιν πραγμάτων).— Ὁ Ῥωμαϊκὸς λαὸς ἐξέλεξεν ὑπατὸν τὸν Αἰμίλιον Παῦλον.— Ὁ Λεύκιος Σκιπίων φαίνεται ὅτι ἀνηγορεύθη στρατηγός, διότι οἱ πολῖται ἠλπιζον, ὅτι ὁ ἀδελφὸς τοῦ Πώπλιος θὰ ὑπάγῃ μετ' αὐτοῦ εἰς Ἀσίαν.— Ἡ γερουσία ἐκήρυξε τὸν Ἀντώνιον προδότην (*hostis*) τῆς πατρίδος καὶ διέταξεν, ἵνα ὁ Ἴρτιος καὶ ὁ Πάνσας, οἵτινες εἶχον ἐκλεχθῇ ὑπατοὶ, ἐπενέγκωσι πόλεμον κατ' αὐτοῦ.

Μιάθλημα Ε'.

Ἀόριστον ὑποκείμενον.

4. Τὰ ἀπρόσωπα λέγεται, νομίζεται, κττ. ἢ ἀόριστως λέγουσι (λέγουρ), νομίζουσι, διηγοῦνται, κττ. (ὁηλ. οἱ ἄνθρωποι) ἢ λέγει (εἶπε κτλ.), νομίζει κττ. τις ἐκφέρονται ἐν τῇ Λατινικῇ γλώσσῃ κατὰ τοὺς ἐξῆς διαφόρους τρόπους·

α) Διὰ παθητικῆς προσωπικῆς συντάξεως, ὡς πρό ὀλίγου περὶ τοῦ *videri* εἰπομεν, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ εἰς τὰ ῥήματα·

dicor = λέγεται ἢ λέγουν ὅτι ἐγώ. . . (κατὰ λέξ. = λέγομαι, ὡς καὶ οἱ ἀρχ. Ἑλλ.).

putaris = νομίζεται, πιστεύουν ὅτι σύ. . . (θεωρεῖσαι).

fertur = (ἀνα)φέρεται, λέγεται, ὅτι αὐτός. . .

narramur = διηγοῦνται ὅτι ἡμεῖς. . .

existimamini = νομίζουν ὅτι ὑμεῖς. . .

traduntur = ἐκ παραδόσεως λέγεται ὅτι αὐτοὶ κτλ.

Τὸ πρόσωπον λοιπὸν ἢ τὸ πρᾶγμα, περὶ οὗ λέγεται, νομίζεται, πιστεύεται κτλ., γίνεται ὑποκείμενον, τὰ δὲ ῥήματα (*dicor*, *feror*, *trador*, *existimor* κτλ.) ἐπιφέρονται ὡς κατηγορήματα, καὶ εἰς αὐτὰ δύναται νὰ ἀκολουθῇ καὶ ἀπαρέμφατον.

Plato in Italiam venisse dicitur (fertur, traditur). Λέγουν, ὅτι ὁ Πλάτων ἦλθεν εἰς τὴν Ἰταλίαν.

Romulus Martis filius putatus est. Τὸν Ῥώμυλον ἐνόμισαν υἱὸν τοῦ Ἀρεως.

Pausanias Helotes sollicitare spe libertatis existi-

Δημόσια Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Βεροῖκος

mabatur. 'Ενόμιζον, ὅτι ὁ Πausανίας διὰ τῆς ἐλπίδος τῆς ἐλευθερίας τοὺς Ἑλλώτας ἐξήγειρεν.

Εἰς ἄλλα δὲ ῥήματα ἐκφέρεται τὸ τοιοῦτον, ὡς καὶ ἐν τῇ 'Ελληνικῇ, δι' ἀπροσώπου συντάξεως, τ. ἔ. διὰ τοῦ γ' ἐν. προσ. τῆς παθ. φωνῆς (συνηθέστερον ἐν τῷ παθ. παρακ. καὶ ὑπερσυντ., ὅτε καὶ γίνεται χρῆσις τοῦ αὐδετέρου τῆς μεταχῆς).

Pugnatum est diu atque acriter. 'Επολέμησαν ἐπὶ πολὺ καὶ σφοδρῶς.

Ventum est in Britanniam. Ἦλθον εἰς τὴν Βρ.

β) Δι' ἐνεργητικῆς συντάξεως, συνηθεστάτης μὲν κατὰ γ' πληθ. πρόσ. (ὡς καὶ ἐν τῇ ἀπλοελλ.) *tradunt* = λέγουν, *pugnant* (ἀορίστ.) = μάχονται, πολεμεῖ ὁ κόσμος, σπανιωτέρας δὲ κατὰ α' πληθ. πρόσ., οἷον *narramus* (ἀορίστ.) = διηγοῦνται (κατὰ λέξ. διηγούμεθα), καὶ ἐνίοτε κατὰ β'. ἐν. πρόσ. ὡς καὶ παρὰ τοῖς 'Ελλήσιν ἐν τῇ ὁμιλίᾳ *dicis* = λέγεις (λέγεται).

Platonem ferunt, ut Pythagoreos cognosceret, in Italiam venisse. Λέγεται (λέγουν), ὅτι ὁ Πλάτων ἦλθεν εἰς τὴν Ἰταλίαν, διὰ νὰ γνωρίσῃ τοὺς Πυθαγορείους.

Γύμνασμα Ε'.

Πιστεύεται, ὅτι ὁ Ὅμηρος ἐν ἐκείνῳ που τῷ χρόνῳ ἔζησε, καθ' ὃν ἐθατίλευεν ἐν Ἰουδαίᾳ ὁ Σολομών. — Διηγοῦνται, ὅτι οἱ Φοίνικες ἐν ταῖς ἀρχαιοτάτοις ἡδὴ χρόνοις ἦλθον εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Βρεταννίας. — 'Αφ' οὗ ἦλθον εἰς τὰ χειμάδια, ἐπληροφορήθη ὁ Καῖσαρ, ὅτι ἡ ἀρχὴ τῆς ἀποστασίας προῆλθεν ἀπὸ τὸν Ἀμβιόριγα. — 'Επὶ πο-

λὸν χρόνον ἐθεωρήθησαν οἱ Ῥωμαῖοι ὡς ἀπόγονοι τῶν Τρώων.— Λέγεται, ὅτι οἱ ἀρχαῖοι Γερμανοὶ ἐλάτρευσαν τὸν θεὸν Ἑρθαν ἐπὶ τινος νήσου.— Δὲν δύναται τις τὰ πάντα ἀφ' ἑαυτοῦ νὰ κήμνη.— Μετὰ τὸν δεύτερον Καρχηδονιακὸν πόλεμον ἔπαυσαν νὰ ἀναγορεύωσιν ἐν Ῥώμῃ δικτάτορα, ὁ δὲ Σύλλας καὶ ὁ Καῖσαρ μόνοι τῶν ἑκαμὴν ἑαυτοὺς δικτάτορας.— Ἄλλως ζῇ τις μετὰ τυράννου καὶ ἄλλως μετὰ φίλου.— Ἄν νεανίας ὢν παρεδόθης (MTT.) εἰς τὴν ὀκνηρίαν, (τότε) γέρων μάτην θὰ ἐργάζεταιται.— Ὁ αὐτοκράτωρ Διοκλητιανὸς λέγεται ὅτι ἤτο ἀπελευθέρου υἱός.— Ὅτε ἐν μιᾷ νυκτὶ πάντες σχεδὸν οἱ Ἑρμαῖ ἐν Ἀθήναις εἶχον κατακρημνισθῇ, ἐπιστεύετο, ὅτι ὁ Ἀλκιβιάδης καὶ οἱ περὶ αὐτὸν ὑπῆρξαν οἱ πρωτουργοὶ τοῦ κακουργήματος τούτου.— Τὸν αὐτοκράτορα Τίτον ὠνόμασαν ἡδονὴν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.— Δὲν δύναται τις σχεδὸν νὰ καταλάβῃ, διὰ τί οἱ Καρχηδόνιοι δὲν ἔπεμψαν τῷ νικηφόρῳ Ἀννίβᾳ ἐπικουρίας.— Ὅτε εἰς τὸν Ἑπαμεινώνδαν, ὅστις κατὰ τὴν ἐν Μαντινείᾳ μάχην εἶχε πληγωθῇ καιρίως, ἡγγέλθη, ὅτι οἱ Βοιωτοὶ εἶχον νικήσει, λέγεται ὅτι ἀνέκραζεν: Ἀρκετὰ ἔζησα· ἐπειδὴ ἀποθνήσκω ἀνίκητος. Ἀφ' οὗ δὲ τῷ ἔσυραν τὸ βέλος ἐκ τῆς πληγῆς, ἀμέσως παρέδωκε τὸ πνεῦμα.— Ἐπὶ πολὺν χρόνον ἐθεώρουν τὸν Κέκροπα ὡς Αἰγύπτιον.— Τὸν Πολυκράτη εἶχον ὀνομάσει εὐδαίμονα.— Ἔστω τις πεπεισμένος, ὅτι τὸ ὠφέλιμον καὶ τὸ ἔντιμον εἶνε πάντοτε τὸ αὐτό.— Ὁ Ἐπίκυρος λέγει, ὅτι δὲν δύναται τις νὰ ζήσῃ εὐχαρίστως, ἂν δὲν ζήσῃ σοφῶς καὶ δικαίως.

Μάθημα γ'.

ῤήματα μετ' αἰτιατικῆς.

1. ῤήμάτά τινα συντασσόμενα μετ' αἰτιατικῆς·		
(ad)juvare βοηθεῖν		decet πρέπει, ἀρμόζει
effugere ἐκ-, ἀπο-φεύγειν		dedecet δὲν πρέπει
deficere ἐλλείπειν		imitari μιμεῖσθαι
aequare	} εἶναι ἴσον, } ἰσοδυναμεῖν (φθάνειν)	adulari κολακεύειν
aequiparare		aemulari ζηλοῦν (*)
		sequi, sectari ἀκολουθεῖν

Σύνθετα τοῦ sequi μετ' αἰτιατικῆς.

assequi	} ἐξικνεῖσθαι, φθά- } νειν, ἐπιτυχᾶναι	insēqui	} ἀκολουθεῖν, διώ- } κειν, καταδιώκειν
consequi		persequi	
exsequi ἐκτελεῖν		prosequi συνοδεύειν (χάριν	
subsequi ἀκολουθεῖν κατὰ πόδα		τιμῆς).	

Μόνον τὸ obsēqui πείθεσθαι, ὑπακούειν συντάσσεται μετὰ δοτικῆς.

Fortes fortuna adjuvat. Τοὺς ἀνδρείους βοηθεῖ ἡ τύχη.

Nemo mortem effugere potest. Οὐδεὶς δύναται ν' ἀποφύγῃ τὸν θάνατον.

Candida pax homines, trux decet ira feras. Ἡ μὲν φαιδρὰ εἰρήνη ἀρμόζει εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ἡ δὲ ἀγρία ὀργὴ εἰς τὰ θηρία.

Gloria virtutem tamquam umbra sequitur. Ἡ δόξα ἀκολουθεῖ τὴν ἀρετὴν ὡς σκιά.

(*) Τὰ ῤήματα *adulari* καὶ *aemulari* συντάσσονται καὶ μετὰ δοτικῆς.

2. Διπλῇ ἀντικειμενικῇ αἰτιατικῇ, τοῦ προσώπου καὶ τοῦ πράγματος, τίθεται εἰς τὰ ἐξῆς ῥήματα·

docēre	{ διδάσκειν	flagitare	{ ἀπαιτεῖν, ζητεῖν
edocēre		poscere	
dedocēre	ἀποδιδάσκειν,	orare, rogare	παρακα-
	κάμνειν τινὰ νὰ λησμο-		λεῖν, ἐξαιτεῖσθαι
	νήσῃ	rogare	{ ἐρωτᾶν
celare	(ἀπο)κρύπτειν	interrogare	
		reposcere	ζητεῖν ὁπίσω.

Dionysius *musicam* docuit Epaminondam.

Eumenes *iter*, quod habebat, *omnes* celavit (= ἀπὸ ὅλους ἔκρυψεν).

Nulla salus bello, *pacem* te poscimus omnes.
Οὐδεμία σωτηρία κεῖται ἐν τῷ πολέμῳ, πάντες ἀπαιτοῦ-
μεν παρὰ σοῦ τὴν εἰρήνην.

Ἡ αἰτιατικὴ τοῦ πράγματος μετὰ τῆς αἰτιατ. τοῦ προσώπου τίθεται κανονικῶς εἰς τὸ docēre = διδάσκειν· ἀλλὰ λέγεται docēre aliquem de aliqua re = πληροφορεῖν τινα περὶ τινος πράγματος.

Τὰ δὲ celare, rogare καὶ interrogare δέχονται πρὸς τῇ αἰτιατικῇ τοῦ προσώπου καὶ αἰτιατικὴν τοῦ πράγματος συνήθως μόνον, ἐὰν αὕτη εἴνε οὐδέτερον ἀντωνυμίας ἢ ἐπιθέτου (ὅθι. λέγεται *hoc te celo, illud te rogo*), ἄλλως συντάσσονται ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ὠδὲ πως· celare, rogare, interrogare *aliquem de aliqua re*.

Τὰ δὲ ῥήματα orare, poscere, reposcere καὶ flagitare δύνανται νὰ συνταχθῶσι καὶ οὕτως· *ab aliquo aliquam rem* (= παρὰ τινός τι).

Τρεπομένης τῆς ἐνεργητικῆς συντάξεως εἰς παθητικὴν,

ἡ ἀντικειμενικὴ αἰτιατικὴ τοῦ προσώπου τρέπεται εἰς ὀνομαστικὴν ὑποκειμένου.

Ἡ αἰτ. τοῦ πράγματος μένει ἀμετάβλητος εἰς τὸ ῥῆμα *docēre*, ἀλλ' εἰς τὸ *celare* καὶ εἰς τὰ ῥήματα τοῦ ἐρωτᾶν καὶ αἰτεῖν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μόνον, ἂν (αὕτη) εἶνε οὐδέτερον ἀντωνυμίας ἢ ἐπιθέτου.

Οὐδέποτε δὲ τίθεται διπλῇ αἰτιατιατικῇ εἰς τὰ *peto*, *postulo* καὶ *quaero*, ἀλλ' αἰείποτε λέγεται·

peto *ab aliquo aliquid* ζητῶ παρὰ τινός τι.
postulo *ab aliquo aliquid* ἀπαιτῶ παρὰ τινός τι.
quaero ex (ab) aliquo aliquid ἐρωτῶ τινα περὶ τινος.

Athenienses auxilium a Lacedaemoniis petiverunt. Οἱ Ἀθηναῖοι ἐξητήσαντο βοήθειαν παρὰ τῶν Λακ.

Alius ex alio causam tumultus quaerit. Ὁ εἰς ἀπὸ τοῦτον, ὁ ἄλλος ἀπ' ἐκεῖνον ζητεῖ νὰ μάθῃ (ἐρωτᾷ) τὴν αἰτίαν τοῦ αἰφνιδίου κρότου τῶν ὅπλων.

Γύμνασμα Γ'.

Senatorem sententiam rogare. Ἐρωτᾶν τὸν γε-
 ρουσιαστὴν περὶ τῆς γνώμης του.

Sententiam rogatus. Ἐρωτηθεὶς περὶ τῆς γνώμης.

Φύσει πάντες ἀκολουθοῦσιν ἐκεῖνα, ἅτινα φαίνονται καλὰ, καὶ φεύγουσι τὰ ἐναντία. — Ὁ Θεμιστοκλῆς τείχεσι περιέβαλε τὸν λιμένα τοῦ Πειραιῶς, ἵνα κατὰ μὲν τὴν ἀξίαν (ΑΦ.) ἐξισῶται πρὸς τὴν πόλιν, κατὰ δὲ τὴν ὠφέλειαν ὑπερβαίνει αὐτήν. — Ὁ ἱστοριογράφος πρέπει νὰ ᾔνῃ ἐλεύθερος μίσους καὶ ὀργῆς. — Μεγάλοι ἄνδρες δὲν διαφεύγουσι τὸν φθόνον κακολόγων ἀνθρώπων. —

Σοὶ λείπει ἀταραξία ψυχῆς, φίλε μου.—'Ο Κάτων συνεβούλευε τὸν υἱὸν τοῦ Πομπηίου νὰ ζηλώσῃ τὸν πατέρα του.—'Ο Κάτων, ἐρωτηθεὶς τὴν γνώμην ἐν τῇ γερουσίᾳ, ἀπεφάνετο ὅτι οἱ συνωμῶται ὥφειλον νὰ φονευθῶσιν ἐν τῇ εἰρκτῇ.—"Ἦδη οἱ ἡμέτεροι ἱππεῖς καταδιώκουσι τὸν ἐχθρόν, αἱ δὲ λεγεῶνες θὰ τοὺς ἀκολουθήσωσι κατὰ πόδα.—'Ο Κατιλίνας τοὺς νέους, τοὺς ἀπολοὺς εἶχε προσελκύσει, ἐδίδασκεν αἰσχροουργήματα.—'Ο Κατιλίνας ἐπὶ πολὺν χρόνον εἶχεν ἀποκρύψει τὰ σχέδιά του ἀπὸ ὅλους τοὺς καλοὺς πολίτας, τέλος δὲ ὁ Κικέρων περὶ ὧν (τῶν πραγμάτων τούτων) ἐπληροφορήθη.—Λέγεται ὅτι ὁ Στωϊκὸς Διόδοτος ἐδίδαξε τὸν Κικέρωνα τὴν Ἑλληνικὴν φιλοσοφίαν.—Φίλος οὐδέποτε θὰ ἀπαιτήσῃ παρὰ τοῦ ἐτέρου τι, ὅπερ δὲν εἶνε ἔντιμον.—Οἱ Ἑνναῖοι (Hennenses) ἐπεμψαν πρέσβεις πρὸς τὸν Βέρρην, οἵτινες νὰ ἀπαιτήσωσι παρ' αὐτοῦ τὸ ἄγαλμα τῆς Δήμητρος.—"Ότε, τελειώσαντος τοῦ πρώτου Καρχηδονιακοῦ πολέμου, ἀπεστάτησαν οἱ μισθοφόροι τῶν Καρχηδονίων, ἡ Καρχηδονιακὴ γερουσία ἐζητήσατο βοήθειαν παρὰ τῶν Ῥωμαίων.—'Ο Καῖσαρ ἠρώτησε τοὺς Ῥήμους, τίνα καὶ πόσα κράτη τῶν Βελγῶν ἦσαν (ΥΠ. ΠΡΤ.) εἰς τὰ ὕπλα.—'Ο Δημόταρος ὑπῆκουσεν εἰς τὴν θέλησιν ἐκείνου τοῦ ἀνδρός, ὃν ἡμεῖς ὅλοι ἀκολουθήσαμεν.—'Ο Καῖσαρ ἔλεγε πρὸς τὸν Ἀριόβιστον· «Ταῦτα εἶνε, ἃ ἐγὼ παρὰ σοῦ ζητῶ.»

Μάθημα Ζ'.

Αἰτιατικὴ τοπικὴ, τῆς χρονικῆς διαρκείας, εἰς
τὰ ἐπιφωνήματα καὶ τὰ ὀνόματα
τῶν πόλεων.

1. Ἡ αἰτιατικὴ χρησιμεύει εἰς δῆλωσιν τῆς ἐκτά-
σεως τοῦ χρόνου ἢ τόπου ἐπὶ τῆς ἐρωτήσεως· ἐπὶ πόσον
διάστημα (χρονικὸν ἢ τοπικόν); ἐπομένως· πόσον μέγας
τὴν ἡλικίαν; πόσον βαθύς; πόσον ὑψηλός; πόσον πλα-
τύς; πόσον μακρὸς κττ.

altus ὑψηλός, βαθύς longus μακρὸς latus εὐρύς.

Ἡ διάρκεια τοῦ χρόνου ἐκφέρεται ἢ δι' ἀπλῆς αἰτ. ἢ
διὰ τῆς προθέσ. per, οἷον· tres annos ἢ per tres annos
τρία ἔτη. Τὸ «... ἐτῶν τὴν ἡλικίαν» ἢ «ἐν ἡλικίᾳ...
ἐτῶν» ἐκφέρεται λατινιστὶ διὰ τοῦ natus, a, um, (=
γεγονώς, γενόμενος) μετ' αἰτιατικῆς (ὥς καὶ οἱ ἀρχ. Ἑλλ.).

Decem annos Troja a Graecis oppugnata est.
Δέκα ἔτη ἡ Τροία ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἐπολιορκήθη.

*Decessit Alexander mensem unum, annos tres
ei triginta natus.* Ὁ Ἀλέξανδρος ἀπέθανε τριάκοντα
τριῶν ἐτῶν καὶ ἐνὸς μηνὸς τὴν ἡλικίαν, ἢ ἐν ἡλ. 33
ἐτῶν κτλ. ἢ ἔτη γεγονώς ἢ γενόμενος τρία καὶ τριά-
κοντα κτλ.

*Milites aggerem latum pedes trecentos, altum
pedes octoginta extruxerunt.* Οἱ στρατιῶται ἀνή-
γειραν πρόχωμα τριακοσίους πόδας πλατὺ καὶ ὀγδοή-
κοντα ὑψηλόν.

Campus Marathon ab Athenis decem milia passuum abest. Ἡ πεδιάς τοῦ Μαραθῶνος ἀπέχει ἀπὸ τῶν Ἀθηνῶν δεκακισχίλια βήματα.

Σημ. 1. Ὁ προσδιορισμὸς τοῦ πάχους γίνεται συνήθως διὰ τῆς ἀφαιρετικῆς τοῦ οὐσιαστικοῦ *crassitudo* μεθ' ἐπομένης γενικῆς, οἷον *crassitudine digiti* ἐνὸς δακτύλου (κατὰ) τὸ πάχος.

3. Τὰ ὀνόματα τῶν πόλεων καὶ τῶν μικροτέρων νήσων τίθενται κατ' αἰτία. μὲν ἐπὶ κινήσεως πρὸς ταύτας, κατ' ἀφαιρετικὴν δὲ ἐπὶ κινήσεως ἀπ' αὐτῶν. ἐπὶ δὲ ἐν τόπῳ στάσεως τὰ μὲν ἐνικὰ τῆς α' καὶ β' κλίσεως τίθενται κατὰ γενικὴν, πάντα δὲ τὰ πληθυντικὰ καὶ τὰ τῆς γ' κλίσεως κατ' ἀφαιρετικὴν.

Romae consules, Athenis archontes, Carthagine sufetes, sive iudices quotannis creabantur. Ἐν Ῥώμῃ οἱ ὑπατοί, ἐν Ἀθήναις οἱ ἄρχοντες καὶ ἐν Καρχηδόνι οἱ σουρῆται ἢ κριταὶ κατ' ἔτος ἐξελέγοντο.

Dionysius tyrannus, Syracusis expulsus, Corinthum aufugit. Διονύσιος ὁ τύραννος, ἐξωσθεὶς ἐκ τῶν Συρ., ἔφυγεν εἰς Κόρινθον.

Σημ. 2. Ἡ εἰς ὄνομα πόλεως τιθεμένη ἐπεξήγησις *urbs*, *oppidum* κττ. ἐκφέρεται ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μετὰ τῆς προθέσεως. *In urbe Roma* ἐν τῇ πόλει Ῥώμῃ.—*Neapoli, in celeberrimo oppido*, ἐν Νεαπόλει, περιφημοτάτῃ πόλει. Ὡσαύτως *ex oppido Gergovia expellitur, in oppidum Cirtam pervenit* ἐκ τῆς πόλεως Γεργουίας ἐκβάλλεται, καὶ ἀφικνεῖται εἰς τὴν πόλιν Κίρταν.—*Tarquinios, in urbem florentissimam, se contulit.*

Σημ. 3. Τὸ *ad Romam* σημ. α') παρὰ τὴν Ῥώμην, β') πρὸς τὸ μέρος τῆς Ῥώμης, κατὰ τὴν εἰς Ῥώμην διεύθυνσιν· τὸ δὲ *a Roma* = ἐκ τῶν ἐγγύς (τῶν περιχώρων) τῆς Ῥ.

Σημ. 4. Τὰ ὀνόματα τῶν χωρῶν καὶ τῶν μεγαλητέρων νήσων ἐπὶ μὲν κινήσεως ἐκ τούτων τίθενται ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μετὰ τῆς προθέσ. ἐκ, ἐπὶ δὲ κινήσεως αὐτόσε κατ' αἰτιατικὴν μετὰ τῆς in, ἐπὶ δὲ στάσεως κατ' ἀφαιρετικὴν μετὰ τῆς in· ἐνίστε ὅμως κατ' ἐξάφρεσιν καὶ ἐπὶ χωρῶν, ὅσον Chersonesus, καὶ ἐπὶ μεγαλ. νήσων, ὅσον Creta, παραλείπεται ἡ πρόθεσις.

Ὡς ἐπὶ τῶν ὀνομάτων τῶν πόλεων, οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν ἐξῆς λέγεται ἀπροθέτως·

domum οἶκδε

domi οἶκοι

domo οἶκοθεν.

rus εἰς τὴν ἐξοχὴν

ruri ἐν τῇ ἐξοχῇ

rure ἐκ τῆς ἐξοχῆς.

humi=χαμαί, κατὰ γῆς.

domi militiaeque	} οἶκοι καὶ ἐν ἐκστρατείᾳ,
belli domique	
	ἐν τε εἰρήνῃ καὶ ἐν πολέμῳ.

Εἰς τὸ domi καὶ domum δύνανται μόνον αἱ κτητικαὶ ἀντωνυμίαι καὶ ἡ γενικὴ τοῦ κτήτορος νὰ προστεθῶσιν· domi meae ἐν τῇ οἰκίᾳ μου, domi Caesaris ἐν τῇ οἰκ. τοῦ Κ. (ἀλλὰ καὶ in domo mea, in domo Caesaris). Μετὰ πάσης δ' ἄλλης ἀντωνυμίας ἢ ἐπιθέτου συναπτόμενα προσλαμβάνουσι τὴν πρόθεσιν· in illa domo ἐν ἐκείνῃ τῇ οἰκίᾳ.

3. Ἐπὶ ἀναφωνήσεως, τὸ πρόσωπον ἢ πρᾶγμα, περὶ οὗ ἀναφωνεῖ τις, τίθεται κατ' αἰτιατικὴν (μετὰ τῶν ἐπιφωνημ. ο, heu, ἢ ἄνευ αὐτῶν).

O fallacem hominum spem fragilemque fortunam et inanes nostras contentiones! ὦ ἀπατηλὴ τῶν ἀνθρώπων ἐλπίς καὶ εὐθρυπτος τύχη καὶ μάταιαι προσπάθειαι μας!

δημόσιον Κέντριν ἐν Βιβλιοθήκῃ Βέρροισ

Σημ. 5. Ἐπὶ προσωπώσεων δὲ τίθεται ἡ κλητική· **Marce Tulli, quid agis?** Μάρκε Τούλλιε, τί κάμνεις;

Σημ. 6. Τὸ *en* ἢ τὸ *ecce* (= ἰδοὺ) συντάσσονται συνήθως μετ' ὀνομ. τὸ δὲ *vae* καὶ τὸ *hei* (= οἴμοι, ἀλλόμενον) μετὰ δοτ. *ecce homo*! = ἰδοὺ ὁ ἄνθρωπος! *vae victis*! = οὐαὶ τοῖς ἡττημένοις.

Γύμνασμα Ζ'.

Ὁ στρατηγὸς διέταξε νὰ τραβήξωσι (*perducere*) δύο τάφρους 15 ποδῶν εὐρείας καὶ 10 ποδῶν βαιθείας, καὶ νὰ κατασκευάσωσι (*exstruere*) χαράκωμα 12 ποδῶν τὸ ὕψος.—Ἀφ' οὗ ἐπολέμησαν ἐπὶ μέγα μέρος τῆς ἡμέρας, ἔπιασαν οἱ ἀρχηγοὶ Κρατερὸς καὶ Νεοπτόλεμος.—ὦ καιροί! ὦ ἦθη! ἀνακράζει ὁ Κικέρων ἐν τῷ λόγῳ, ὃν ἀπήγγειλεν ἐν τῇ γερούσιᾳ κατὰ τοῦ Κατιλίνου.—Ὁ Ἀλκιβιάδης ἀνετράφη ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Περικλέους.—Ὁ βασιλεὺς Δηϊόταρος κατηγορεῖτο, ὅτι ἠθέλησε νὰ φανεύσῃ τὸν Καίσαρα ἐν τῇ ἐχυτοῦ οἰκίᾳ.—ὦ ἐγὼ ὁ τυφλός, ὅστις δὲν εἶδον ταῦτα (ΥΠ. ΠΡΚ.)—Ὁ αὐτοκράτωρ Τραϊανὸς ἐγεννήθη ἐν Ἰταλικῇ, πόλει τῆς Ἰσπανίας.—Ὁ Ἀντων ἐστρατοπέδευσεν τρεῖς χιλιάδας βημάτων (μακρὰν) ἀπὸ τῆς πόλεως Βενεβέντου.—Λέγεται, ὅτι ἡ πόλις Βηίοι (τῶν Β.) δέκα ἔτη ἐπολιορκήθη ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων.—Ἐν ἔτει 86 π. Χρ. ὁ Μάριος ἐβδόμηκοντούτης ἐξελέγη τὸ ἐβδόμον ὑπάτος.—Ὁ Κικέρων διηγεῖται, ὅτι ὁ Στωϊκὸς Διδότος πολλὰ ἔτη ἔζησεν ἐν τῇ οἰκίᾳ του (τοῦ Κικέρωνος) τυφλός.—Ὁ Ἀρχίας ἦλθεν εἰς Ῥώμην ἐπὶ τῆς ὑπατείας τοῦ Μαρίου καὶ τοῦ Κατούλου. Οἱ Λούκουλλοι παρέλαβον αὐτὸν εἰς τὴν οἰκίαν των. Μετὰ τοῦ Λευκίου Λουκούλλου ἐπορεύθη εἰς Σικελίαν, καὶ ὅτε μετὰ τοῦ αὐτοῦ Λουκούλλου εἶχεν ἐγκαταλίπει τὴν ἐπαρχίαν, ἐπανῆλθεν εἰς Ἰταλίαν.

Μάθημα Η'.

Ἐπανάληψις Α'.

Οἱ Γερμανοί, ἀποῦ ἔμαθον τὴν φυγὴν τῶν Τρηούρων, ἀπὸσύνθησαν πέραν τοῦ Ῥήνου. Μετ' αὐτῶν ἔφυγον καὶ οἱ συγγενεῖς τοῦ Ἰνδοουτιομάρου, οἵτινες εἶχον ὑπάρξει οἱ πρωταίτιοι τῆς ἡττης. Τῷ δὲ Κιγκατόριγι, ὅστις εἶχεν ἑμμεῖναι ἐν τῇ τάξει, παρεδόθησαν ὑπὸ τοῦ Λαβίνγκου ἡ ἀρχὴ καὶ ἡ ἀρχιστρατηγία. — Οἱ ἀδελφοὶ Σκιπίωνες, Γνάϊος καὶ Πόπλιος, δύο πολεμικοὶ ἥρωες (Λατ. κεραυνός, *fulmen*) τοῦ Ῥωμαϊκοῦ κράτους, ἡρανίσθησαν ἐν ἔτει 542 ἀπὸ κτίσεως τῆς πόλεως (Ῥώμης) ἐν Ἰσπανίᾳ. — Μεταξὺ τῶν δύο στρατοπέδων ἦτο μικρὸς λόφος, ὃν οἱ ἔχθροὶ εἶχον καταλάβει. — Ὁ Σόλων δὲν ἤθελε νὰ ὀνομάσῃ τὸν Κροῖσον εὐδαίμονα διὰ τὰ πλούτη του. — Ὁ Λύσανδρος, ὃν οἱ Σπαρτιᾶται εἶχον κάμει στρατηγὸν καὶ ναύαρχον, ἔδεικνύετο ἀπληστος καὶ σκληρός. — Ἀφ' οὗ ἡγγέλθη εἰς τὴν Ῥώμην, ὅτι ὁ Ῥωμαϊκὸς στρατὸς ἡρανίσθη ὑπὸ τοῦ Ἀννίβη παρὰ τὴν Τρασιμένην λίμνην, ἀνηγορεύθη δικτάτωρ ὁ Κόϊντος Φάβιος Μάξιμος. — Οἱ πολῖται, οἱ ὅποιοι εἶχον ἐκλεχθῇ ὑπατοὶ, πρὶν ἀναλάβωσι τὴν ὑπατείαν, ὠνομάζοντο *designati* (ἀποδεδειγμένοι). — Ὁ Ἡρόδοτος διηγεῖται, ὅτι ὁ Δαρεῖος, ὁ υἱὸς τοῦ Ὑστάσπου, ἔγεινε βασιλεὺς τῶν Περσῶν διὰ τοῦ χρεμετισμοῦ τοῦ ἵππου του. — Τὸν Σωκράτη ἐκήρυξε τὸ μαντεῖον τιῦ Ἀπόλλωνος σοφώτατον πάντων τῶν Ἑλλήνων. — Ὁ Κατιλίνας ἐξελθὼν τῆς πόλεως καὶ μεταβὰς εἰς τὸ στρατόπεδον τοῦ Μανλίου ἐκηρύχθη προδότης τῆς πατρίδος. — Οἱ Νερούιοι ἐθεωροῦντο (ὥς) οἱ ἀνδρεῖστάτοι τῶν Βελγῶν. — Οἱ ἀρχαῖοι Βρετανοὶ ὠνόμαζοντο Κεντρικὴ Βιλλιοθήκη Βέροισκ.

μαζον πόλιν (orpidum) τόπον, ὃν εἶχον ὀχυρώσει διὰ χαρακώματος καὶ τάφρου.—Ὁ Τίτος παρείχεν ἑαυτὸν πρῶτον καὶ ἀγαθόν.—Φαίνεται, ὅτι δὲν θὰ ἐπιστρέψῃτε εἰς Ρώμην.—Ὁ Γάιος Σεμπρώνιος Γράκχος, ὁ ἀδελφὸς τοῦ Τιβερίου, ὃν οἱ ἀριστοκρατικοὶ εἶχον φονεύσει, ἐπανήλθεν ἐν ἔτει 123 π. Χρ. ἐκ τῆς Σαρδινίας, ἔνθα εἶχε ὑπάρξει ταμίας. Ὁ Γάιος Γράκχος, ἐκλεχθεὶς δήμαρχος, ἐφέρετο θρασύτερος ἢ ὅσον ὁ ἀδελφὸς του εἶχεν ὑπάρξει.—Ἐν Ἑρακλείᾳ, πόλει τῆς κάτω Ἰταλίας, ἐγένετο ὁ ποιητῆς Ἀρχίας πολίτης.—Δὲν ἀρνεῖσαι, Κατιλίνα, ὅτι ἐν τινι προηγουμένῃ νυκτὶ ἦσο ἐν ἐκείνῃ τῇ οἰκίᾳ καὶ ὅτι ἐκεῖ ἀπεφάσισας νὰ μὲ φονεύσῃς ἐν τῇ οἰκίᾳ μου.—Ἀφ' οὗ ὁ Ἀλκιβιάδης ἐπανήλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας νικητῆς, παρεδόθησαν αὐτῷ πάντα τὰ κοινὰ ἐν τε εἰρήνῃ καὶ ἐν πολέμῳ.—Ὁ Πομπήϊος εἶχε μείνει ἐν Ῥώμῃ καὶ εἶχε πέμψει τρεῖς ἀντιστρατήγους εἰς τὴν Ἰσπανίαν, οἵτινες νὰ διαικῶσι τὴν ἐπαρχίαν, καὶ τοὺς στρατοὺς νὰ διατάττωσιν (ΓΠ.).—Ὁ Ῥόσκιος εἶχε δύο υἱούς, ὧν τὸν μὲν δὲν ἄφινε νὰ ἐξέλθῃ (dimittēre) τῆς οἰκίας, τὸν δ' ἕτερον ἄφινε (patī μετ' acc. cum inf.) νὰ κατοικῇ (esse) εἰς τὴν ἐξοχὴν.—Τῷ 210 π. Χρ. ὁ Ῥωμαϊκὸς λαὸς ἔπεμψε τὸν 25 ἑτῶν τὴν ἡλικίαν Σκιπιῶνα μετὰ ἐξουσίας ἀνθυπάτου εἰς Ἰσπανίαν.—Ἀλλύμονον εἰς τοὺς ἡττημένους! ἀνέκραξεν ὁ ἀρχηγὸς τῶν Γάλλων.—Ὁ Κικέρων ἐφονεύθη 64 ἑτῶν τὴν ἡλικίαν τῷ 43 π. Χρ.

Μάθημα Θ'.

Δοτική.

1. Ἡ δοτική τίθεται ἐπὶ τῆς ἐρωτήσεως *τίνι*; διὰ (εἰς) *τίνα*; *τίνος χάριν*; πρὸς *ὄφελος* ἢ *βλάβην τίνος*; δοτική περιποιητική καὶ ἀντιπεριποιητική ἢ χαριστική καὶ ἀντιχαριστική καλουμένη (dativus commodi et incommodi). Εἶνε ἡ πτώσις τοῦ ἀπωτέρου ἀντικειμένου.

Non scholae, sed vitae discimus.

Pisistratus sibi, non patriae Megarenses vicit.

Ὁ Πεισίστρ. ἐνίκησε τοὺς Μεγαρ. ἐπ' ὠφελείᾳ ἑαυτοῦ καὶ οὐχὶ τῆς πατρίδος.

2. Ἡ κτήσις (τὸ ἔχειν) ἐκφέρεται ἐν τῇ Λατ. (ὡς καὶ ἐν τῇ ἀρχ. Ἑλλ.) διὰ τοῦ *esse* μετὰ δοτικῆς πρωτοπικῆς τοῦ κτήτορος, τὸ δὲ κτῆμα (ὅπερ ἐν τῇ διὰ τοῦ ἔχω συντάξει εἶνε τὸ ἄμεσον ἀντικείμενον) γίνεται ὑποκείμενον τοῦ *esse*, οἷον· ἔχω φίλον = *mihi est amicus*.

Ὅθεν *mihi nomen est* = (ἀρχ. Ἑλλ.) ἔστι μοι ὄνομα, ὀνομάζομαι· τὸ δὲ ὄνομα ἐπάγεται κατ' ὀνομαστικὴν ἢ δοτικὴν.

Homini cum Deo similitudo est. Ὁ ἄνθρωπος ἔχει ὁμοιότητα πρὸς τὸν Θεόν.

Syracusis fons est aquae dulcis, cui nomen Arethusa est. Ἐν Συρ. ἐστὶ πηγὴ γλυκεροῦ ὕδατος, ἣτις ὀνομάζεται Ἀρέθουσα.

3. Ῥήματά τινα μετὰ δοτικῆς συντασσόμενα·

medēri θεραπεύειν

favēre εὖνοεῖν

patrocinari πατρωνεύειν,

conviciari λοιδορεῖν

προστατεύειν

parcēre φείδεσθαι

studēre σπουδάζειν περί incommodare ἐνοχλεῖν
 τι, ἐπιδιώκειν maledicēre κακολογεῖν
 persuadēre καταπείθειν invidēre φθονεῖν
 nubēre ὑπανδρεύεσθαι obtrectare διεκβάλλειν
 (κυρ. καλύπτομαι, διὰ τίνα). supplicare ἱκετεύειν.

Philosophia medetur animis.

Ubii legatos ad Caesarem mittunt, petunt et orant, ut sibi parcat. Οἱ Οὔβιοι πέμπουσι πρέσβεις πρὸς τὸν Καίσαρα, ζητοῦσι καὶ παρακαλοῦσιν, ὅπως φεισθῇ αὐτῶν.

Homo probus invidet nemini.

Julia, filia Caesaris, nups erat Pompejo (nupta erat Pompejo).

Σημ. 4. Τὸ persuadere καὶ τὸ invidere δύνανται πρὸς τῇ προσωπικῇ δοτικῇ νὰ προσλάβωσι καὶ αἰτιατικὴν τοῦ πράγματος, τὸ persuadere ὁμῶς μόνον, ἂν αὕτη εἶνε οὐδέτερον ἀντωνυμίας· persuadere alicui aliquid (ἢ de aliqua re) = πείθω τινὰ εἰς τι ἢ περὶ τινος. Invideo alicui gloriam = φθονῶ τινὰ διὰ τὴν δόξαν.

Σημ. 2. Τὰ μετὰ δοτικῆς συντασσόμενα ῥήματα δὲν ἔχουσιν εὐχρηστον (προσωπικὸν) παθητικόν, ἀλλὰ μόνον τὸ γ' ἐν. πρόσ. (εἰς τοὺς συνθέτους χρόνους τίθεται τὸ οὐδέτερον τῆς μετοχῆς)· mihi invidetur = φθονοῦμαι· mihi persuasum est = ἐπεισθην, εἶμαι πεπεισμένος· nemini parceretur = οὐδεὶς θὰ τύχη φειδοῦς, οὐδένα θὰ φεισθῶσιν.

Σημ. 3. Τὸ fido καὶ confido = πέποιθα, ἐμπιστεύομαι συντάσσεται μετὰ δοτικῆς, ἀλλὰ συχνότερον μετ' ἀφαιρετικῆς.

4. Τὰ ῥήματα τὰ σύνθετα μετὰ τῶν προθέσεων ad, ante, con, in, inter, ob, post, prae, sub καὶ super συντάσσονται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ δοτικῆς ἢ (μάλιστα ἐν τοῖς συνθέτοις μετὰ τῆς ad, con καὶ in) ἐπαναλαμβάνεται ἡ πρόθεσις.

Natura sensibus rationem adjunxit. Ἡ φύσις προσέθηκεν εἰς τὰς αἰσθήσεις τὸ λογικόν.

Macedones ad imperium Graeciae adjunxerunt Asiam.

Γύμνασμα Θ'.

Τὸ ἔχω μεταφραστέον ἐν τούτῳ τῷ γυμνάσματι διὰ τοῦ *esse* καὶ οὐχὶ διὰ τοῦ *habere*.

Λέγεται, ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος ἀποθνήσκων ἔδωκε τῷ Περδίκῃ δακτύλιον.—Ὁ Ῥόσκιος εἶχε μετὰ τῶν Μετέλλων, τῶν Σερουίλιων, τῶν Σκιπιόνων ὅχι μόνον ξενίαν, ἀλλὰ καὶ οἰκογενεικὴν φιλίαν καὶ σχέσιν.—Οἱ νόμοι, οὓς ἡ δεκανδρία ἔδωκεν, ὠνομάζοντο οἱ δώδεκα πίνακες.—Ὁ Θεμιστοκλῆς, οὗτινος ἡ γνώμη ἀπήρεσκε ταῖς πλείσταις πολιτείαις, δὲν ἠδύνατο νὰ καταπαίσῃ τὸν Εὐρυβιάδην νὰ πρσβάλῃ τοὺς Πέρσας ἐν Σαλαμῖνι.—Ἡ Ἑλπινίκη, ἡ ἀδελφὴ τοῦ Κίμωνος, ὑπεσχέθη ὅτι θὰ ὑπανδρευθῇ τὸν Καλλιάν, ἂν οὗτος ἠθελε πληρώσει διὰ τὸν ἀδελφόν (της) τὰ χρήματα [εἰς ἃ εἶχε καταδικασθῇ].—Ὁ Θρασύβουλος ἐθεώρει δίκαιον, ἵνα οἱ πολῖται φεῖδωνται τῶν συμπολιτῶν των.—Ἐν τῷ λόγῳ, ὃν ἀπήγγειλεν ὑπὲρ τῆς ἀρχηγίας τοῦ Πομπηίου ὁ Κικέρων, λέγει· Ἐννοεῖτε, ὦ Κυρῖται, ὅτι ὑπ' οὐδενὸς ἐξ ἐκείνων, οὔτινες φέγουσι τοῦτο τὸ νομοσχέδιον, ὁμοίως ἐπηνέθη ὁ Λούκουλλος.—Οὐδεὶς θὰ προσέφερεν (III. PPT.) ἑαυτὸν εἰς τὸν θάνατον ἄνευ ἐλπίδος ἀθανασίας.—Ὁ Θεὸς διώρισε τὰ πνεῦμα ὡς κύριον εἰς τὸ ὑπακοῦν σῶμα.—Ὁ Ὀκταβιανὸς προσέθηκε τὴν Αἴγυπτον ὡς ἐπαρχίαν εἰς τὸ Ῥωμαϊκὸν κράτος.

Μάθημα II'.

Συνέχεια περὶ δοτικῆς.

1. Τὰ ἐπόμενα ῥήματα συντάσσονται ἢ μετὰ δοτ. τοῦ προσώπου καὶ αἰτ. τοῦ πράγματος, ἢ μετ' αἰτ. τοῦ προσ. καὶ ἀφαιρ. τοῦ πράγματος·

aspergere	προσραίνειν	donare	δωρεῖσθαι, φιλο-
inspergere	προσάπτειν		δωρεῖν
circumdare	περικυκλώνειν	imperlire	μεταδίδειν, χα-
circumfundere	περιχέειν,		ρίζειν
-βρέχειν	[ἀποκλείειν	exuere	ἐκδύειν, ἀφαιρεῖν
intercludere	ἀποκόπτειν,	induere	ἐνδύειν

Ὅθεν λέγεται· *urbi murum circumdare* (τείχος περι-
άγειν τῇ πόλει) ἢ *urbem muro circumdare* (τείχει
περιβάλλειν τὴν πόλιν)· *hosti com meatum intercludere*
ἀποκλείειν τῷ ἐχθρῷ τὸν ἐπισιτισμόν, ἢ *hostem com-
meatu intercludere* ἀποκλείειν τὸν ἐχθρόν τοῦ ἐπισι-
τισμοῦ.

*Atticus Athenienses universos frumento dona-
vit.* Ὁ Ἀ. ἐφιλοδώρησεν ὅλους τοὺς Ἀθ. μὲ σῖτον.

*Ciceroni populus Romanus immortalitatem do-
navit.* Τῷ Κικ. ὁ Ῥωμ. λαὸς ἐδωρήσατο ἀθανασίαν.

2. Τὰ ἀκόλουθα ῥήματα κατὰ τὴν διάφορον σύνταξιν
προσλαμβάνουσι καὶ διάφορον σημασίαν·

consulo	te	σὲ συμβουλεύομαι	consulo	tibi	προσεντίζω,
prospicio	te	σὲ προβλέπω	prospicio	tibi	προνοῶ
provideo	te		provideo	tibi	περὶ σοῦ.
caveo	te	προφυλάττω ἀπὸ σέ	caveo	tibi	

metuo	te)	σὲ φοβοῦμαι	metuo	tibi)	φοβοῦμαι
timeo	te)		timeo	tibi)	περὶ σοῦ
tempero	{	aliquid}	διευθύνω,	tempero	{iraе meae, μετρι-
moderor	{	aliquid}	ῥυθμίζω	moderor	{mihi etc. }άζω
vaco (ab)	aliqua re	σχολάζω	τὴν ὀργήν μου, ἑμαυτὸν	vaco	alicui rei
		ἀπὸ τινος ἔργου			εἰκαιρῶ (διά
					τι), ἀσχολοῦμαι εἰς τι

Ex his delecti Delphos missi sunt, qui consulerent Apollinem. Ἐκ τούτων ἐκλεκτοὶ ἐπέμψθησαν εἰς Δελφ., ὅπως (οἱ ὅποιοι νὰ) συμβουλευθῶσι τὸν Ἀπόλλωνα.

Parti civium consulunt, partem negligunt.

3. Μετὰ δύο δοτικῶν, τῆς μὲν τοῦ προσώπου, τῆς δὲ τοῦ πράγματος ἦτοι τοῦ σκοποῦ, συντάσσονται τὰ κλούθα ῥήματα·

esse εἶναι,	χρησιμεύειν	ducere	{	θεωρεῖν, λογαριάζειν,
εἰς τι		tribuere		
dare δίδειν, θεωρεῖν		vertere	{	καταλογίζεσθαι
relinquere καταλείπειν		habere		
venire ἔρχεσθαι		mittere		πέμπειν

Virtus homini decori gloriaeque est. Ἡ ἀρετὴ εἶναι εἰς τὸν ἄνθρωπον πρὸς στολισμὸν καὶ δόξαν.

Attalus rex regnum suum Romanis dono dedit.

Pausanias Atheniensibus auxilio venit. Ὁ Πaus. ἦλθε πρὸς βοήθειαν τοῖς Ἀθηναίοις.

4. Ὁ παθητικὸς μέλλων τῆς μετοχῆς προσλαμβάνει δοτικὴν σημαίνουσαν τὸ πρόσωπον, ὑπ' οὗ πρέπει νὰ ἔκτελῃται, ὡς καὶ ἐν τῇ ἀρχ. Ἑλλ. γλώσσῃ (ἀντὶ α μετ' ἀφαιρετ.).

Mihi scribendum est. Γραπτέον μοί ἐστι, πρέπει νὰ γραφθῇ ὑπ' ἐμοῦ, πρέπει νὰ γράψω.

Hic vobis vincendum aut moriendum est, milites! Ἐνταῦθα, ὃ στρατιῶται, πρέπει νὰ νικήσητε ἢ ν' ἀποθάνητε.

Σημ. Κατ' ἐξαίρεσιν τίθεται ἡ δοτ. αὕτη καὶ εἰς ἄλλους παθητικούς τύπους, ἰδίως παρὰ ποιηταῖς συχνάκις.

Ἑὐμνᾶσμεν II'.

Τὸ πρέπει κττ. μεταφραστέα διὰ τῆς μετοχῆς τοῦ παθ. μέλλοντος.

Ὁ Πυλαγόρας δὲν ἤθελε νὰ θυσιάσῃ εἰς τὸν Ἀπόλλωνα ἱερεῖα, ἵνα μὴ μολύνῃ τὸν βωμὸν τοῦ Θεοῦ αἵματι.— Ἄν ὁ Καῖσαρ ἔμενε περισσότερον χρόνον αὐτόθι, ὁ Αἰριόβιστος θὰ τῷ ἀπέκοπτε τὴν τροφοδότησιν.— Ὁ Θερμιστοκλῆς κατέπεισε τοὺς Ἀθηναίους νὰ περικειχίσωσιν ὄχι μόνον τὴν πόλιν αὐτὴν, ἀλλὰ καὶ τὸν Πειραιᾶ.— Φαίνεται ὁ Κόνων νὰ ὠρέλῃσῃ πολὺ τοὺς σατράπας τοῦ βασιλέως.— Οἱ Ἀροῦεργοι ἐκέτευσον τὴν Βερκιγκετῆριγα, νὰ φροντίσῃ περὶ τῆς παρουσίας καὶ τῶν κτημάτων των.— Εἰς ὅλας τὰς σπουδαιότερας περιστάσεις συνεβουλεύοντο οἱ Ἕλληνες τὸν Δελφικὸν Ἀπόλλωνα.— Τρεῖς κοόρταις κατελείφθησαν εἰς ὑπεράσπειν τοῦ στρατοπέδου καὶ τῆς γεφύρας.— Ἐπειδὴ ὁ Καῖσαρ εἶχεν ἐννοήσῃ, ὅτι πρέπει νὰ φροντίσῃ περὶ τῆς ἐπισιτίσεως, ἐπορεύθη πρὸς τὴν πόλιν Βίβρακτα.— Ὁ Κικέρων προέτρεπε τὸν τῆς Ἀσίας ἄρχοντα ἀδελφόν του, νὰ μεριμνᾷ περὶ πάντων καὶ τὰς ζημίας τῶν ἀνθρώπων νὰ προλαμβάνῃ.— Ὁ μὲν ἰατρός προβλέπει πολλάκις τὰς ἀσθενείας, ὁ δὲ πλοίαρχος τὰς θυέλλας.— Ὁ Διονύσιος ἠσθάνετο, πόσον στολισμὸν τῷ ἔφερεν ὁ Δίων (ΓΠ. ΠΡΤ.).

Μάθημα ΙΑ'.

Ὑποκειμενική καὶ ἀντικειμενική γενική,
γενική καὶ ἀφαιρετική τοῦ ποιοῦ.

1. Ἡ γενική ἐκφράζει τὴν σχέσιν τῆς κτήσεως, ἐπο-
μένως τίθεται εἰς τὴν ἐρώτησιν τίος;

Ὅταν οὖο οὐσιαστικά εἶνε οὕτω συνδεδεμένα πρὸς ἄλ-
ληλα, ὥστε τὸ ἕτερον ἐξαρτᾶται ἀπὸ τοῦ ἑτέρου, τότε
τὸ ἐξαρτώμενον τίθεται κατὰ γενικὴν. Εἶνε δὲ ἡ γενική
αὕτη ἢ ὑποκειμενική (*genitivus subjectivus*), ἢ ἀντικει-
μενική (*objectivus*).

α) Ἡ γενική ὀνομάζεται ὑποκειμενική, ὅταν παρι-
στᾷ τὸ πρόσωπον ἢ πρᾶγμα, ἐξ οὗ πηγάζει τι ἢ εἰς ὃ
ἀνήκει τι, οἷον *liber pueri*, *lacta hominum*.

β) Ἡ γενική ὀνομάζεται ἀντικειμενική, ὅταν ση-
μαίνῃ τὸ πρόσωπον ἢ πρᾶγμα, ἐφ' οὗ γίνεται ἐνέργειά τις
ἢ πάθος, οἷον *amor virtutis* ὃ ἔρως τῆς ἀρετῆς, δηλ.
πρὸς τ. ἀρ., *cupiditas regni* ἢ ἐπιθυμία τῆς βασιλείας,
δηλ. πρὸς τ. βασ., *expugnatio urbis* ἢ ἄλωσις τῆς πόλεως.

Σημ. 1. Ἀντὶ τῆς ἀντικειμενικῆς γεν. τίθεται ἐνίοτε ἐμπρόθε-
τος (διὰ τῶν *in*, *erga*, *adversus*) προσδιορισμός, ὡς καὶ ἐν τῇ
Ἑλλην. καὶ ἐν ἄλλαις γλώσσαις, οἷον *odium in Romanos* τὸ
πρὸς τοὺς Ῥωμ. μῖσος.

Orgetorix, regni cupiditate inductus (ὑπὸ ἐπι-
θυμίας πρὸς τὴν ἀρχὴν, ὑπὸ φιλαρχίας, προτραπείς),
conjuratorem nobilitatis fecit.

2. Ἡ γενική ἢ ἡ ἀφαιρετική τίθεται εἰς δῆλωσιν ιδιό-
τητος ἢ ποιότητος (*genitivus* ἢ *ablativus qualitatis*).

Σημ. 2. *Vir magni ingenii* = ἄνθρωπος μεγάλου πνεύματος. *Caesar fuit magno ingenio*. 'Αλλ' ἡ τοιαύτη γεν. ἢ ἀφαιρ. δέον νὰ συνοδεύηται πάντοτε ὑπὸ ἐπιθέτου, ἄλλως τίθεται ἐπίθετον, οἷον *vir ingeniosus* = ἄνθρωπος μὲ πνεῦμα, πνευματώδης.

Σημ. 3. *Eis δήλωσιν τοῦ χρονικοῦ ἢ τοπικοῦ μέτρου*, ἔτι δὲ ποσοῦ ἀριθμητικοῦ τίθεται ἡ γενική, οὐχὶ δὲ ἡ ἀφαιρετική, οἷον *iter unius diei* = πορεία μιᾶς ἡμέρας· *fossa decem pedum classis ducentarum navium*. 'Εν τῇ φράσει « εἶμαι καλῆς διαθέσεως (ἔχω καλὴν διάθεσιν) » τίθεται μόνον ἀφαιρετική· *bono animo esse*.

Titus facilitatis tantæ fuit et liberalitatis, ut nemini quidquam negaret. 'Ο Τ. ἦτο τόσο φιλόανθρωπος καὶ ἐλευθέριος, ὥστε εἰς οὐδένα ἠρνεῖτό τι.

Agesilaus et statura fuit humili et corpore exiguo. 'Ο Ἀγ. ἦτο καὶ ἀνυστήματος μικροῦ καὶ σώματος ἀδυνάτου.

Γύμνασμα ΙΑ'.

'Ο Καῖσαρ φαίνεται ὅτι πανταχοῦ ἐνεπιστεύθη εἰς τὴν ἀνδρείαν τῶν στρατιωτῶν του. — Ὑπὸ τῆς ἐλπίδος λείας καὶ ἐλευθερώσεως ἐξεγερθέν εἶχε συρρεύσει πολὺ πλῆθος δούλων πανταχόθεν. — Τὸν Κάτωνα ἠρέμιζε κατὰ τοῦ Καίσαρος ἰδίως ἡ λύπη ἐπὶ τῇ ἀποτυχίᾳ του (εἰς τὰς διὰ τὴν ὑπατείαν προσπαθείας). — Τὸ ἐπὶ τῆς ἀκροπόλεως ἐστημένον ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς ἐβλέπετο μακρόθεν. — 'Ο Κυρῖων, πιστεύων ὅτι μία ἐλπίς σωτηρίας ὑπελείπετο, διέταξε τοὺς στρατιώτας νὰ καταλάβωσι τοὺς πλησιεστάτους λόφους. — Ἡ φιλαρχία ὑπῆρξεν ἡ αἰτία τοσούτων καὶ τηλικούτων κακουργημάτων. — 'Εν τῷ τρίτῳ Κατιλινιακῷ λόγῳ, ὃν ἐν τῇ ἀγορᾷ ἀπήγγειλεν ὁ Κικέρων, λέγει· Βλέπετε, ὦ Κυρῖται, ὅτι κατὰ τὴν χθесινὴν ἡμέραν ἡ δημοκρατία

διὰ τῆς μεγίστης τῶν ἀθανάτων θεῶν πρὸς ὑμᾶς ἀγάπης ἐσώθη.—Ὁ ὑπατος Μάρκιος Ρήξ ἀπολέσας (ΜΤ. ὅτε εἶχεν ἀπολέσει) ἐκ θανάτου τὸν μονογενῆ υἱόν του, νεανίαν μεγίστης ἐλπίδος, τοσοῦτον κατέσχε τὴν λύπην του, ὥστε ἀπὸ τῆς κηδείας τοῦ υἱοῦ μετέβη εἰς τὸ βουλευτήριον καὶ ἐνησχολήθη εἰς τὰς ἐργασίας τοῦ ἀξιωματός του.—Ὁ Λεύκιος Κατιλίνης, ἀνὴρ εὐγενής, ἦτο μεγάλης δυνάμεως πνευματικῆς τε καὶ σωματικῆς, ἀλλὰ κακοήθους καὶ φαύλης φύσεως.—Ὁ Καῖσαρ λέγεται ὅτι ὑπῆρξε μεγάλου ἀναστήματος καὶ ὑγείας ἀνθηρᾶς.—Τὸ ὄνομα τοῦ Ἀννίβα ἐτύγγανε (ΜΤ. ἦτο) παρ' ἅπασι τοῖς ἔθνεσι μεγάλης φήμης καὶ δόξης.—Ἀνακωχὴ τριάκοντα ἡμερῶν ἐγένετο.—Τῷ 415 π. Χρ. ἔτει ἔπεμψαν οἱ Ἀθηναῖοι εἰς Σικελίαν στόλον ἐκ 134 πλεμικῶν πλοίων καὶ στρατὸν ἐκ στρατιωτῶν πλέον τῶν 30000.—Ἀναγνούς τὴν ἐπιστολὴν (ΑΦ. ΑΠΛ.) ὁ ἀντιστράτηγος Κικέρων παρώτρυνε τοὺς στρατιώτας νὰ ἔχῃσι θάρρος, ἐπειδὴ δὲ ἔβλεπον, ὅτι ὁ Καῖσαρ ἐν βραχεῖ χρόνῳ θὰ ἔλθῃ αὐτοῖς πρὸς βοήθειαν.—Πόσον μεγάλη εἶνε ἡ πρὸς τὴν πατρίδα ἀγάπη, δεικνύει ὁ Ὀδυσσεύς, ὅστις προετίμα τὴν τραχεῖαν νῆσον Ἰθάκην τῆς ἀθανασίας.—Ὁ Ξέρξης ἐξεστράτευσε κατὰ τῆς Ἑλλάδος μετὰ στόλου ἐκ 1300 πλοίων.

Μάθημα ΙΒ'.

Γενική διαιρετική καὶ τῆς ποσότητος.

1. Ἡ γεν. τίθεται καὶ εἰς δῆλωσιν τοῦ ὅλου, ἐξ οὗ μέρος τι λαμβάνεται, ἢ ἐξ οὗ σύγκειται τι, γενική διαιρετική ἢ ἐπιμεριστική (*gen. partitivus*) καλουμένη.

Μετὰ τοιαύτης γεν. συντάσσονται· α') τὰ συγκριτικά καὶ ὑπερθετικά, οἷον *omnium fortissimi* πάντων οἱ ἀνδρειότατοι· β') λέξεις σημαίνουσαι ἀριθμόν, δύνανται δ' αὐταὶ νὰ ᾔνε ἢ καθαρὰ ἀριθμητικά ἢ καὶ ἀντωνυμίαι καὶ ἐπίθετα, οἷον *solus, nullus, neuter, multi, pauci, quis? uter? aliquis, uterque* κτλ. οἷον *quis vestrum?* τίς ἐξ ὑμῶν; γ) οὐσιαστικά σημαίνοντα μέρος ὅλου τινός, *magna pars* (μέρος) *militum*.

Gallorum omnium fortissimi sunt Belgae.

Populus Romanus legem dedit (νόμον ἔθετο), *ut consulum alter* (ὁ ἕτερος τῶν ὑπάτων) *ex plebe crearetur.*

Σημ. Ἐκ τῶν δύο τύπων τῆς πληθυντικῆς γεν. τῶν προσωπ. ἀντωνυμιῶν τὰ μὲν *nostrum* καὶ *vestrum* εἶνε συνηθως ἐπιμεριστική, τὰ δὲ *nostri* καὶ *vestri* ἀντικειμενική γενική.

2. Μετὰ γενικῆς προσέτι συντάσσονται αἱ λέξεις αἱ δηλοῦσαι ποσόν, ἥτοι μέτρον, βάρος, πλῆθος, καλουμένης τότε *genitivus quantitatis* (γεν. τοῦ ποσοῦ). Τοιαῦται δὲ λέξεις εἶνε·

α') *modius, medimnus* (μέδιμνος, κοιλόν), *libra* (λίτρα), *pondus* (βάρος), *talentum* (τάλαντον), *jugerum* (πλέθρον), *multitudo, vis, copia* (πλῆθος) κτλ.

β') Ἡ ὀνομαστική καὶ αἰτιατική τοῦ οὐδετέρου τινῶν ἐπιθέτων καὶ ἀντωνυμιῶν· *tantum, quantum, aliquantum, mul-*

lum, plus, plurimum, minus, minimum, aliud, quid (μετὰ τῶν συνθέτων του aliquid, quidquam κτλ.), hoc, id, illud, istud, idem, quod.

γ') Τὰ ἐπιρρήματα salis=ἰκανῶς, abunde καὶ affatim=ἄδην, ἀφθένως, nimis=λίαν, parum=ἐλάχιστον, eo, hoc=εἰς τοσοῦτον, ἕως αὐτοῦ, quo=εἰς ὅσον, ὡς ποῦ (ὅπου).

G. Licinius et L. Sextius promulgaverunt legem, ne quis plus quam quingenta jugera agri (publici) possideret. Ὁ Γ. Λικίν. καὶ ὁ Λ. Σέξ. ἐπρότειναν νόμον, ὥπως μηδεὶς κατέχῃ τῆς δημοσίας γῆς πλεον τῶν 500 πλῆθρων.

Quantum incrementi Nilus capit, tantum spei in annum est. Ὅσην αὐξησιν (ὅσον αὐξήσεως) λαμβάνει ὁ Ν., τόση ἐλπίς ὑπάρχει εἰς (τὴν εὐφορίαν κατ' ἐκεῖνα) τὸ ἔτος.

Γύμνασμα IB'.

Ὁ ἐνικός mille, ὡς καὶ ὅλοι οἱ ὑπὸ τὸ χίλια ἀριθμοί, θεωρεῖται ἐπίθετον καὶ τίθεται ἐν τῇ λέξει ὡς ἐπιθετικὸς προσδιορισμὸς. Ὁ δὲ πληθυντ. milia εἶνε οὐσιαστικὸν καὶ ἀπαίτει τὸ ὄνομα, οὕτως τὸν ἀριθμὸν δηλοῖ, κατὰ γενικὴν διαίρετικὴν, οἷον· ducenti equitēs, mille peditēs, duo milia militum.

Ὁ Λεωνίδας μετὰ 6000 στρατιωτῶν ὑπερησπίσθη τὰ στενά τῶν Θερμοπυλῶν κατὰ τῶν ἀναριθμήτων στρατευμάτων τοῦ Ξέρξου, 1000 δὲ Φωκεῖς εἶχον καταλάβει τὸ ὄρος. Ὅτε δὲ οὗτοι, περικυκλωθέντες ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ, εἶχον φύγει, ὁ Λεωνίδας ἀπέπεμψε οἶκαδε τοὺς συμμάχους καὶ 1000 Λακεδαιμονίους 700 Θεσπιεῖς ἤρνοῦντο ν' ἀπέλθωσιν. Ἐκεῖνοι οἱ 700 στρατιῶται καὶ 300 Σπαρτιάται ἀπέθανον ἀνδρείως μαχόμενοι μετὰ τοῦ Λεωνί-

δου.—'Αναγινώσκομεν παρὰ τῷ Καίσαρι, ὅτι ἐν ἐκείνῳ τῷ χρόνῳ ὁ λαὸς τῶν Σουηθῶν ὑπῆρξεν ὁ πολεμικώτατος πάντων τῶν Γερμανῶν.—Μέγα πασὸν σίτου ἐκαμίζετο ἐξ Αἰγύπτου καὶ Σικελίας.—Κατὰ τὴν ἐν Κάνναις μάχην ὁ ἕτερος τῶν Ῥωμαίων στρατηγῶν ἐφονεύθη, ὁ δ' ἕτερος ἐξέφυγεν.—'Ο Ἀριστείδης μόνος ἐκ πάντων τῶν Ἀθηναίων ὠνομάσθη ὁ δίκαιος.—Τίς ἐξ ὑμῶν θὰ ἔλθῃ μετ' ἐμοῦ εἰς τὴν ἐξοχὴν;—'Ο Ἀριστείδης ὥρισε, πῶσα χρήματα νὰ διδῇ ἐκάστη τῶν πολιτειῶν, αἵτινες ὑπὸ τὴν ἡγεμονίαν τῶν Ἀθηναίων πόλεμον πρὸς τοὺς Πέρσας διεξήγον.—Μέγα μέρος τῶν σκευσφόρων ἔφθασεν εἰς τὸ στρατόπεδον ἀβλαβές.—'Ο Λεκίνιος, ὅστις εἶχε περάσει τὸν ἀγροτικὸν νόμον, λέγεται, ὅτι ἐκέκτητο αὐτὸς μόνος πλεον ἢ 500 πλῆθρα δημοσίας γῆς.—'Οτε εἶχεν ἐκραγῇ ὁ ἐμπύλιος πόλεμος μεταξὺ τοῦ Πομπηίου καὶ τοῦ Καίσαρος, φαίνεται ὅτι ὁ Κικέρων ἐπὶ πολὺν χρόνον ἦτο ἀβέβαιος, ποίαν ἀπόφασιν νὰ λάβῃ.—Οἱ ἐξοχώτατοι τῶν Ἑλλήνων ῥητόρων εἶνε οἱ Ἀθηναῖοι, μεταξὺ δ' αὐτῶν πρῶτος νομίζεται ὁ Δημοσθένης.—Οὐδεὶς ἐξ ἡμῶν γέρων ὦν (ΔΜ.) εἶνε ὁ αὐτός, ὅστις ἦτο νέος.—'Ο Κλώδιος εἶχεν ἱκανὴν ῥητορικὴν ἱκανότητα καὶ κρίσιν, ἀλλ' ἐλαχίστην χρηστότητα.—Τίς μεταξὺ ὧν τῶν ἀρχαίων συγγραφέων ἦτο σοφώτερος ἢ ὁ Ἀριστοτέλης!—'Εν ἔτει 46 π. Χρ. ἦλθεν ὁ Καῖσαρ μόλις μετὰ 4000 στρατιωτῶν εἰς τὴν Ἀφρικὴν.—'Η Κολλατία καὶ πᾶς ὁ περὶ τὴν Κολλατίαν ἀγρὸς (ΜΤ. πᾶς (quidquid) ἀγρὸς, ὅστις ἦτο π. τ. Κ.) ἡγοράσθη ὑπὸ τῶν Σαβίνων.

Μάθημα ΙΓ'.

Γενική μετὰ τὰ ἐπίθετα καὶ τὰ
ἀπρόσωπα ῥήματα.

1. Μετὰ γενικῆς συντάσσονται τὰ ἐπίθετα τὰ σημαίνοντα ἐπιθυμίαν, ἐμπειρίαν, μνήμην, μετοχήν, ἰσχὺν ἢ ἰκαρότητα, πλησμονήν καὶ τὰ ἐναντία τούτων.

Themistocles *peritissimos belli navalis fecit Athenienses*. Ὁ Θεμιστοκλῆς ἔκαμε τοὺς Ἀθηναίους ἐμπειροτάτους τῆς ναυμαχίας.

Σημ. 1. Καὶ τὰ *similis* ὅμοιος καὶ *dissimilis* ἀνόμοιος συντάσσονται συχνότερον μετὰ γενικῆς ἢ μετὰ δοτικῆς, μάλιστα ἐπὶ προσώπων *mei similis, patris dissimilis*.

2. Μετὰ γενικῆς συντάσσονται καὶ αἱ μετοχαὶ τοῦ ἐνεστώτος τῆς ἐνεργητικῆς φωνῆς, ἂν λαμβανόμεναι ἐπιθετικῶς σημαίνωσι *μόριμον* καὶ *διαρκῆ ιδιότητα*, οἷον *veritatis iligens* = φιλαλήθης, *patiens famis et frigoris* = καρτερικὸς εἰς τὴν πείναν καὶ τὸ ψῦχος.

Σημ. 2. Ἄν ὁ ἐνεστώτης τῆς μετοχῆς σημαίῃ οὐχὶ μόνιμον ιδιότητα, ἀλλὰ περιστατικὴν τινα ἐνέργειαν ἢ κατὰστασιν στιγμαίαν καὶ παροδικήν, τότε συντάσσεται μεθ' ἧς πτώσεως καὶ τὸ ῥῆμά του, οἷον *famem et frigus patiens* = ὑποφέρων τις (ποτε) τὴν πείναν καὶ τὸ ψῦχος.

Epaminondas *adeo* (τοσοῦτον) *fuit veritatis diligens, ut ne joco quidem mentiretur* (ὥστε μηδὲ ἀστεϊζόμενος ἐψεύδετο).

3. Μετ' αἰτιατικῆς τοῦ προσώπου τοῦ πάσχοντος

Δημόδοκος Κερυραῖος Βυβλίστιος Βέροιας

καὶ μετὰ γενικῆς τοῦ πράγματος, ὅπερ προξενεῖ τὸ πάθος, συντάσσονται τὰ ἀπρόσωπα ῥήματά·

piget me μὲ λυπεῖ, μοί *taedet me* σιχαίνομαι
κακοφαίνεται *miseret me* οἰκτείρω, λυ-
pudet me ἐντρέπομαι *poenitet me* μετανοῶ

Σημ. 3. Τὸ προξενεῖν τὸ πάθος δύναται νὰ ἐκφέρηται καὶ δι' ἀπαρεμφάτου, καὶ δι' ὁλοκλήρου λόγου μετὰ τοῦ *quod* (= ὅτι). "Αν δ' εἶνε οὐδέτερον ἀντωνυμίας, τίθεται κατ' αἰτιατικήν.

Me piget non solum stultitiae meae, sed etiam pudet. Ὅχι μόνον λυπούμαι, ἀλλὰ καὶ ἐντρέπομαι διὰ τὴν ἀνοησίαν μου.

Me miseret illius senis. Μοῦ κινεῖ τὸν οἶκτον ἐκεῖνος ὁ γέρον.

Non me poenitet virisse (ἐτι ἔζητα).

Sapientis est proprium, nihil, quod eum poenitere possit, facere. Σοφοῦ ἴδιον εἶνε, νὰ μὴ κάμνη τίποτε, δι' ὅπερ ἡδύνατα νὰ μετανοήσῃ.

Γύμνασμα II'.

Me pertaesum est alienius rei = ἐκορέσθην πράγματός τινος, ἐβαρέθηκα ἓνα πρᾶγμα.

Ὁ Πυθαγόρας λέγεται ὅτι πρῶτος τοὺς φιλοῦντας τὴν σοφίαν φιλοσόφους ἐκάλεσεν.—Ὁ Κάτων, ὅστις ἐιόκει τὰς ἐν Ὑτίκῃ δυνάμεις, παρήγει τὸν Γναῖον Πομπηϊόν, τὸν υἱόν, νὰ μὴ δεικνύηται ἀνόμιος τοῦ μεγάλου πατρός του.—Οἱ μέγιστοι Ἕλληνες στρατηγοὶ φαίνονται ὅτι ὑπῆρξαν ἐξ ἴσου ἔμπειροι τῆς τε πεζομαχίας καὶ τῆς ναυμαχίας.—Τὰ ζῶα στεροῦνται κρίσεως καὶ λόγου.—

Δημόσια Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Βερόνης

Ἡ Γαλλία ἦτο πλήρης τραπεζιτῶν καὶ Ῥωμαίων πολι-
τῶν.—Ὁ Κόνων ἦτο τόσον ἔμπειρος τῶν πολεμικῶν, ὅσαν
καὶ τῆς ἐξουσίας ἐπιθυμητής.—Ἡ Ῥωμαϊκὴ νεολαία ἦτο
συνηθισμένη εἰς τὴν ἐργασίαν καὶ τὸν πόλεμον.—Οὐδέ-
ποτε, ὡ παρόντες γερουσιασταί, θὰ μετανοήσω διὰ τὰς
πράξεις καὶ τὰς γνώμας μου.—Οἱ πλείστοι τῶν τοῦ Σύλλα
στρατιωτῶν, μνήμονες τῆς παλαιᾶς νίκης καὶ τῶν λη-
στειῶν των, ἦσαν ἐπιθυμητικοὶ ἐμφυλίων πολέμων.—
Σὲ μὲν οἰκτείρω, ἐγὼ δ' αἰσχύνομαι.—Ὁ Βόκχος, βα-
σιλεὺς τῆς Μαυριτανίας, ὥκτειρε τὴν τύχην τοῦ γαμ-
broῦ του Ἰουγούρθα.—Ὁ Σαλλούστιος λέγει· Τὰ ἔθιμα
τῆς πόλεως μας μὲ δυσχεραίνουσι καὶ τὰ ἀηδιάζω.—Ὁ
βασιλεὺς Πύρρος μετεμελήθη ἀμέσως, ὅτι εἶχεν ἔλθει εἰς
βοήθειαν τῶν Ταραντίνων.—Ὁ ὕπατος Κοίγκτιος ἔλεγε
τῷ λαῷ· Ἐπεθυμήσατε δεκανδρίαν, ὑπεμείναμεν νὰ ἐκλε-
χθῇ δεκανδρία· ἀμέσως ἐκορέσθητε τῆς δεκανδρίας, τὴν
ἠγχικᾶσαμεν νὰ καταθέσῃ τὴν ἀρχήν.—Ἐπειδὴ ὁ ἀλα-
ζονικὸς τρόπος τοῦ Ἀριοβίστου ἐκακοφάνη εἰς τοὺς Γάλ-
λους, ἐξήχησαν ἀπὸ τὸν Καίσαρα βοήθειαν κατὰ τῶν
Γερμανῶν· ἀλλ' ἀποῦ ἀπεδιώχθησαν οἱ Γερμανοί, μετε-
νόουν διὰ τὴν ἀνοησίαν· εἰς αὐτὴν ἀμέσως ἐκορέσθησαν τῆς
Ῥωμαϊκῆς κυριαρχίας περισσώτερον ἢ τῆς τοῦ Ἀριοβί-
στου.—Ὁ Πλάτων μετεμελεῖτο, ὅτι ἀκολουθήσας τὴν
γνώμην τοῦ Δίωνος εἶχεν ἔλθει εἰς Σικελίαν.—Φαίνεται
ὅτι ὁ πρᾶσβύτερος Διανύσιος, ὁ τύραννος τῶν Συρακουσῶν,
ὑπῆρξεν ἀνδρείας καὶ ἐμπειρότατος τοῦ πολέμου.—Οἱ
Ἀθηναῖοι εἶχον τιμωρήσαι τὸν Κίμωνα διὰ τοῦ ἐξοστρα-
κισμοῦ· ἐπὶ τῇ πράξει ταύτῃ μετενόησαν αὐτοὶ ταχύτε-
ρον ἢ αὐτὸς ὁ ἴδιος.

Μάθημα ΙΔ'.

Γενική ἐπὶ τῶν μνείας καὶ λήθης σημαντικῶν
ρήμάτων. Γενική τῆς τιμῆς καὶ ἀξίας.

1. Τὰ ῥήματα τὰ σημαίνοντα ἀναμνησέω, ἀναμνησέομαι καὶ λησμονῶ συντάσσονται μετὰ γενικῆς τοῦ προσώπου ἢ πράγματος, οὗτινος γίνεται μνεία ἢ λήθη, πρὸς δὲ εἰς τὰ σημαίνοντα ἀναμνησέομαι (ἐνθυμοῦμαι) καὶ λησμονῶ τὸ πρᾶγμα ἐκφέρεται καὶ κατ' αἰτιατικήν.

admonēre	{ aliquem alicu-	{ ἐνθυμίζω εἰς τινά
commonēre	{ us hominis ἢ	{ πρόσωπόν τι ἢ
commonefacēre	{ alicujus rei	{ πρᾶγμα
meminisse	{ alicujus hominis	{ ἐνθυμοῦμαί τι πρόσω-
reminisci	{ ἢ alicujus rei	{ πον ἢ πρᾶγμα
recordari	{ (aliquam rem)	
oblivisci	{ alicujus hominis	{ λησμονῶ τι πρόσωπον
	{ ἢ alicujus rei	{ ἢ πρᾶγμα
	{ (aliquam rem)	

Ἄν ὅμως τὸ ἀντικείμενον τῆς μνήμης εἶνε οὐδέτερον ἀντωνυμίας, ἀείποτε κατ' αἰτιατικήν τίθεται εἰς πάντα τὰ ῥήματα ταῦτα.

Veteris amicitiae te commonefacio.

Dux Helvetiorum hortabatur Caesarem, ut reminisceretur et veteris incommodi Romanorum et pristinae virtutis Helvetiorum. Ὁ ἡγεμὼν τῶν Ἑλβετῶν παρεκίνει τὸν Καίσαρα ν' ἀναμνησθῇ τῆς τε παλαιᾶς ἡττης τῶν Ῥωμαίων καὶ τῆς προτέρας ἀνδρείας τῶν Ἑλβετῶν.

Tu, G. (Gai) Caesar, oblivisci *nihil* soles, nisi *iniurias*.

Discipulos id unum moneo, ut praeceptores suos non minus, quam ipsa studia ament. Τοὺς μαθητὰς εἰς ἓν τοῦτο συμβουλεύω, τοὺς διδασκάλους τῶν ν' ἀγαπῶσιν ὅχι ὀλιγώτερον αὐτῶν τῶν σπουδῶν.

2. Εἰς τὰ ῥήματα τὰ σηµαίνοντα ἐκτιμῶ ἢ ἀξίζω, π. ἔ. δίδω ἢ ἔχω (μεγάλην ἢ μικράν) ἀξίαν, ἢ γενικὴ ἀξία ἢ δι' ἐπιθέτων ἐκφραζομένη τίθεται κατὰ πτώσιν γενικὴν (ὄνοµ. Genitivus pretii, τῆς ἀξίας ἢ τοῦ τιμήματος). Τοιαῦτα δὲ ῥήματα εἶνε·

aestimare, fucēre,	} ἐκτιμᾶν esse } ἐκτιμᾶσθαι, ἀξίζειν	
pendēre, ducere,		} (ὀλίγον ἢ fieri)
putare, habēre		

Ἴδου γενικαὶ τοῦ τιμήματος·

magni πολλοῦ (πολὺ)	minoris ἐλάττονος (μικροτέρας
pluris πλείονος (περισσότερον)	ἀξίας)
plurimi	minimi ἐλαχίστου
maximi	tanti τοσούτου (τόσης ἀξίας)
permagni	quantum ὅσου, πόσου
parvi μικροῦ ἢ ὀλίγου (μικρᾶς ἀξίας)	nihili οὐδενὸς (οὐδεμιᾶς ἀξίας).

Τούναντίον εἰς τὰ ῥήματα·

aestimare προσδιορίζειν τὴν vendere πωλεῖν

χρηματικὴν ἀξίαν πράγ- conducere ἐνοικιάζειν ἢ μι-
ματός τιος, ἐκτιμᾶν σθώνειν τι χάριν ἑαυτοῦ,

stare } ἔχειν τόσῃν χρημα- ἀναλαμβάνειν ὡς ἐργο-
constare } τικὴν ἀξίαν, κο- λάθος

esse } στίζειν locare ἐνοικ ἀζειν ἢ μισθώ-

emēre ἀγοράζειν νειν τι εἰς ἄλλον, κτλ.

ἐκφέρεται ἡ τιμὴ (πόσον ἀκριβῶς) κατ' ἀφαιρετικὴν, εἴτε δι' οὐσιαστικῶν εἴτε γενικώτερον δι' ἐπιθέτων ὀη-
λουται.

Ἴδου ἀφαιρετικαὶ τῆς ἀξίας·

magno ἀντὶ πολλῶν χρημάτων, *parvo* μὲς ὀλίγα χρήματα, εὐ-
ἀκριβῶς θηνᾷ

permagno (εἰς (μὲ) μεγίστην τι- *minimo*) εὐθηνότατα
plurimo \ μίαν, ἀκριβώτατα *paululo*
nimio λίαν ἀκριβῶς *tantulo* τόσον εὐθηνᾷ

Μόνην ἐξαίρεσιν ἀποτελοῦσιν αἱ γενικαὶ *tanti*, *quant*,
pluris, *minoris*, αἵτινες καὶ ἐπὶ τούτων τῶν ῥημάτων ἐκφέρου-
σι τὴν τιμὴν γενικῶς.

Hephaestionem Alexander plurimi fecit. Ὁ
Ἀλέξ. (ἐξ)ετίμα τὸν Ἡφαίστ. τὰ μέγιστα.

Ex lis quinquaginta talentis aestimata est. Ἡ
εἰκη αὕτη ἐξετιμήθη 50 τάλαντι.

*Darius mille talentis percussorem Alexandri
emere voluit.* Ὁ Δαρ. ἠθέλησε νὰ ἀγοράσῃ διὰ 1000
ταλάντων δολοφόνον τοῦ Ἀλ.

Caelius in Palatio domum non magno conduxit.
Ὁ Καίλ. ἐνείκασεν οἰκίαν ἐπὶ τοῦ ὄρους Παλατ. οὐχὶ
ἀκριβῶς.

*Enit Canius hortos tanti, quanti Pythius vo-
luit.* Ὁ Κάν. ἠγόρασε τοὺς κήπους ἀντὶ τοσαύτης ἀξίας,
ὅσην ἠθέλησεν ὁ Πύθ.

Γύμνασμα ΙΔ'.

Ὁ Κατελίνας ὑπερίμνησκε τοῖς τοῦ Σύλλα στρατιώ-
ταις τὰς νίκας των καὶ τὴν ἄπειρον λείαν, ἣν εἶχον κάμει
ἐν τῷ ἐμφυλίῳ πολέμῳ.—Οἱ ἄφρονες ἄνθρωποι ἐνθυμοῦν-
ται τὰ σφάλματα ἄλλων, τὰ δὲ ἰδικά των λησμονοῦσιν.—

Ὅτε ἤθελέ τις νὰ διδάξῃ τὸν Θεμιστοκλέα τέχνην, ἥτις ἐνέργει (ΓΠ. ΠΡΤ.), ὥστε νὰ ἐνθουμῇται ὅλα τὰ πράγματα, λέγεται ὅτι ἐκεῖνος ἀπεκρίθη· Θὰ σοὶ ὁμολόγουν χάρι, ἂν ἤθελες μὲ διδάξαι νὰ λησμονήσω πᾶν ὅ,τι θέλω.—Ὁ Μάρκιος Πόρκιος Κάτων εἶχεν ἀκολοθήσει τὸν στρατὸν τοῦ Γαίου Κλαυδίου Νέρωνος, καὶ ἡ πράξις του λίαν ἐξετιμῆθη εἰς τὴν ἐν Σήνῃ μάχην, ἐν ἣ ἐπισεν ὁ Ἀσδρεύβας, ὁ ἀδελφὸς τοῦ Ἀννίβα.—Ἐν τοῖς χρόνοις τοῦ Καίσαρος ἡ ἐνέργεια τῶν χιλιάρχων ἐξετιμᾶτο ὑπὸ τῶν στρατηγῶν πολὺ ὀλιγώτερον ἢ ἡ τῶν ἀντιστρατήγων.—Ὁ Κικέρων ἐκτιμᾷ τὴ μέγιστον τὸν Λαθηνόν, ὅστις δι' οὐδεμιᾶς ὑποσχέσεως τοῦ Καίσαρος ἠδύατο (ΓΠ.) νὰ παρακληθῇ νὰ λάβῃ τὰ ὅπλα κατὰ τῆς δημοκρατίας.—Ἡ δικαιοσύνη δέον νὰ τιμᾶται περισσώτερον ἢ ἡ φρόνησις.—Λέγουσιν ὅτι ὁ Δαρεῖος ἠέλησε ν' ἀγορίσῃ φονέα τοῦ Ἀλεξάνδρου ἀντὶ χιλίων ταλάντων.—Ὁ Νέπως διηγέται ὅτι ὁ Τιμόθεος κατεδικάσθη ἐν Ἀθήναις καὶ ὅτι ἡ δίκη του ἐξετιμῆθη (εἰς) ἑκατὸν τάλαντα.—Ὁ Ἰσοκράτης λέγεται ὅτι εἶχεν πωλίσαι ἕνα λόγον ἀντὶ εἴκοσι ταλάντων.—Ἐνοικιάσας τὴν οἰκίαν ταύτην εὐθηνότατα, ἀλλ' ἐνθουμήθητι τὰ χρήματα, ἅτινα ἔχεις πληρώσει διὰ νὰ τὴν διορθώσῃς.—Ἐν τοῦτό σοι ἀναμεινίσκω, νὰ μὴ ἐκτιμᾷς ὀλίγον τὰς ὑπηρεσίας, τὰς ὁποίας οἱ φίλοι σου σοὶ ἔχουσι προσφέρει εἰς ταύτην τὴν ὑπόθεσιν.—Πόσον ἀκριβὰ ἐνοικιάζεις τούτους τοὺς κήπους;—Ἡ οἰκία μου ἐπωλήθη ἀκριβώτερα τῆς ἰδικῆς σου.—Ὁ Δουμνόριξ εἶχε μισθώσει ἐπὶ πολλὰ ἔτη τοὺς φόρους τῶν Αἰδούων.

Μάθημα ΙΕ'.

Γενική τοῦ πταίσματος, τοῦ κακούργηματος,
τῆς τιμωρίας.—Esse καὶ fieri μετὰ
γενικῆς.—Interest καὶ refert.

1. Τὸ πταῖσμα ἢ κακούργημα ἐκφέρεται κατὰ γεν.
ἐπὶ τῶν ῥημάτων·

accusare	} κατηγορεῖν, μέμφεσθαι, ἐλέγχειν	convincere	} ἐξελέγγχειν, ἀπο- δεικ. τινὰ ἔνοχον καταδικάζειν
incusare		coarguere	
arguere		damnare	
insimulare		condemnare	
arcessere	} ἐγκαλεῖν (δ.- κατ.)	absolvere	} ἀθωώνειν
citare		liberare	

καὶ τῶν τετιτύτων.

Themistocles absens (ἀπὼν, ἐρήμην) *proditionis*
(ἐπὶ προδοσίᾳ) est damnatus.

Fannius Verrem insimulat *avaritiae et audaciae*.

Σημ. 1. Εἰς τὴν γεν. τοῦ ἐγκλήματος προστίθεται πολλάκις
καὶ crimine ἢ nomine. Ἀντὶ δὲ τῆς γεν. τίθεται ἐνίοτε de
μετ' ἀφαιρ. οἷον de vi=ἐπὶ βίᾳ. Τὸ δὲ «κατηγορῶ τινὰ ἐπὶ
δολοφονίᾳ (ὡς δολοφόνον)» λέγεται Lat. aliquem inter sicar-
ios accusare.

Σημ. 2. Ἡ ποινὴ, εἰς ἣν καταδικάζεται τις, ἐκφέρεται ἢ
κατὰ γεν. ἢ κατ' ἀφαιρ., αἰέποτε δὲ κατ' ἀφαιρ., ἂν εἶνε
ὠρισμένον χρηματικὸν πρόστιμον. Ὅθεν capitis καὶ capite
damnare=καταδικάζειν εἰς θάνατον (ἀρχ. Ἑλλ. θανάτου τιμῶ,
θανάτῳ ζημιῶ). ducentis talentis damnare. Εἰς δὲ τὸ
mul(c)to (=καταδικάζω, τιμωρῶ) αἰέποτε κατ' ἀφαιρ. τί-
θεται ἡ τιμωρία, exilio multare=μὲ ἐξορίαν τιμωρῶ.

2. Τὰ ῥήματα esse καὶ fieri συντάσσονται μετὰ

γεν. ἐπὶ τῆς ἐννοίας· εἶνε ἔργον, ἴδιον, καθήκον, κτήμά τιμος κττ.

Ἀντὶ τῆς γεν. τῶν προσωπικῶν ἀντωνυμιῶν (*mei, tui, sui, nostri, vestri*) τίθενται εἰς τὴν περίστασιν ταύτην πάντοτε τὰ οὐδέτερα τῶν κτητικῶν ἄντων. (*meum, tuum, suum, nostrum, vestrum*).

Bello Gallico praeter Capitolium omnia hostium erant. Ἐν τῷ Γαλ. πολέμῳ ἐκτός τοῦ Καπιτ. πάντα ἦσαν (εἰς τὴν ἐξουσίαν, κτήματα) τῶν ἐχθρῶν.

Non minus est imperatoris, consilio superare quam gladio. Στρατηγοῦ ἴδιον εἶνε οὐχ ἥττον τὸ διὰ συνέσεως ἢ διὰ τοῦ ξίφους νικᾶν.

Tuum est, M. (Marce) Cato, vidēre quid agatur. Σόν ἔργον (ἢ καθήκον) εἶνε, ὦ Μ. Κάτ., νὰ ἴδῃς τί γίνεται.

3. Τὰ ἀπρόσ. ῥήματα *interest* καὶ *rēfert* (= διαφέρει, μέλει τινί, ἐνδιαφέρει εἰς τινά) συντάσσονται μετὰ γεν. τοῦ προσώπου, ὅπερ ἐνδιαφέρεται, *regis interest* = ὁ βασιλεὺς ἐνδιαφέρεται.

Ἀντὶ τῶν γεν. ὅμως τῶν προσωπ. ἀντωνυμιῶν τίθενται αἱ ἐνικαὶ ἀφαιρετικαὶ τῶν θηλ. κτητικῶν· *meā, tuā, suā, nostrā, vestrā*, οἷον *meā interest, tuā refert* = ἐνδιαφέρομαι, —εσαι.

Τὸ π ρ ᾱ γ μ α, ὃ τινι (ἐν)διαφέρει (δι' ὃ τις ἐνδιαφέρεται), οὐδέποτε ἐκφέρεται δι' ἀπλοῦ οὐσιαστικοῦ, ἀλλὰ ἢ α') διὰ τοῦ οὐδετέρου ἀντωνυμίας· *hoc mea interest*, ἢ β') δι' ἀπαρεμφάτου, ἢ γ') δι' αἰτιατικῆς καὶ ἀπαρεμφάτου (*accusativus cum infinitivo*), ἢ δ') δι' ἐρωτηματικοῦ λόγου, ἢ σπανίως ε') διὰ τοῦ *ut* καὶ ὑποτακτικῆς.

Τὸ πόσον ἐνδιαφέρεται τις ἐκφέρεται ἢ διὰ τῆς γενικῆς τῆς ἀξίας (*magni, permagni, parvi, tanti* κτλ.) ἢ δι'.

ἐπιβόρημάτων (*multum, plus, plurimum, magis, magno-*
pere κτλ.

Interest omnium, recte facere.

Salutis communis interest, duos consules in
republica esse. Τῇ κοινῇ σωτηρίᾳ διαφέρει δύο ὑπά-
τους ἐν τῇ πολιτείᾳ εἶναι.

Non refert, quam multos libros sed quam bonos
habeas (ἐξηρητημ. ἐρώτ.).

Caesar dicere solebat, non tam sua, sed reipu-
blicae interesse, uti salvus esset. Ὁ Καῖσαρ συνή-
θιζε νὰ λέγῃ, ὅτι τὸ νὰ εἶναι σῶος δὲν ἐνδιαφέρει τόσον
αὐτόν ὅσον τὴν πολιτείαν.

Γύμνασμα ΙΕ'.

Ὁ Μιλτιάδης ἐπανελθὼν εἰς Ἀθήνας κατηγορήθη ἐπὶ
προδοσίᾳ. Καὶ ἀπηλλάγη (ἠθωώθη) μὲν τῆς θανατικῆς
ποινῆς, ἀλλὰ τῷ ἐπεβλήθη χρηματικὴ ποινὴ. Λέγεται δὲ
ὅτι κατεδικάσθη εἰς ἀπότισιν πεντήκοντα ταλάντων.—
Οἱ Ἀθηναῖοι ἔγραψαν τῷ Χαθρίᾳ, ὅτι, ἂν δὲν ἐπέστρεφεν
(ΥΠ. ΥΠΡ.) οἷκαδε πρὸ ὠρισμένης προθεσμίας, ἤθελον τὸν
καταδικάσει εἰς θάνατον.—Τὸ καθήκον τῆς φιλανθρωπίας
εἶνε τὸ φεῖδεσθαι τῶν ἡττημένων.—Ταχέως ὅλη ἡ Συρία
καὶ ὅλη ἡ Φοινίκη ἐξαίρέσει τῆς Τύρου ἦτο εἰς τὴν ἐξουσίαν
τῶν Μακεδόνων.—Γενναίων ἀνδρῶν ἴδιον εἶνε τὸ περιφρονεῖν
μᾶλλον τὸν θάνατον ἢ τὸ μισεῖν τὴν ζωὴν. — Ὑμέτερον
ἔργον ἐστίν, ὥ συνεληλυθότες γερουσιασταί, νὰ ἀποφα-
σίσητε τί πρέπει νὰ γείνη τὰ νῦν. — Τῷ Κικέρωνι πλεῖ-
στον ἔμελεν ἡ ἀθώωσις τοῦ Μίλωνος, καὶ πολὺ τὸν ἐλύ-
πησεν, ὅτι ἐκεῖνος κατεδικάσθη εἰς ἐξορίαν.

Μάθημα ΙΓ'.

Ἀφαιρετική τοῦ αἰτίου, ἀφ. ὀργανική,
ἀφ. τοῦ ὀρισμοῦ (limitationis).

1. Ἡ ἀφαιρετική ἄνευ προθέσεως τίθεται εἰς τὰς ἐρωτήσεις ὑπὸ (παρά, ἐκ, διὰ) τίτος (ὡς αἰτίου); ἀπὸ (διὰ) τί; ἐξ αἰτίας τίτος πράγματος; παριστάνουσα τι ὡς τὸ (ἐνεργούν καὶ ποιητικόν) αἷτιον (ablativus causae). ἂν ὅμως ἡ ἐνέργεια προέρχεται ἐκ προσώπου ἢ πράγματος προσωποποιουμένου, τότε ἡ ἀφαιρ. προσλαμβάνει τὴν πρόθεσιν α.

Concordia res parvae crescunt, discordia maximae dilabuntur. Διὰ τῆς ὁμονοίας μικρὰ πράγματα λαμβάνουσιν ἐπίδοσιν, διὰ δὲ τῆς διχονοίας μέγιστα καταρρέουσιν.

*Alexandria condita est ab Alexandro Macedone.
Miltiades aeger erat vulneribus.*

Σημ. 1. Αἱ μετοχαὶ *genitus, ortus, natus* (= γεννηθείς, καταγόμενος) καὶ ἐπὶ προσώπου συντάσσονται ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον μετ' ἀφαιρ. ἀπροθέτου, οἷον *Ancus Marcius filiā Numae Pompilii ortus*.

2. Ἡ ἀπρόθετος ἀφαιρ. δηλοῖ προσέτι τὸ μέσον ἢ ὄργανον (τίτι; μὲ τί; διὰ τίτος;) καὶ ὀνομάζεται τότε ὀργανική (ablat. instrumenti).

Ἄλλ' ἂν τὸ μέσον ἢ ὄργανον εἶνε πρόσωπον, ἐκφέρεται οὐχὶ δι' ἀφαιρ., ἀλλ' ἡ διὰ τῆς προθέσ. *per* καὶ αἰτιτικῆς ἢ περιγραφτικῶς διὰ τοῦ *operā, auxilio* (= τῇ προσπαθείᾳ, συνεργείᾳ, βοηθείᾳ) κτ. καὶ τῆς γενικῆς τοῦ προσώπου.

Naturam expellas furca, lamen usque recurret.
 Τὴν φύσιν μὲ τὸ δίκρανον δύνασαι νὰ ἐξωθήσῃς (πα-
 ροιμ.), ἀλλ' ὅμως πάντοτε θὰ ἐπανέρχεται.

Legationes per Dionem (ἐκ τοῦ Δ.) administra-
 bantur.

Lacedaemonii Alcibiadis opera Ioniam a societate
 averterunt Atheniensium (τὴν Ἴων. ἀπέσπασαν ἀπὸ
 τῆς συμμ. τῶν Ἀθην.).

Σημ. 2. Τὸ « ἐφωδιασμένος μέ τι » (« ἔχων τι ») ἀποδίδεται
 εἰς τὸ Λατ. διὰ τῆς προθέσ. cum καὶ ἀφαιρ., οἷον cum gladio
 in senatu stare.

3. Ἡ ἀφαιρ. τίθεται πρὸς τούτοις εἰς ἀκριβέστερον
 (μερικώτερον) προσδιορισμόν, τ. ἔ. τοῦ κατὰ τι, ὡς πρὸς
 τι κττ. (ablat. limitationis).

Agesilaus claudus (χωλὸς) fuit altero pede (κατὰ)
 τὸν ἕτερον (ἕνα) πόδα.

Lacedaemonius Agesilaus nomine, non pote-
 state fuit rex.

ΓΥΜΝΑΣΙΑ ΙΓ'.

Ὁ Καλπούρνιος Βηστίας, διαφθαρεὶς διὰ τῶν χρημάτων
 τοῦ βασιλέως, ἔκαμε μετὰ τοῦ Ἰουγούρθα λίαν ἐπονείδι-
 στον εἰρήνην, ἥτις ἀπερρίφθη ὑπὸ τῆς συγκλήτου.—Λέ-
 γεται ὅτι ὁ Ἐπιμενίδης ἀπεκοιμήθη ποτε παῖς κεκμηκὼς
 ἐκ τῆς ὁδοιπορίας καὶ τοῦ χαμάτου καὶ μόλις μετὰ 57
 ἔτη ἐξύπνησεν.—Φαίνεται ὅτι οἱ Ῥωμαῖοι παρακινηθέντες
 διὰ τῶν παρακλήσεων τῶν Καμπανῶν πρῶτους τοὺς Σα-
 μνίτας ἐπολέμησαν. — Μὴ πιστεύσῃς ὅτι ἐξ ὀκνηρίας
 πράττω τοῦτο, ὅτι (quod) δὲν γράφω πρὸς σέ ἰδιοχείρως.—
 Ἀφ' οὗ ὁ Φαρνάκης καθ' ὀλοκληρίαν εἶχε νικηθῆ, ἔκαμεν

ὁ Καῖσαρ βασιλέα τοῦ Πόντου τὸν ἐκ βασιλικοῦ γένους καταγόμενον Μιθριδάτην.—Λέγεται ἐκ παραδόσεως ὅτι ὁ βασιλεὺς Πύρρος, ὅτε ἐπολιόρκει τὴν πόλιν Ἀργος, λίθῳ βληθεὶς ἀπέθανεν. — Ὁ Λυκούργος λέγεται ὅτι τοὺς νόμους τοῦ ἐκράτυνε διὰ τῆς ὑπολήψεως τοῦ Δελφικοῦ Ἀπόλλωνος. — Ὁ Λύσανδρος προτεφέρετο τόσον ὑψηλοφρόνως καὶ σκληρῶς, ὥστε ἐξ αἰτίας τοῦ οἱ Λακεδαιμόνιοι ἔγειναν ἀπεχθεῖς εἰς ὅλους τοὺς συμμάχους.—Ὁ Πομπηΐος ἀποκατέστησε τὴν κατὰ θάλασσαν εἰρήνην μετὰ μεγίστης ἀνδρείας καὶ μετ' ἀπιστεύτου ταχύτητος.—Ὁ ἀδελφός σου μὲ τὸν πυρετὸν ἦλθεν ἀπὸ τὴν Ῥώμην πρὸς ἡμᾶς εἰς τὴν ἐξοχὴν.—Οἱ τῇ ὑποθέσει τοῦ Γράκχου εὐνοοῦντες ῥοπάλοις ἀπεώσθησαν ὑπὸ τῶν ἀριστοκρατικῶν.—Ὁ Πομπηΐος μετὰ ὀλίγων ἀκολουθῶν ἦλθεν ἐπὶ πλοίου εἰς Αἴγυπτον.—Τὸν στρατὸν, ὃν ἡ σύγκλητος ἔπεμψε κατὰ τοῦ Ἀντιόχου, εὐφρεῖ ὀνόματι μὲν ὁ ὑπατος Λεύκιος Σκιπίων, πράγματι δὲ ὁ ἀδελφός του Πώπλιος Σκιπίων, ὅστις φέρει τὸ ἐπώνυμον Ἀφρικανός.—Λέγεται ὅτι οὐδεὶς ἐν Θήβαις ἐξισώθη τῇ Ἐπαμεινώνδῃ κατὰ τὴν εὐγλωττίαν.

Μάθημα ΙΖ'.

Ἀφαιρετική ἐπὶ τῶν ἀφθονίας, ἐλλείψεως καὶ
χωρισμοῦ σημαντικῶν ῥημάτων καὶ
ἐπὶ τοῦ *opus est*.

1. Μετ' ἀφαιρ. συντάσσονται τὰ ἀμετάβητα ῥήματα
τὰ σημαίνοντα πλησμονήν ἢ ἐνδειάν τις ἔχω καὶ τὰ
ἀντίστοιχα μεταβατικά, τὰ σημαίνοντα ὁηλ. πληρῶ, ἐφο-
διάζω, ἀποστερῶ, ξεγυμνῶν.

Germania rivis fluminibusque abundat. Ἡ Γερμ.
ἀφθονεῖ ρυάκων καὶ ποταμῶν.

Deus bonis omnibus explevit mundum. Ὁ Θεός
ἐγέμισε τὸν κόσμον μὲ ὅλα τὰ καλὰ.

Σημ. 1. Ἰδίως παρατηρητέα ἡ φράσις *afficio a lique m*
aliqua re = ἐφοδιάζω τινὰ μὲ τι, περιποιῶ (περι-, προσά-
πτω κτλ.) τινί τι, ὅσον *afficere aliquem honore* (τιμὴν).

Σημ. 2. Τὸ *indigere* (= στεροῦμαι) συντάσσεται συνηθέστερ.
μετὰ γεν. ἢ μετ' ἀφαιρ.

2. Τὰ ῥήματα τὰ σημαίνοντα ἀποτρέπω, ἀπομα-
κρύνω, ἀπαλλάττω, ἐλευθερώνω κττ., τὰ σημαίνοντα ὁηλ.
χωρισμὸν καὶ ἀπομάκρυνσιν συντάσσονται μετ' ἀφαιρ.
ἐμπροθέτου (*a, de, ex*, ἐπὶ προσώπων πάντοτε μετὰ
τῆς προθέσ. *a*).

Τὰ δ' ἐπίθετα *liber, immunis* καὶ *vacuus* (= ἐλεύθερος
ἀπηλλαγμένος κτλ.) συντάσσονται καὶ μεθ' ἀπλῆς ἀφαιρ. καὶ
μετ' ἐμπροθέτου μετὰ τῆς προθέσεως *a*, ἐπὶ προσώπων μάλιστα
τὸ *liber* ἀείποτε μετὰ τῆς *a*.

Virtute regis Codri Athenienses bello liberati
sunt (ἀπηλλάγησαν τοῦ πολέμου).

Multi voluerunt, pauci potuerunt, *ab uno tyranno patriam liberare*. Πολλοὶ μὲν ἠθέλησαν, ὀλίγοι δ' ἠδυνήθησαν νὰ ἐλευθερώσωσι τὴν πατρίδα ἀπὸ ἐνὸς τυράννου.

Alcibiádem Athenienses *e civitate expulerunt* (ἐξέβαλον τῆς πολιτείας).

Σημ. 3. Τὰ ῥήματα *distinguo, discerno* κτλ. (=διακρίνω), *différo, discrepo, disto* (=διαφέρω) καὶ *alieno, abalieno* (=ἀπαλλοτριῶ) κτλ. προσλαμβάνουσι τὴν πρόθεσιν α. Τὸ «παραιτοῦμαι τῆς ἀρχῆς» λέγεται λατ. *se abdicare magistratu* ἢ *abdicare magistratum*.

Σημ. 4. Τὰ ῥήματα *defendére* (=ὑπερασπίζω) καὶ *prohibére* (=προφυλάττω, ἀποτρέπω) συντάσσονται διττῶς, ἢ *defendere patriam ab hostibus* (=ὑπερασπίζω, προφυλάττω τὴν πατρίδα ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν), ἢ *defendere hostes a patria* (=ἀποκρούω τοὺς ἐχθροὺς ἀπὸ τῆς πατρ.). *prohibére urbem (a) periculo* (=προφυλάττω τὴν πόλιν ἀπὸ τοῦ κινδύνου) καὶ *prohibére periculum ab urbe* (=ἀποτρέπω (ἀπὸ) τῆς πόλεως τὸν κίνδυνον).

3. Τὸ *opus esse* = ἀνάγκη ἐστίν, ἔχω ἀνάγκην (τινὸς πράγματος), ἀπροσώπως μὲν κείμενον (*opus est*) συντάσσεται μετ' ἀφαιρ. τοῦ πράγματος, οὔτις χρεῖα ὑπάρχει, προσωπικὸν ὃ ὅν ἔχει τὸ πρᾶγμα φυσικῶ τῷ λόγῳ ὑποκείμενον κατ' ὀνομαστικὴν· τὸ δὲ πρόσωπον, ὅπερ ἔχει ἀνάγκην, ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν συντάξεων τίθεται κατὰ ἰσοτικὴν.

mihi libris opus est }
 » *libri* » *sunt* } χρειάζομαι βιβλία.

Σημ. 5. Ἐν τῷ πρᾶγμα, οὔτις χρεῖα ὑπάρχει, εἶνε οὐδέτερον ἀντωνυμίας ἢ ἐπιθέτου, δεόν νὰ γίνηται χρῆσις τῆς προσω-

πικρῆς συντάξεως, *multa mihi opus sunt*. Προηγουμένως ὅμως τῶν οὐδετέρων αἰτιατικῶν *quid, quod, nihil*, λαμβάνει χώραν καὶ ἡ ἀπρόσ. σύνταξις, π. γ. *quid v e r b i s opus est* = τίς ἡ χρεια λόγων;

Corpori multo cibo, multa potione opus est.
Τὸ σῶμα πολλῆς μὲν τροφῆς ἀνάγκην ἔχει, πολλοῦ δὲ ποτοῦ.

Themistocles celeriter, quae opus erant reperiebat (ἀνεύρισκε, ἐπενόει τὰ χρειαζόμενα).

Γύμνασμα ΙΖ'.

Ὁ μὲν ἡμέτερος στρατὸς ἔπασχεν ἔλλειψιν σίτου καὶ χορτοῦ, ὁ δὲ τῶν ἐχθρῶν εἶχεν ἀφθονίαν πάντων τῶν πραγμάτων.—Ὁ Ταρκίνιος ὁ Ὑπερήφανος λέγεται ὅτι ἐστέρησε τῆς ἐξουσίας τὸν πενθερόν του Σέρβιον Τούλλιον.—Οἱ Μασσαλιεῖς ἔλεγον ὅτι ὁ τε Καῖσαρ καὶ ὁ Πομπήϊος εἶχον προσφέρει εἰς τὸ κράτος των τὰς μεγίστας εὐεργεσίας.—Διὰ τῆς ἀνδρείας τοῦ Τιμολέοντος αἱ Συράκουσαι ἠλευθερώθησαν τῆς δουλείας.—Ὅτε εἶχε φερθῇ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἡ εἰδῆσις ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος ἀπέθανεν ἐν Βαβυλῶνι, ἐπίστευσαν οἱ Ἕλληνες ὅτι θὰ ᾔσαν ἐλεύθεροι τῶν Μακεδόνων καὶ τῆς κυριαρχίας των, καὶ ὅτι εὐκόλως κατὰ τῶν στρατηγῶν τοῦ βασιλέως θὰ ὑπερησπίζοντο (ἐαυτοὺς).—Τῷ 79 π. Χρ. ἔπει ὁ Σύλλας κατέθηκε τὴν δικτατορίαν διότι ἐπίστευεν, ὅτι ἡ δημοκρατία δὲν ἐχρειάζετο περαιτέρω τὴν ἑκτακτον ταύτην ἀρχήν.—Οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐγνώριζον καλῶς, ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι εἶχον ἀνάγκην τοῦ χείας βοηθείας, ἂν ᾔθελον (ἸΠ.) νὰ ἐμποδίσωσι τοὺς Πέρσας (ἀπὸ) τῶν τειχῶν τῆς πόλεως.—Ἐκαστον κράτος χρειάζεται ἀρχάς, αἵτινες κυβερνῶσι τὰ κοινά.—

Πολλοὶ Ἀθηναῖσι ἀπεδήμησαν εἰς Θράκην, διότι ἐπρότι-
μων νὰ στερωῶνται τὴν πατρίδα ἢ νὰ ὑπείκωσι τυράννῳ.—
Πολλῶν ἔτι ἀνάγκη ἔχω, πρὶν ἐυνηθῶ (ΥΠ. ΕΝ.) ν' ἀνα-
χωρήσω. — Τί χρειάζεσθε τὴν βοήθειαν τοῦ ἀνθρώπου
τούτου;—Φιλοσόφου ἐστὶν τὸ διακρίνειν τὸ ἀληθὲς τοῦ
ψευδοῦς, τὸ πιθανόν τοῦ ἀπιστεύτου.—Ὁ Ἀττικὸς πᾶν
ὅ,τι ἦν ἀναγκαῖον τοῖς πρὸς τὸν Πομπηϊὸν πορευομένοις
οἴλοις του ἔδωκεν ἐκ τῆς περιουσίας (res familiaris) του.
—Οἱ Αἰδοῦοι μὴ δυνάμενοι νὰ ὑπερασπισθῶσιν ἑαυτοὺς
καὶ τὰ ἑαυτῶν κατὰ τῶν Ἑλθετῶν, ἔπεμψαν πρέσβεις
πρὸς τὸν Καίσαρα, οἱ ὁποῖοι νὰ εἴπωσι (ΥΠ. ΠΡΤ.),
πῶσαν ταχεῖαν βοήθειαν ἐχρειάζοντο (ΥΠ.). Καὶ οἱ Ἀμ-
βαρροὶ δὲ ἐδήλουν ὅτι οὐχὶ εὐκόλως θὰ ἀπέκρουον τὴν
βίαν τῶν πολεμίων ἀπὸ τὰς πόλεις των.—Οἱ ἔμποροι
ἐκεῖνα τὰ πράγματα ἐξάγουσιν, ὧν ἀφθονίαν ἔχει ἡ
χώρα, καὶ ἐκεῖνα εἰσάγουσιν, ὧν δεῖται.—Εὐτυχεῖς
ἄνθρωποι εἶνε ἐλεύθεροι πάσης ταραχῆς τῆς ψυχῆς.
—Πολὺ ἐνδιαφέρομαι νὰ μάθω, διὰ τί ἔχεις (ΥΠ.)
ἀνάγκη τῆς βοηθείας τοῦ ἀδελφοῦ σου.—Πολλοὶ Μασσα-
λιεῖς ἐπίστευσαν, ὅτι κάλλιστα θὰ ἐπροφύλαττον τὴν πό-
λιν των ἀπὸ παντὸς κινδύνου, ἂν οὐδεμίαν μερίδα ἡσπά-
ζοντο, καὶ (ἂν) ἦσαν ἐξ ἴσου μνημονες τῶν τε εὐεργεσιῶν
τοῦ Πομπηίου καὶ τῶν τοῦ Καίσαρος.

Μάθημα ΙΙΙ'.

Ἀφαιρετικὴ μετὰ τὰ ἀποθετικὰ *utor*, *frui* κτλ.
καὶ μετὰ τὰ ἐπίθετα *dignus* κτλ.

1. Μετ' ἀφαιρ. συντάσσονται τὰ ἀποθετικά·

uti μεταχειρίζεσθαι, ἔχειν *defungi* φέρειν εἰς πέρας,
abūti καταχρᾶσθαι ἀπαλλάττεσθαι.

frui ἀπολαύειν, κερποῦσθαι *perfungi* καθ' ὁλοκληρίαν ἀ-
perfrui κατὰ κόρον ἀπο- ποτελειῶναι

λαύειν *dignari* ἀξιοῦν

potiri καταλαμβάνειν *laetaris* χαίρειν

vesci τρώγειν *gloriari* κυυχᾶσθαι

fungi ἐπιτελεῖν, ἐκπληροῦν *niti* στηρίζεσθαι.

Σημ. 1. Τὸ *potiri* συντάσσεται καὶ μετὰ γεν. (*regni*, *imperii*), ἰδίως ἐν τῇ φράσει *re rum potiri* = ἔχω εἰς τὰς χεῖρας μου τὰ πράγματα, τὴν ἐξουσίαν. Τὸ δὲ *niti* ἐπὶ τροπικῆς σημασίας συντάσσεται καὶ μετὰ τῆς *in* καὶ ἀφαιρετικῆς· *niti in aliqua re*· τὸ δὲ *niti in aliquam rem* = σπεύδω, τείνω πρὸς τι.

Pausanias apparatu regio utebatur, veste Medicea

Ὁ Πausανίας ἐχρῆτο βασιλικῇ μεγαλοπρεπείᾳ, ἐσθῆτι Μηδικῇ.

Quo usque tandem abutēre patientia nostra, Catilina? Μέχρι τίνος τέλος πάντων, ὦ Κατ., θὰ καταχρᾶσαι τὴν ἡμετέραν ὑπομονήν;

Helvetiorum legati victoria insolenter gloriabantur. Οἱ πρέσβεις τῶν Ἑλβ. ὑπεροπτικῶς ἠλαζονεύοντο ἐπὶ τῇ νίκῃ.

Δημόσια Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Ἑρμούπολης

2. Μετ' ἀφαιρ. συντάσσονται τὰ ἐπίθετα·

fretus πεποιθώς

dignus ἄξιος

praeditus ἐρωδιασμένος

indignus ἀνάξιος

contentus εὐχαριστημένος alienus ἀλλότριος, ἀνάρμοστος.

Cimon Thasios, *opulencia* fretos, suo adventu fregit. Ὁ Κίμων ἔθραυσε διὰ τῆς ἀρίξεώς του τὸ θράσος τῶν ἐπὶ τοῖς πλούτεσι θαρρούντων Θασίων.

Quam multi luce indigni sunt, et tamen dies oritur. Πόσοι εἶνε ἀνάξιοι τοῦ φωτός, καὶ ὁμως ἡ ἡμέρα ἀνατέλλει.

Σημ. 2. Τὸ alienus συντάσσεται καὶ μετὰ τῆς α προθέσ., μεθ' ἧς αἰέποτε ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ δυσμενῆς, alieno a te animo fuit.

Γόμνασμα ΙΗ'.

Πολλοὶ ἐθεώρουν τὸν Παμπήϊον ὡς τὸν ἄνδρα, ἐφ' οὗ ἐστηρίζετο ἡ σωτηρία ὅλου τοῦ κράτους.—Οὐδέποτε ἐκαυχῆθη ὑπερηφάνως ὁ Ἐπαμεινώνδας διὰ τὰς πρὸς τὸ κράτος ὑπηρεσίας του.—Τῷ 560 π. Χρ. ὁ Πεισίστρατος, πεποιθώς εἰς τὴν διχόνοιαν τῶν Ἀθηναίων, κατέλαβε τὴν Ἀκρόπολιν, τὸ φρούριον τῶν Ἀθηνῶν.—Θὰ ἐκπληρώσω τὰ αὐτὸ καθήκον, ὅπερ σὺ ἐξεπλήρωσας ἐν τῇ ἐμῇ λύπῃ.—Χρησιμοποίει ἐκάστην στιγμήν τῆς ζωῆς σοφῶς, ἔσο εὐχαριστημένος μετὰ τῆς τύχης σου καὶ μὴ τείνης πρὸς πράγματα, τὰ ὅποια δὲν δύνασαι νὰ ἐπιτύχῃς.—Ὁ Ἀλέξανδρος διέταξε τὸν Ἡφαιστίωνα νὰ ἐγκαθιδρύσῃ ἐν Σιδόνι βασιλέα τὸν ἀξιωτάτον τῆς βασιλείας πολίτην.—Ἄν καὶ ὁ Καῖσαρ εἶχε νὰ ἀγωνισθῇ πρὸς τὴν μεγίστην δυσκολίαν τοῦ ἐπισιτισμοῦ, καὶ οἱ στρατιῶται ἐπὶ τινὰς

ἡμέρας δὲν εἶχον σῖτον, ἐν τούτοις οὐδεὶς λόγος ἡκούσθαι
ἐξ αὐτῶν ἀνάξιος τοῦ μεγαλείου τοῦ Ῥωμαϊκοῦ λαοῦ κα-
τῶν προτέρων νικῶν.—Οἱ δὲ θάυμαστῆς ταχύτητος ἐφα-
δισμένοι Νουμιδεῖς ἦσαν συνηθισμένοι μεταξὺ τῶν ἱππέων
νὰ πολεμῶσι καὶ ὁμοῦ μετὰ τῶν ἱππέων νὰ προστρέχωσι
καὶ νὰ φεύγωσιν ὀπίσω.—Δύα ἑκατόνταρχοι, οἵτινες ἐκ τοῦ
στρατοπέδου τοῦ Κουρίωνος εἶχον αὐτομολήσει πρὸς τὸν
Ἄττιον Οὐᾶρον, εἶχον ἀγγεῖλαι αὐτῷ, ὅτι τὰ φρονήματα
τοῦ στρατοῦ δυσμενῶς διέκειντο τῷ Κουρίωνι.—Ὅλοι
οἱ μορφωμένοι Ῥωμαῖοι ἔκρινον τὸν ποιητὴν Ἀρχία-
ν αἷσιον τῆς ξενίας των. — Θαυμάζω, ὅτι πιστεύεις, ὅτι
ἀνέμεσον διὰ τὴν φιλίαν μας ἐπράχθη ὑπ' ἐμοῦ.—Χαίρω
μεν καὶ διὰ τὸ παρὸν ἀξίωμα σου καὶ διὰ τὸ ἐλπιζόμε-
νον.—Ὁ Σχιπίων καὶ ὁ Κάτων, οἵτινες ἤθελον νὰ φανῶ-
σιν αἱρετοὶ τῶν πραγόνων των, ἠτύχοντες μετὰ τὴν ἐν
Θάψῳ μάχην.—Καταχρᾶσθε τῆς ἐπεικειᾶς τοῦ διδασκά-
λου σας.—Ὁ Καῖσαρ, πεποιθὼς εἰς τὴν τύχην του, ἦλθε
μετ' ὀλίγων ἀνδρῶν εἰς Ἀλεξάνδρειαν καὶ κατέλαβε τὴν
βασιλικὴν ἀκρόπολιν.—Ἡ σωτηρία σας, στρατιῶται, ἔγ-
κεται ἐν τῇ ἀνδρείᾳ σας.—Σοὶ ἔγραψα τοῦτο ἐλευθέρως
πεποιθὼς εἰς τὴν συνειδήσιν τοῦ καθήκοντός μου.—Ἀφ-
οῦ ὁ κίνδυνος ἀπεμακρύνθη τῆς πόλεως, ὁ δικτάτωρ κατέ-
θηκε τὴν ἀρχὴν του.

Μάθημα ΙΘ'.

Ἀφαιρετική τροπική, χρονική, τοῦ
χρονικοῦ μέτρου.

1. Ἡ ἀφαιρ. μετὰ τῆς προθέσ. *cum* σημαίνει τὸν τρόπον, καθ' ὃν γίνεται τι, οὕσα τότε συνώνυμος τροπικῇ ἐπιρρήματι. Ἄν τὸ οὐσιαστικὸν εἶνε συνημμένον ἐπιθέτῳ, τὸ *cum* δύναται νὰ τεθῇ μετὰ αὐτῶν ἢ καὶ ὅλως νὰ παραλειφθῇ, νὰ μείνῃ δὲ μόνη ἡ ἀφαιρετική, ὀνομαζομένη τότε τροπική (*Abl. modi*)· π. γ. *facere aliquid cum studio* (μετὰ σπουδῆς, σπουδαίως), *magno cum studio* ἢ μόνον *magno studio*.

Rhodii et Athenienses cum silentio auditi sunt.

Miltiades summa aequitate res constituit Chersonesi. Ὁ Μιλτ. διέταξε τὰ ἐν Χερ. πράγματα μετὰ τῆς μεγίστης δικαιοσύνης.

Miltiades magna cum offensione civium suorum Athenas rediit. Ὁ Μιλτ. ἐπανῆλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας πρὸς μεγάλην δυσαρέσκειαν τῶν συμπολιτῶν του.

Σημ. 1. Ἐν τισι ἐπιρρήματικαῖς ἐκφράσεσιν, ἰδίως μετὰ τῶν λέξεων *modus*, *ratio* (=τρόπος), *animus* (=διάθεσις τῆς ψυχῆς), *mos* (=ἔθος) οὐδέποτε τίθεται ἡ πρόθεσις *cum*· *tali modo*, *hac ratione*, *aequo animo*, *more bestiarum* (ἐκτὴν ζώων) κτ. Ἐπ' ἄλλων ἡ τροπική ἀφαιρ. ἐκφέρεται διὰ τῆς *per*, ἰδίως παρατηρητέον τὸ *per vim*=βία, διὰ τῆς βίας.

2. Ἡ χρονική ἀφαιρ. τίθεται ἀπροθέτως α') ἐπὶ τῆς ἐρωτήσεως πότε; ἰδίως μετὰ τῶν λέξεων *annus*, *mensis*,

dies, nox, ver, aetas, tempus κττ. β') ἐπὶ τῆς ἐρωτήσεως ἐντός πόσου χρόνου;

Ὁθεν anno trecentesimo ab urbe condita=τῷ κοσμοστῷ ἔται ἀπὸ τῆς κτίσεως τῆς Ῥώμ. Hoc mense, post die, nostro tempore. Τὸ δὲ in tempore σημαίνει ἢ ἐν καταλλήλῳ καιρῷ, ἢ ἐν κρίσει (στενοχώρῳ) περιστάσει «ἐν τῷ πολέμῳ» λέγεται λατ. bello ἢ in bello, ἀλλ' ὡς ἐπὶ πολὺ ἄνευ προθέσεως, ἂν μετ' ἐπιθέτου ἢ γενικῆς εἶνε συνήθον, οἷον bello Punico, bello Latinorum.—Decem annis δέκα ἔτεσιν, εἰς τὸ διάστημα δέκα ἐτῶν (ἔτι δὲ inter decem an-

Augustus obiit septuagesimo et sexto anno. Ὁ Αὐγούστος ἀπέθανε τῷ 76 κτλ.

Bello Peloponnesiaco Alcibiadis consilio auctoritate Athenienses bellum Syracusanis xerunt. Ἐπὶ τοῦ Πελ. πολέμου οἱ Ἀθηναῖοι ἐκτίμησαν πρὸς τοὺς Συρ. πόλεμον κτλ.

Pythagoras fuit in Italia temporibus iis quibus Brutus patriam liberavit (καθ' ὃν χρόνον Βρ. ἐλευθέρωσε κτλ.).

Hoc in tempore nulla civitas Atheniensibus auxilio fuit praeter Platæenses. Ἐν ταύτῃ τῇ (ᾗ) περιστάσει οὐδεμία πόλις παρέσχε τοῖς Ἀθ. βοήθειαν πλὴν τῶν Πλαταιέων.

Agamemnon cum universa Graecia vix decem annis unam cepit urbem. Ὁ Ἀγαμ. μετὰ συμπύκνωση τῆς Ἑλλάδος μόλις ἐν διαστήματι δέκα ἐτῶν ἐκτίμησε μίαν πόλιν.

3. Ἐπὶ τῆς ἐρωτήσεως πρὸ πόσου χρόνου; μετὰ πόσον χρόνον; τίθεται ἢ (τοῦ χρονικοῦ μ. ἀφαιρετικῇ μετὰ τοῦ ante ἢ post (ὡς ἐπιρρημάτων)

τασσομένων ἢ παραιτιθεμένων· ἀλλὰ δύνανται ταῦτα καὶ νὰ προτάσσωνται ὡς προθέσεις, τότε ὁμῶς πλέον μετ' αἰτιατικῆς.

tribus annis post ἢ tertio anno post	} μετὰ τρία ἔτη
» post annis ἢ » post anno	
post tres annos ἢ post tertium annum	
tres post » ἢ tertium post »	
tribus annis ante ἢ tertio anno ante	} πρὸ τριῶν ἐτῶν.
» ante annis ἢ » ante anno	
ante tres annos ἢ ante tertium annum	
tres ante » ἢ tertium ante »	

Themistocles fecit idem, quod (τοῦθ' ὅπερ) *viginti annis ante fecerat Coriolanus*.

Corpus Alexandri Memphim (εἰς Μέμφιν) et inde (ἀντόθεν) *paucis post annis Alexandriam translatus est* (μετηνέχθη).

Σημ. 2. Προστιθεμένου *quam* μετὰ ῥήματος εἰς τὸν διὰ τοῦ *ante* ἢ *post* χρονικὸν προσδιορισμὸν δύναται νὰ γείνη σύνθεσις *antequam* καὶ *postquam*, καὶ ἀντὶ τοῦ *postquam* νὰ τεθῇ καὶ μόνον *quam*, οἷον *tertio anno postquam* (ἢ *quam*) *rediit*=μετὰ τρία ἔτη, ἀφοῦ ἐπανῆλθεν.

Σημ. 3. Ἐπὶ τοῦ «πρὸ πόσου χρόνου (πρὸ τῆς σήμερον);» τίθεται τὸ *abhinc* μετ' αἰτ. (σπανίως μετ' ἀφαιρ.) καὶ τῶν ἀπολύτων ἀριθμητικῶν, *abhinc tres annos* (καὶ *ante h o s tres annos*)=πρὸ τριῶν ἐτῶν (πρὸ τῆς σήμερον).

Γύμνασμα ΙΘ'.

Ὁ Ἀριστείδης προσδιώρισε μετὰ τῆς μεγίστης δικαιοσύνης τὰ χρήματα, ἅτινα ὤφειλεν ἕκαστον κράτος νὰ πληρώσῃ, διὰ νὰ διεξαχθῇ ὁ κατὰ ξηρὰν καὶ θάλασσαν κατὰ τῶν Περσῶν πόλεμος.—Πολὺ ἐνδιαφέρουσι ὅτι μαν-

θάνετε μετὰ ζήλου.—'Αφ' οὗ τοιοῦτοτρόπως οἱ ἀγροὶ εἶ-
 χον ἐρημωθῆ, ἐπανάγαγεν ὁ Καῖσαρ τὸν στρατὸν εἰς τὸ
 στρατόπεδον. — 'Ο λόγος τοῦ 'Ρηγούλου ἠκούσθη ἐν τῇ
 γερουσίᾳ μετὰ σιωπῆς καὶ θαυμασμοῦ.—Τὸν ἐκ τῆς ἐξο-
 ρίας εἰς 'Ρώμην ἐπιστρέφοντα Κικέρωνα ἐδέχθησαν οἱ συμ-
 πολῖται τοῦ μετὰ μεγίστης χαρᾶς.—'Επὶ τῆς ὑπατείας
 τοῦ Καίσαρος πολλὰ νομοσχέδια διὰ τῆς βίας ἐκυρώ-
 θησαν.—'Εν τῷ δευτέρῳ Καρχηδονιακῷ πολέμῳ ἡ 'Ρω-
 μαϊκὴ σύγκλητος θαυμασίως ἐκυδέρνησε τὸ κράτος. —
 'Εν τῇ δεινῇ ταύτῃ περιστάσει οὐδὲν κράτος ἤλθε πρὸς
 βοήθειαν τοῖς 'Αθηναίοις πλὴν τῶν Πλαταιέων.—"Εξ ἔτη
 ἅφ' ὅτου εἶχεν ἐπιστρέφει ἐκ τῆς ἐξορίας ὁ Κικέρων, ἐπῆ-
 γεν εἰς τὴν Σικελίαν μετὰ στρατοῦ ὡς ἀνθύπατος.—'Εν
 τῷ μύθῳ ὁ λύκος λέγει τῷ ἀρνίῳ· Πρὸ ἐξ μηνῶν με-
 ὕβρισας. Τὸ δὲ ἀρνίον ἀποκρίνεται· 'Εν ἐκείνῳ τῷ χρό-
 νῳ δὲν ἤμην ἀκόμη γεννημένον. — 'Εν ὀκτῶ περίπου
 ἔτεσιν ὁ Καῖσαρ ὑπέταξε ὅλην τὴν Γαλλίαν εἰς τὴν κυ-
 ριάρχίαν τοῦ 'Ρωμαϊκοῦ λαοῦ.—Τῷ 81 π. Χρ. εἶχε γείνειν
 δευτέρᾳ συνθήκῃ πρὸς τὸν Μιθριδάτην, ἀλλὰ μετὰ ἐπτά
 ἔτη ἐξερράγη τρίτος πόλεμος πρὸς τὸν βασιλέα τοῦτον.

Μάθημα Κ'.

Ἐπανάληψις Β'.

1. Ἐκεῖνοι οἱ ἄνθρωποι, ἔλεγεν ὁ Μάριος, μὲ φθο-
νοῦσι διὰ τὸ ἀξίωμα μου, ὥς φθονῶσι (ΥΠ.) λοιπὸν τὸν
κόπον μου, τὴν ἀκεραιότητά μου καὶ τοὺς κινδύνους,
ἐπειδὴ δὲ διὰ τούτων ἐκεῖνο ἀπέκτησα.—Ὁ Ἀλκιβιάδης
ἐνόησεν, ὅτι ὁ στόλος τῶν Ἀθηναίων ἦτο ἡγκυροβολημέ-
νος εἰς ἀκαταλλήλῳστοτον μέρος (ΑΦ.)· ἀλλ' οἱ στρατηγοί,
οἵτινες εὐφκουν τὸν στρατὸν, δὲν ἠδύναντο νὰ πεισθῶσι
περὶ τούτου.—Ὁ Καῖσαρ ἐπληροφορήθη, ὅτι οἱ ἔμποροι
δὲν εἶχον εἰσοδὸν πρὸς τοὺς Νεραῖους.—Ὁ Οὐάρρων ἦτο
πεπεισμένος, ὅτι ὁ Καῖσαρ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ εἶχε πλείστους
φίλους, διὰ τοῦτο ἐπέβαλε βαρυτέρους φόρους εἰς τὰς πό-
λεις, αἵτινες κινδύνουν τῇ ὑποθέσει τοῦ Καίσαρος.—Ἐκ
τῶν δύο Σκιπιώνων, οἵτινες ἔπεσον ἐν Ἰσπανίᾳ, ὁ μὲν
ὠνομάζετο Πώπλιος, ὁ δὲ Γνάιος· ἐκεῖνος δὲ ὁ Σκιπίων,
ὅστις τὸν Ἀννίβαν ἐν Ζάμῃ ἐνίκησε καὶ βραδύτερον τὸ
ἐπώνυμον Ἀφρικανὸς εἶχεν, ἦτο υἱὸς τοῦ Πωπλίου Σκι-
πίωνος.—Τὰ γυναικόπαιδα τῶν Ἀθηναίων ἐκέλευσαν τοὺς
θεοὺς, ὅπως (III) εὐνοήσωσι τὴν ἐπιχείρησιν.—Οἱ Λα-
κεδαιμόνιοι ἐνόουν, ὅτι θὰ ἔχωσιν ἀγῶνα μὲ τοὺς Ἀθη-
ναίους περὶ τῆς ἡγεμονίας.

2. Ἀναγνωσθείσης τῆς ἐπιστολῆς ἀνήγγειλεν ὁ Δω-
μίτιος, ὅτι ὁ Πομπήιος θὰ ἔλθῃ ταχέως εἰς βοήθειαν
αὐτοῦ.—Παρὰ τῷ Πυθαγόρᾳ ὑπεχρεοῦντο οἱ μαθηταί,
ἐπὶ πάντε ἔτη νὰ σιωπῶσιν.—Ἐπειδὴ ὁ Κράσσος, ὅστις
εὐφκει τὸ ἵππικόν, εἶχε παρατηρήσει, ὅτι τὸ δεξιὸν κέ-
ρας σφοδρῶς ἐστενοχωρεῖτο ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν, ἔστειλε τὴν

τρίτην γραμμὴν πρὸς βοήθειαν τῶν ἡμετέρων.—Πρέπει αὐριον εἰς τὴν πόλιν νὰ ἐπιστρέψωμεν.—'Εν τῇ ἐξοχῇ θὰ ἦσαι ἐλεύθερος πάσης φροντίδος καὶ ἐργασιῶν.—'Ο Λυκοῦργος, ὅστις τὴν πολιτείαν τῶν Σπαρτιατῶν κατήρτισε, λέγεται ὅτι ἔζη κατὰ τὸν ἑνατον π. Χ. αἰῶνα.—Μετρίασον τὴν γλῶσσάν σου, πρέπει νὰ μάθῃς νὰ σιωπᾷς.—'Εὰν δὲν θὰ προφυλάττῃσαι ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου τοῦτου, δὲν θὰ παύω νὰ φοβῶμαι περὶ τῆς ζωῆς σου.—'Ο Κάτων γέρων ὧν κατεγίνετο εἰς τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσιν.—'Ο βασιλεὺς τῶν Περσῶν ἔδωκεν εἰς τὸν Θεμιστοκλῆ ὡς δῶρον τὰ εἰσοδήματα τριῶν πόλεων.—'Ο 'Οκταθικνὸς εἶπεν, ὅτι ὁ 'Αντώνιος ἔδωρῆσάτο εἰς τὴν Κλεοπάτραν πόλεις καὶ εἰσοδήματα τοῦ 'Ρωμαίου κράτους.

3 'Ο Νέπως λέγει, ὅτι ἡ ὑπηρεσία τοῦ Κόνωνος κατὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον μεγάλως ἐξετιμῆθη.—'Ο Θεμιστοκλῆς δὲν ἐξετίμα τὴν δικαιοσύνην ὅσον ὁ σύγχρονός του 'Αριστείδης, ὅστις δίκαια σχέδια πάντοτε περισσότερον ἐξετίμα ἢ ὠφέλιμα.—Εἰκὼν τις τοῦ 'Απελλῆ λέγεται ὅτι ἐπωλήθη ἀντὶ δώδεκα ταλάντων.

4. 'Ο Καῖσαρ μᾶλλον ἐνδιέφερετο νὰ ἐκλεχθῇ ὑπατος ἢ νὰ τελέσῃ θρίαμβον. — 'Ο Καῖσαρ ἀπεκρίθη τῷ Πομπηίῳ, ὅτι λίαν ἐνδιέφερε τοῖς πράγμασι, νὰ λάβῃ συνέντευξιν μετ' αὐτοῦ (τοῦ Πομπ.).—Κατὰ τὴν κυβερνήσιν τοῦ Τιβερίου πολλοὶ 'Ρωμαῖοι παύται κατηγοροῦντο ἐπὶ καθυβρισθείσῃ (laedere) μεγαλειότητι καὶ κατεδικάζοντο εἰς θάνατον.—'Επὶ Αὐγούστου τὸ μέγιστον μέρος τοῦ τοῖς παλαιοῖς γνωστοῦ κύκλου τῆς γῆς ἦτο ἰδιοκτησία τῶν 'Ρωμαίων. — Καθῆκον σου εἶνε νὰ φροντίζῃς περὶ τῶν ἰδικῶν σου.—Παραπολὺ ἐνδιεφέρομαι νὰ λάβω ὡς τάχιστα ἐπιστολὴν παρὰ σοῦ.—'Ο Καῖ-

παρ κατήγγειλε τὸν Δολαβέλλαν ἐπὶ ἀργυρολογίᾳ. — Τὰ μέγιστα μᾶς ἐνδιαφέρει ἡ ζωὴ σου. — Λίαν ἐνδιέφερε τοῖς Ῥωμαίοις ἡ ἐξορία τοῦ Ἀννίβα ἐκ Καρχηδόνας. — Δὲν ἐνδιαφέρει καθόλου, πόσους φίλους, ἀλλὰ πολὺ ἐνδιαφέρει, ποίους φίλους ἔχεις. — Ὁ Μιθριδάτης ἐδῆλωσεν, ὅτι πολὺ τῷ ἐνδιέφερε, νὰ συνομιλήσῃ μετὰ τοῦ Σύλλα. — Ὁ Κικέρων ἐδείξεν, ὅτι λίαν διαφέρει τῷ κράτει καὶ πᾶσι τοῖς καλοῖς πολίταις ἢ ἀνάρχρησις τοῦ Πομπηίου εἰς ἀρχιστράτηγον.

5. Ὁ Βίβουλος ἤτο ὀνόματι, οὐχὶ πράγματι ὕπατος μετὰ τοῦ Καίσαρος. — Γνωστὸν ἐστίν ὅτι ὁ Ἰουγούρθας ἠγχαλωτίσθη διὰ τοῦ Σύλλα. — Οἱ Ῥωμαῖοι καίσαρες τῆς πέμπτης μ. Χρ. ἑκατονταετηρίδος ἦσαν κατὰ τὸ ὄνομα, οὐχὶ κατὰ τὴν ἰσχὺν αὐτοκράτορες. — Γνωστὸν ἐστίν, ὅτι ὁ Κικέρων ἐξεβλήθη τῆς πατρίδος διὰ τοῦ Κλωδίου καὶ τῶν ὀπαδῶν του, ἀλλὰ διὰ τοῦ Μίλωνος ἀνεκλήθη. — Ὁ Τιθέριος Γράκχος ἐμορφώθη ἐκ παιδικῆς ἡλικίας μὲ τὴν ἐλληνικὴν παιδείαν τῇ ἐπιμελείᾳ τῆς μητρὸς του Κορνηλίας.

6. Ἐν ἔτει 453 π. Χρ. ἔπεμψεν ἡ Ῥωμαϊκὴ σύγκλητος εἰς τὴν Ἑλλάδα τρεῖς ἄνδρας, οἵτινες νὰ φέρωσιν οἴκαδε τοὺς νόμους τοῦ Σόλωνος καὶ ἄλλους νόμους τῶν Ἑλλήνων. Τῷ δ' αὐτῷ ἔτει ὁ Κίμων ἀνεκλήθη εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅστις πρὸ πέντε ἔτων εἶχε τιμωρηθῇ δι' ἐξορίας. Τρία δ' ἔτη βραδύτερον ἀπέθανεν ὁ Κίμων, ἐν ᾧ ἐπολιόρκει τὸ Κίτιον, πόλιν κειμένην ἐπὶ τῆς Κύπρου. — Πλειστον ἡμῖν ἅπασιν ἐνδιαφέρει νὰ γινώσκωμεν, ἂν σὺ πρὸ ἑξ μηνῶν (ἀπὸ σήμερον) εἶχες (ΥΠ.) ἐπιστρέψῃς ἤδη οἴκαδε.

Μάθημα ΚΑ'.

Ἀφαιρετική τοῦ μέτρου, ἀφ. τοπική καὶ
ἀφαιρετική μετὰ συγκριτικόν.

1. Ἡ ἀφαιρετική σημαίνει καὶ τὸ ποσόν (μέτρον),
καθ' ὅσον τι ὑπερβαίνει ἢ ὑπολείπεται ἄλλου τινός. Ἰδίως
σημειωτέαι αἱ ἐξῆς ἀφαιρετικαί·

multo κατὰ πολὺ (πολλῶ)	quanto κατὰ (π)ῶσον (ὄσω)
paulo κατ' ὀλίγον	tanto κατὰ πόσον (τοσούτῳ)
aliquanto κατὰ τι	quo-eo (καθ') ὅσον — (κατὰ) πόσον
dimidio κατὰ τὸ ἥμισυ	(ὄσω—τόσω).

Hibernia (ἢ Ἰρλανδία) *dimidio* minor est quam (ἢ
παρὰ) Britannia.

2. Ἡ ἀφαιρετική σημαίνει καὶ στάσιν ἐν τόπῳ, ὀνο-
μαζομένη τότε τοπική (ablat. loci)· περὶ τῶν πόλεων
ἴδε ἄνωτ. Μάθ. 8· μερικώτερον δ' εἰπεῖν ἀπαντᾷ α') εἰς τὸ
loco καὶ locis μετ' ἐπιθέτου ἢ ἀντωνυμίας· β) εἰς ἄλ-
λας τόπου σημαντικὰς λέξεις συνημμένας μετὰ τοῦ totus

Ὅθεν· hoc loco, multis locis, certo loco.—Τὸ δὲ in
loco (ἢ loco ἄνευ προσθήκης τινος)=ἐν τῷ προσήκοντι τόπῳ
—Τὸ δὲ loco (καὶ in loco) μετὰ γενικήs=εἰς τὴν θέσιν (ἀν-
τί) τινος, καὶ εἰς τόπον, ὡς, ὡσάν, ὅθ. loco (ἢ in numero
hostium κτλ. habere, ducere=θεωρῶ ὡς ἐχθρόν, (τὸν) ἔχε-
γὰ ἐχθρόν, κτλ.

Tota urbe, tota Italia, tota provincia κτλ. Ἐν ὅλῃ τῇ
πόλει, καθ' ἅπασαν τὴν Ἰταλίαν κτλ.

Athenienses loco idoneo (ἐν τόπῳ καταλλήλῳ) ca-
stra (στρατόπεδον) fecerunt.

Loco Turquinii factus est Valerius Publicola consul.

Ἀντὶ τοῦ Ταρκ. ἐγένετο ὕπατος ὁ Οὐάλ. κτλ.

In Gallia plebes paene servorum habetur loco.

Ἐν Γαλ. ἡ κατωτάτη τάξις τοῦ λαοῦ θεωροῦνται σχεδόν ὡς δοῦλοι.

Mithridates uno die tota Asia cives Romanos necandos denotavit. Ὁ Μ. ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ (πάντας) τοὺς ἐν ὅλῃ τῇ Ἀσίᾳ πολίτας Ῥωμαίους ἐσημαίωσε ὡς θανατωτέους.

Σημ. Τὰ ῥήματα *ponere, collocare, statuere, constituere, considerare* (θέτω, τοποθετῶ, ἰδρύω, στήνω, θέτω ἑμαυτὸν, ἵσταμαι κτλ.) συντάσσονται (ὡς στάσεως σημαντικά, ἔστω καὶ νὰ προϋποτίθεται κίνησις) μετὰ τῆς *in* καὶ ἀφαιρετικῆς καὶ μετὰ τῶν (στάσεως σημαντικῶν) ἐπιρρημάτων *ibi, hic, ubi* (καὶ οὐχὶ μετὰ τῶν κινήσεως σημαντικῶν *eo, huc, quo*), οἷον *libros in mensa ponere* = θέτω τὰ βιβλία ἐπὶ τῆς τραπέζης (εἰς τὸ τραπέζι).

Τανάπαλιν δὲ τὰ ῥήματα *advenire, convenire, cogere* κτλ. (= προσ-, συν-ἔρχομαι, συνάγω κτλ.) συντάσσονται (ὡς κινήσεως σημαντικά) μετὰ τῆς *in* καὶ αἰτιατικῆς καὶ προσλαμβάνουσι τὰ ἐπιρρ. *eo, huc, quo* (οὐχὶ *ibi, hic, ubi*), οἷον *advenire in provinciam* = φθάνω εἰς τὴν ἐπαρχίαν.

3. Μετὰ τι συγκριτικὸν ἀντὶ τοῦ *quam* μετὰ τῆς ὀνομαστικῆς (ἢ τοῦ *quam* μετὰ τῆς ὑπακειμενικῆς αἰτιατικῆς ἐν τῇ *accusativus cum infinitivo*, τ. ἔ. ὅταν ἔχωμεν ἀπαρέμφατον, ὅπερ ἔχει ὑποκείμενον αἰτιατικὴν) δύναται νὰ τεθῇ ἀπλῇ ἀφαιρετικῇ, μὲ ἄλλας λέξεις ἢ ἀφαιρετικὴ τίθεται καὶ ὡς θ' ὅρος τῆς συγκρίσεως.

Vilius argentum est auro, virtutibus aurum.

Εὐτελέστερος ὁ μὲν ἄργυρος τοῦ χρυσοῦ, ὁ δὲ χρυσὸς τῶν ἀρετῶν.

Γόμνασμα ΚΑ'.

Ὅσῳ σφοδρότερα ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἦτο ἡ πα-
 λιορκία τοῦ στρατοπέδου, τοσαύτῳ συχνότεραι ἐπιστολαί
 καὶ ἀγγελιοφόροι ἐπέμποντο πρὸς τὸν Καῖσαρα.—Δύο
 ἀρεταὶ [ἱκανότητες] ὑπάρχουσιν, αἵτινες δύνανται νὰ
 φέρωσιν ἄνδρα τινὰ εἰς τὸν ὑψιστον βαθμὸν τῆς τιμῆς
 ἢ τοῦ στρατηγεῦ καὶ ἢ τοῦ ῥήτορος.—Ὁ ἥλιος δὲν ἀνα-
 τέλλει ἢ δύει πάντοτε ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ.—Ὁ δικτάτωρ
 διέταξεν εἰς ὅλην τὴν πόλιν νὰ κλεισθῶσι τὰ ἐργαστήρια.—
 Οἱ Αἰγύπτιοι καὶ οἱ Βαβυλώνιοι κατέβαλλον πᾶσαν ἐπι-
 μέλειαν εἰς τὴν γνῶσιν τῶν ἀστέρων.—Οὐδὲν ἀξιαγαπη-
 τώτερον τῆς ἀρετῆς.—Ὁ Λίβιος ἀναφέρει ὅτι ὁ βασιλεὺς
 Τύλλος Ὀστίλιος ἦτο μαχιμώτερος ἢ ὁ Ῥωμύλος.—Δέ-
 γεται ὅτι ὁ Πορσένης ἔθηκε φρουρὰν ἐπὶ τοῦ Ἰανικοῦ
 λου.—Ἐνθυμεῖσαι βεβαίως τὸν Ἀττικόν, καὶ τόσῳ μάλ-
 λον, καθ' ὅσον μετὰ τοῦ Σουλπικίου εἶχεσ οἰκειοτάτας
 σχέσεις.—Ὁ σοφὸς πᾶν ἀνθρώπινον θεωρεῖ μικρότερον
 τῆς ἀρετῆς.—Ὁ στρατηγὸς διέταξεν, εἰς ἐπιτηδεῖους τό-
 πους νὰ στηθῶσι δύο στρατόπεδα.—Ὁ Ἰνδουτιόμαρος
 συνέλεξε στρατεύματα καὶ προσεῖλκυσε πάντας τοὺς
 ἐν Γαλλίᾳ ἐξορίστους καὶ καταδίκους.—Ὁ Καῖσαρ ἀφικό-
 μενος εἰς τὴν ἐντεῦθεν τῶν Ἀλπεων Γαλλίαν ἀπεφάσισε
 νὰ κάμῃ στρατολογίαν ἐν ὅλῃ τῇ ἐπαρχίᾳ.—Ὁ Καῖσαρ
 ὅτε διεπεράτω μετὰ τοῦ στρατοῦ εἰς Βρεταννίαν, ἤγα-
 μεθ' ἑαυτοῦ πολλοὺς εὐγενεῖς τῆς Γαλλίας ὡς ὁμή-
 ρους.—Ὁ Πομπήϊος εἶχε δηλώσει ὅτι ἐκείνους τοὺς γε-
 ρουσιαστάς, οἱ ὅποιοι ἤθελον μείνει ἐν Ῥώμῃ, θὰ ἐθεώ-
 ρει ὡς ἐχθρούς.

Μάθημα KB'.

Χρήσις τῶν χρόνων.

1. Πολλάκις ἐν τῇ διηγήσει γίνεται χρήσις (ὡς καὶ ἐν τῇ Ἑλλ.) τοῦ ἐνεστώτος ἐπὶ παρελθόντων, ὅπως εἰς τὴν παράστασιν δοθῇ περισσοτέρα ζωηρότης, καλεῖται δὲ τότε *ιστορικὸς ἐνεστῶς* (*praesens historicum*).

Helvetii oppida sua omnia incendunt, frumentum omne comburunt.

2. Ὁ σύνδεσμος *dum* (= ἐν ᾧ χρόνῳ) συντάσσεται συνήθως μεθ' ἱστορ. ἐνεστώτος, τίθεται δὲ τότε ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσει ἢ ὁμοίως ἱστορ. ἐνεστώτος ἢ καὶ ἄλλος χρόνος.

Haec dum apud Hellespontum geruntur, Perdiccas apud flumen Nilum interficitur (φονεύεται).

Dum haec in colloquio geruntur, Caesari nuntiatum est, equites Ariovisti propius tumultum accedere. Ἐν ᾧ περὶ τούτων διελέγοντο, ἡγγέλθη τῷ Καίσαρι, ὅτι οἱ ἱππεῖς τοῦ Ἀριοβ. χωροῦσιν ἐγγύτερον πρὸς τὸν λόφον.

3. Τοῦ δὲ παρακειμένου τῆς ὀριστικῆς γίνεται χρήσις α') ὡς καὶ ἐν τῇ Ἑλλ. πρὸς δηλώσειν τοῦ ὅτι ὑπάρχει τι ἐν τῷ παρόντι τετελεσμένον, καὶ οὗτος εἶνε ὁ καθαρός καὶ κύριος παρακείμε. (*perfectum logicum*). β') πρὸς δηλώσειν ἀπλῶς τοῦ ὅτι ἔγεινέ τι ἐν τῷ παρελθόντι, ἔνθα ἐν τῇ Ἑλλ. γίνεται χρήσις τοῦ ἀορίστου, καλεῖται δὲ τότε *ιστορικὸς παρακ.* (*perfectum historicum*).

Ὡς ὑποτακτικὴ χρησιμεύει τοῦ μὲν κυρίου παρακειμένου ἢ ὑποτακτικῆ αὐτοῦ τοῦ παρακ., τοῦ δὲ ἱστορικοῦ ἢ ὑποτακτικῆ τοῦ παρατατικοῦ.

*Fuimus Troes, fuit Ilium et ingens gloria Teu-
crorum.* Τρῶες γεγόναμεν (ἔχομεν ὑπάρξει), ἔχει
ὑπάρξει τὸ Ἴλιον καὶ ἡ μεγίστη δόξα τῶν Τ.

*Miltiades Chersonesum reliquit et rursus Athe-
nas demigravit.* Ὁ Μιλτ. κατέλιπε τὴν Χ. καὶ ἐπο-
ρεύθη πάλιν εἰς τὰς Ἀθήνας.

4. Εἰς παράστασιν τοῦ ἀπαξ γεγομένου γίνεται
χρήσις τοῦ παρακ. τῆς ὀριστ. μετὰ τοὺς ἐξῆς συνδέσμους:

postquam	} ἀφ' οὗ	ubi, ut, ut primum	} εὐθὺς ἀφ' οὗ, ἄμα.
posteaquam		ubi primum, quum primum	
		simul ac, simul atque	

Postquam Xerxes in Graeciam descendit (κατέβη,
εἶχεν εἰσβάλλει), *Aristides in patriam restitutus est.*

*Themistocles, ut Lacedaemōnem venit, adire ad
magistratus noluit* (δὲν ἠθέλησε νὰ προσέλθῃ πρὸς
τὰς ἀρχάς).

Σημ. Εἰς δῆλωσιν τοῦ κατ' ἐπανάληψιν γινομένου
γίνεται χρήσις μετὰ τοὺς ἀνωτέρω συνδέσμους τοῦ παρατα-
τικοῦ ἢ τοῦ ὑπερσυντελικοῦ. Μετὰ τὸ postquam
τίθεται συνήθως ὁ ὑπερσυντελικὸς καὶ ὅταν προσδιορίζεται τὸ
χρονικὸν διάστημα, μετὰ παρέλευσιν τοῦ ὁποίου συμβαίνει τι.

*Alcibiades simul ac se remisera, neque causa
suberat quare animi laborem perferret, dissolutus
reperiebatur.* Ὁ Ἀλκιβιάδης εὐθὺς ὡς ἀνέλαθε καὶ δὲν
ὑπῆρχε λόγος, δι' ὃν νὰ ὑποφέρῃ πνευματικὴν ταλαιπωρίαν,
ἀχαλίνωτος εὐρίσκετο.

*Hannibal anno tertio, postquam domo profu-
gerat, cum quinque navibus Africam accessit* (μετέβη).

5. Ὁ παρατατικὸς σημαίνει πρᾶξιν οὕτω τετελε-

Δημοφ. Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη ἑλβετίας

λεσμένην, ἐξακολουθοῦσαν δὲ νὰ γίνηται. Γίνεται δ' αὐτοῦ χρήσις μάλιστα ἐν ταῖς ἐξῆς περιστάσεσιν·

α') εἰς ὀήλωσιν δευτερευουσῶν περιστάσεων ἐν τῇ διηγῇ, ἐν ᾧ τὰ οὐσιώδη, ἀτινα ἀποτελοῦσι τὴν συνέχειαν τῆς διηγῆσεως, ἐκφέρονται διὰ τοῦ παρακειμένου.

β') εἰς περιγραφὴν ἢ χαρακτηρισμὸν χωρῶν, ἡθῶν, ἐθίμων καὶ θεσμῶν.

Cares, qui Lemnum incolebant, resistere ausi non sunt, atque ex insula demigrarunt (ἀπεδήμησαν).

Anseres Romae publice (δημοσίᾳ δαπάνῃ) alvantur (ἐτρέφοντο, κατ' ἔθος) in Capitolio.

6. Ἡ χρήσις τῶν δύο μέλλόντων εἰς μὲν τὰς κυρίας προτάσεις εἶνε ἡ αὐτὴ καὶ ἐν τῇ Ἑλλ., ὡς πρὸς δὲ τὰς ἐξηρητημένους σημείωσον τὰ ἐξῆς·

Ἄν τις ὁμιλῇ περὶ μελλούσης πράξεως, εἴτε κατὰ μέλλοντα εἴτε κατὰ προστακτικὴν, καὶ πρὸς ταύτην συνάπτῃ διὰ δευτερευούσης προτάσεως ἑτέραν πρᾶξιν ὁμοίως μήπω χώραν λαβοῦσαν, τότε τίθεται καὶ αὕτη κατὰ μέλλοντα. Καὶ καθ' ἀπλοῦν μὲν μέλλοντα τίθεται, ἂν παρίσταται ὡς διαρκοῦσα κατὰ τὴν πρᾶξιν τῆς κυρίας προτάσεως, κατὰ μέλλοντα τετελεισμένον δέ, ἂν ὡς τετελεσμένη πρὸ ταύτης.

Naturam si sequemur ducem, nunquam aberrabimus. Ἄν ἀκολουθῶμεν τῇ φύσει ὡς ὀδηγῷ, οὐδέποτε θὰ ἀποπλανηθῶμεν.

De Carthagine verēri non ante desinam, quam illam excisam esse cognovero. Οὐδέποτε παύσομαι φοβούμενος τὴν Καρχ., πρὶν ἢ μάθω ὅτι ἡφανίσθη.

Γύμνασμα KB'.

Ὁ Μιθριδάτης φεύγων ἐγκατέλιπε μέγα ποσὸν χρυσοῦ καὶ ἀργύρου ἐν Πόντῳ. Ἐν ᾧ δὲ οἱ ἡμέτεροι ἅπαντα ταῦτα λίαν ἐπιμελῶς συνέλεγον, ἐξέφυγεν αὐτὸς ὁ βασιλεὺς ἐκ τῶν χειρῶν των.—Ἐν ᾧ ταῦτα ὑπὸ τοῦ Καίσαρος ἐπράττοντο, ἡτοιμάζοντο οἱ Τρηοῦροι μετὰ συνάθροισιν σημαντικῶν δυνάμεων (ΑΦ. ΑΠΛ.) εἰς πεζοὺς καὶ ἵππους, νὰ προσβάλωσι τὸν Λαβιηνόν, ὅστις μετὰ μιᾶς λεγεῶνος διαχειρίζεν ἐν τῇ χώρᾳ των.—Τοῦτο παρατηρήσας ὁ Καῖσαρ ὠδήγησε τὰς δυνάμεις του εἰς τὸν πλησιέστατον λόφον καὶ ἀπέστειλε τὸ ἱππικόν, τὸ ὁποῖον νὰ ὑποστήτῃ τὴν ἔφοδον τῶν πολεμίων.—Ἀμα ἦλθεν εἰς Βρεντήσιον ὁ Καῖσαρ, διέταξε τοὺς στρατιώτας νὰ ἐπιβῶσι τῶν πλοίων ἄνευ σκευῶν καὶ ἤρε τὰς ἀγκύρας.—Ὅτε ὁ Ἀμίλκας εἶχε διαπεράσει τὴν θάλασσαν καὶ εἶχεν ἔλθει εἰς τὴν Ἰσπανίαν, διεπράξατο ὑποστηριζόμενος ὑπὸ τῆς τύχης μεγάλα κατορθώματα, ὑπέταξε τοὺς ἰσχυροτάτους καὶ πολεμικωτάτους λαοὺς, ἐπολιόρχησε καὶ ἐκυρίευσεν πολλὰς πόλεις καὶ ἐπλούτισεν τὴν πατρίδα του διὰ τῆς λείας, ἣν (συνισταμένην) εἰς ἀνθρώπους, ὅπλα, ἵππους, χρήματα εἶχε κάμει. Ἐν ᾧ δὲ ταῦτα διεξῆγεν, ἐσκέπτετο διηγεκῶς νὰ πολεμήσῃ τοὺς Ῥωμαίους ἐν τῇ Ἰταλίᾳ. Ἀλλὰ τῷ ἐνάτῳ ἔτει ἂφ' οὔτου εἶχεν ἔλθει εἰς τὴν Ἰσπανίαν, ἐφρονέθη πολεμῶν ἐν τινὶ συμπλοκῇ κατὰ τῶν Βηττόνων.—Ὁ θέλων νὰ τύχῃ δόξης ἀληθοῦς, ὥς ἐκτελῇ τὰ καθήκοντα τῆς δικαιοσύνης.—Ὁ ἀπολινθήσκων Κῦρος λέγει παρὰ τῷ Ξενοφῶντι τόδε· Μὴ πιστεύετε, προσφιλέστατοί μου υἱοί, ὅτι ἐγὼ, ἀφοῦ ἀποχωρήσω (quum μετὰ ΜΛ. ΤΤΑ) ἂφ' ὑμῶν οὐδαμοῦ ἢ οὐδόλως θὰ ὑπάρχω.

Μάθημα ΚΓ'.

Ἀκολουθία τῶν χρόνων (Consecutio
temporum) ἐν τοῖς καθ' ὑποτακτικὴν
ἐξηρτημένοις λόγοις.

1. Τὸν ἐνεστῶτα, τὸν καθαρὸν παρακείμενον καὶ
τοὺς δύο μέλλοντας ἀκολουθεῖ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ὁ ἐνεστῶς
ἢ ὁ παρακείμενος τῆς ὑποτακτικῆς.

Τὸν παρατατικόν, τὸν ἱστορικὸν παρακείμενον (ἀό-
ριστον) καὶ τὸν ὑπερσυντελικὸν ἀκολουθεῖ συνήθως ὁ
παρατατ. ἢ ὁ ὑπερσυντ. τῆς ὑποτακτικῆς.

scio	{	quid agas	sciebam	{	quid ageres
sciam			audivi		
audivi			audiveram		
audivero					
		quid egeris			» egisses.

Quid est, Catilina, quod te jam in hac urbe de-
lectare possit, in qua nemo est, qui te non me-
tuat, nemo, qui non oderit? Τί ποτ' ἐστίν, ὦ Κατι-
λίνα, ὅπερ νὰ δύναται νὰ σὲ εὐχαριστῇ ἤδη ἐν ταύτῃ
τῇ πόλει, ἐν ᾗ οὐδεὶς ἐστίν ὅστις νὰ μὴ σὲ φοβῇται,
οὐδεὶς ὅστις νὰ μὴ σὲ μισῇ;

Nemo erit, qui censeat, a virtute esse receden-
dum. Οὐδεὶς θὰ ᾔνε ὅστις νὰ νομίζῃ ὅτι πρέπει ν'
ἀποχωρῇ τις τῆς ἀρετῆς.

Athenienses Phidippum cursorem Lacedaemo-
nem miserunt, ut nuntiaret, quam celeri opus
esset auxilio. Οἱ Ἀθ. ἔπεμψαν εἰς Λακ. τὸν ταχυ-

δρόμον Φιδ., ὅπως ἀγγείλῃ πόσον ταχείας βοηθείας ἀνάγκη ἦτο.

Athenienses duabus victoriis, Marathoniam et Salaminiam, tantam gloriam apud omnes gentes *erant consecuti*, ut intelligerent Lacedaemonii, de principatu sibi cum his certamen fore. Τοσαύτην οἱ Ἀθ. δόξαν ἐκ τῶν δύο νικῶν, τῆς ἐν Μαρ. καὶ τῆς ἐν Σαλ., εἶχον ἀποκτήσει, ὥστε ἐνόησαν οἱ Λακ., ὅτι ἀγὼν αὐτοῖς θὰ ἦνε πρὸς ἐκείνους περὶ τῆς ἡγεμονίας.

Σημ. 1. Τὸν ἱστορικὸν ἐνεστῶτα δύνανται ἀδιαφόρως νὰ ἀκολουθῶσιν ἐκάτερα, τ. ἔ. καὶ ἐνερ. ἢ παρκ. τῆς ὑποτακτ. καὶ παρατ. ἢ ὑπερσ. τῆς ὑποτ.

Vercingetorix Gallos hortatur, ut communis libertatis causā arma capiant (ὅπως λάβωσι τὰ ὅπλα χάριν τῆς κοινῆς ἐλευθερίας).

Athenienses domi creant decem praetores, qui exercitui praessent. Οἱ Ἀθην. ἐξέλεξαν ἐν τῇ πατρίδι τῶν 40 στρατηγούς, οἱ ὅποιοι νὰ προϊστάνται τοῦ στρατοῦ.

Σημ. 2. Ἐν ἐξηρητημένῳ λόγῳ δύνανται τὸν ἱστορικὸν παρκ., τὸν παρατατικὸν καὶ τὸν ὑπερσυντελικὸν νὰ ἀκολουθῇ καὶ ὁ ἐνεστῶς καὶ ὁ παρκ. τῆς ὑποτακτικῆς, ἂν πρόκηται νὰ δηλωθῇ ἡ ἐνέργεια, ἣν ἔχει ἢ εἶχε γεγονός τι.

Adeo excellerebat Aristides abstinentia, ut unus post hominum memoriam cognomine Justus sit appellatus. Ὁ Ἀριστ. τοσοῦτον διέπρεπεν ἐπ' ἀφιλοκερδεῖα, ὥστε μόνος αὐτὸς κατὰ τὴν τῶν ἀνθρώπων μνήμην προσηγορεύθη μὲ τὸ ἐπώνυμον Δίκαιος.

Γύμνασμα ΚΓ'.

Ἀφοῦ ὁ Κικέρων ἐξωσθεὶς ἐκ Ῥώμης εἶχεν ἔλθει εἰς τὴν Ἑλλάδα, κάλλιστα ὑπεδέχθη [παθ. ἐφιλοφρονήθη] ἐν Θεσσαλονίκῃ ὑπὸ τοῦ ταμίου Πλαγκίου καὶ ἐπὶ πολὺν

χρόνον ἐκρατήθη [παρ' ἐκείνῳ]. Ἦτο ἀναποφασίστου (ἀβεβαίας) γνώμης καὶ δὲν ἤξευρε, πρὸς ποῦ νὰ διευθύνῃ (ΓΠ. ΠΡΤ.) τὸν δρόμον του. Ὅτε μὲν ἤθελε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Ἑπειρον, ὅτε δὲ εἰς τὴν Ἀσίαν. Ἦτο ταπεινόφρων (ταταπεινωμένος) καὶ ἄθυμος· ὁ αὐτὸς ἀνὴρ, ὅστις τοσοῦτον γενναῖος ἐδείχθη εἰς τοὺς μεγίστους κινδύνους, δὲν ἠδύνατο νὰ ὑποφέρῃ τὴν συμφορὰν τῆς ἐξορίας. Ἐνῷ ὁδοιπόρει διὰ τῆς Ἰταλίας εἰς Βρεντήσιον, γράφει πρὸς τὸν Ἀττικόν·

« Ὡ εἶθε νὰ ἔδλεπον τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ὅτε θὰ σοὶ
 » ὁμολογήσω χάριτας, διότι μὲ ἠνάγκασας νὰ ζήσω.
 » Μέχρι τοῦδε μετανῶ ἀκόμη διότι ἠκολούθησα τὴν
 » γνώμην σου. Σὲ παρακαλῶ νὰ ἔλθῃς πρὸς με εἰς τὴν
 » Βιβῶνα (πόλιν τῶν Βρουττίων), ἔνθα διηύθυνα τὸ ταξεί-
 » διόν μου διὰ πολλοὺς λόγους. Ἄν θὰ ἦσαι φθασμένος
 » ἐκεῖ, θὰ δυνηθῶ νὰ κάμω ἀπόφασιν περὶ τοῦ ὕλου τα-
 » ξειδίου καὶ τῆς φυγῆς μου. Ἄν δὲν τὸ κάμῃς, (ΜΑ. ΤΤΑ.)
 » θὰ ἀπορήσω· ἀλλ' ἐλπίζω ὅτι θὰ τὸ πράξῃς. »—Ὁ αὐ-
 τοκράτωρ Τίτος τόσον φιλόανθρωπος ἐδεικνύετο πρὸς πάν-
 τας, ὥστε ὠνομάσθη ἡδονὴ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.—Ὁ
 ὑποστράτηγος Λεύκιος Πλάγκος παρακαλεῖ τὸν Καίσαρα,
 νὰ τῷ δώσῃ τὴν ἄδειαν νὰ διαπραγματευθῇ πρὸς τὸν
 Κονσίδιον. Δοθείσης τῆς ἀδείας γράφει ἐπιστολὴν καὶ τὴν
 ἔδιδε εἰς αἰχμάλωτον, ὅστις νὰ κομίσῃ τὴν ἐπιστολὴν
 εἰς τὴν πόλιν πρὸς τὸν Κονσίδιον.

Μάθημα ΚΔ'.

Χρήσις τῶν ἐγκλίσεων.

Α'. Ὀριστική.

1. Γίνεται χρήσις τῆς ὀριστικῆς εἰς δὴλωσιν τοῦ τί θὰ ὤφειλε ἢ τί θὰ ἠδύνατο νὰ κάμῃ τις (*hoc facere debebas*) π. χ. θὰ ἦτο (ἢ ἠθελεν εἶσθαι) ὅσιον, δίκαιον, κάλλιον, ὠφελιμώτερον κττ. = *fas, aequum, melius, utilius est ἢ fuit*, μακρόν, δύσκολον, εὐκολον θὰ ἦτο κττ. = *longum, difficile, facile est*.

Quas iste praedas fecerit, longum est dicere.
Μακρόν θὰ ἦτο (εἶη ἄν) νὰ διηγηθῶμεν τί λαφυραγωγίας οὗτος ἔχει κάμει.

Tiberius Gracchus vitam, quam gloriosissime degere potuerat, immatura morte finivit (διὰ προώρου θανάτου ἐτελείωσεν).

Longe utilius fuit, angustias aditus occupare.
Πολὺ ὠφελιμώτερον θὰ ἦτο νὰ καταλάβῃ. τὰ στενά.

2. Ὡσαύτως τίθεται ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ὀριστική.
α') μετὰ τὰς ἀοριστολογικὰς (ἢ καθολικευούσας τι) ἀντωνυμίας καὶ τὰ ἀοριστολ. ἐπιρρήματα, οἷα τὰ *quisquis, quicumque, utcumque*.

Quidquid id est, timeo Danaos et dona ferentes.
Ὅ,τιδὴποτε καὶ ἄν εἶνε τοῦτο, φοβοῦμαι τοὺς Δαναοὺς καὶ δῶρα φέροντας.

β') Μετὰ τῶν συνδέσμων *sive...sive (seu...seu)* = εἴτε.. εἴτε, οἷον· *sive id verum est, sive falsum* = εἴτ' οὖν ψευδές, εἴτ' ἀληθές εἶη.

Β'. Ὑποτακτικὴ ἐν ἀνεξαρτήτῳ λόγῳ.

3. Ὑποτακτικὴ τίθεται ἐν ἀνεξαρτήτῳ λόγῳ·

α') εἰς ἐκλῶσιν εὐχῆς (*conjunctivus optativus* = εὐκτικὴ ὑποτακτικὴ).

Dii bene vertant! νὰ δώσ' ὁ Θεὸς νὰ βγῇ 'σὲ καλὸ!

Amemus patriam, pareamus senatui. (Ἄς) ἀγαπῶμεν τὴν πατρίδα, (ἄς) πειθώμεθα τῇ γερουσίᾳ.

β') Ὡς μεμετριασμένη προστακτικὴ ἐπὶ προσταγῆς, πραινέσεως, προ(σ)κλήσεως (*conjunctivus imperativus*), μὲ τὴν παρατήρησιν ὅτι ἐπὶ τῆς τελευταίας σημασίας ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μόνον ἀπαντᾷ ἐν τῷ γ' ἐν. καὶ πληθ. προσώπῳ καὶ ἐν τῷ α' πληθ. προσ. τοῦ ἔνεστ. τῆς ὑποτακτικῆς.

Videant consules, ne quid respublica detrimenti capiat. Ἄς ἴδωσιν οἱ ὑπατοί, νὰ μὴ πάθῃ ἡ πολιτεία βλάβην τινά (τ. ἔ. οἱ ὑπ. περιβάλλονται δικτατορικὴν ἐξουσίαν).

Σημ. Κατ' ἀμφοτέρας τὰς χρήσεις τῆς ὑποτακτικῆς τίθεται, ὡς καὶ ἐν τῇ προστακτικῇ, τὸ ἀρνητικὸν ἢ ἀπαγορευτικὸν μόριον *ne*, τὸ δὲ οὐδὲ = *neve*. Ὅταν ἡ ὑποτακτικὴ σημαίνῃ εὐχὴν, προστίθεται ἐνίοτε καὶ τὸ μόριον *utinam* = εἴθε.

Donis impii ne placare audeant deos. Ἄς μὴ τολμῶσιν οἱ ἀσεβεῖς μὲ δῶρα νὰ ἐξιλεώσωσι τοὺς θεοὺς.

4. Πρὸς τοῦτοις γίνεται χρῆσις τῆς ὑποτακτικῆς ἐν ἀνεξαρτήτῳ λόγῳ·

γ') εἰς μετριωτέραν ἔκφρασιν γνώμης καὶ διίσχυρισμοῦ (*conjunctivus potentialis* = δυνητικὴ).

δ') ἐπὶ ἀμφιβόλων ἐρωτήσεων (*conjunctivus dubitativus*).

Forsitan quaeratis qui iste terror sit. Ἴσως ἤθελετε ἐρωτήσῃ τί τρόμος εἶνε αὐτός.

Hoc sine ulla dubitatione confirmaverim, eloquentiam rem esse omnium difficillimam. Τοῦτο ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀμφιβολίας ἤθελον βεβαιώσῃ (ἢ δύναμαι νὰ βεβ.) ὅτι ἡ ῥητορική δεινότης εἶνε τὸ δυσκολώτατον πάντων.

Quis dubitet, quin in virtute divitiae sint? Τίς δύναται ν' ἀμφιβάλλῃ ὅτι ἐν τῇ ἀρετῇ (οὐκ ἐν) ἐνυπάρχουσι πλούτη;

Γ'. Ὑποθετικοὶ λόγοι.

Β. Ἡ ὑποτακτική τίθεται εἰς ὁμολωσιν τοῦ δυνατοῦ καὶ ἐπὶ ὑποθετικῶν λόγων, τύσον ἐν τῇ ὑποθέσει ὅσον καὶ ἐν τῇ ἀποδείξει.

Γίνεται δὲ τότε χρῆσις τῆς ὑποτακτικῆς τοῦ ἐνεστώτος μὲν καὶ παρακειμένου, ἂν τὸ πρᾶγμα παρίσταται ὡς δυνατὸν νὰ γείνη, τοῦ παρατατικοῦ δέ, ὅταν ὡς δυνατὸν μὲν ἀλλ' οὐχ ἔχον ὡς γινόμενον, τοῦ ὑπερσυντελικοῦ δέ, ὅταν παρίσταται ὡς ἀδύνατον πλέον χρονικῶς, ὁθεν·

Si hoc postulet, accipiat. Ἄν τὸ ἀπαιτῇ (καὶ δυνατὸν ἢ πιθανὸν νὰ τὸ ἀπαιτῇ), δύναται νὰ (ἂς) τὸ λάβῃ.

Si hoc postularet, acciperet. Ἄν (τυχόν) τὸ ἀπῆται, ἢ ἂν ἤθελε τὸ ἀπαιτήσῃ (ὅπερ ὁμῶς οὐ ποιεῖ), ὅα τὸ ἐλάμβανε (ἤθελε τὸ λάβῃ).

Si hoc postulasset, accepisset. Ἄν τὸ ἀπῆται (ἔως τῶρα, ἢ ἂν τὸ εἶχεν ἀπαιτήσῃ (ὅπερ ἤδη δὲν δύναται πλέον νὰ κέμῃ), ὅα τὸ εἶχε λάβῃ.

Hæc si tecum patria loquatur, nonne impetrare debeat, etiam si vim adhibere non possit? Ἄν ταῦτα μετὰ σοῦ (ἤθελε) διαλεχθῇ ἡ πατρίς, . . . ;

Antiochus si tam in agendo bello parēre volu-
isset consiliis Hannibalis, quam in suscipiendo in-
stituerat, propius Tiberi quam Thermopylis de
summa imperii dimicasset. "Αν ὁ Ἀντίοχος κατὰ τὴν
διεξαγωγὴν τοῦ πολέμου τόσον ὑπῆκουεν εἰς τὰς συμ-
βουλὰς τοῦ Ἀννίβα, ὅσον κατὰ τὴν ἐπιχείρησιν αὐτοῦ
εἶχεν ἀποφασίσει, ἐγγύτερον εἰς τὸν Τίβεριν ἢ εἰς τὰς
Θερμοπύλας θὰ διεμάχετο περὶ τῆς ἀνωτάτης ἐξουσίας.

Γόμνασμα ΚΔ'.

Ὁ Νέπως λέγει· Μακρολογία θὰ ἦτο νὰ ἀπαριθμήση
τις πάσας τὰς μάχας, ἃς ὁ Ἀννίβας ἔχει συνάψει.—Θὰ
ἡδυνάμεθα νὰ προσαγάγωμεν πολλὰ παραδείγματα τῆς
ἀφιλοκερδεΐας τοῦ Ἑπαιμενώνδου, ἀλλὰ μία μαρτυρία θὰ
ἀρκέσῃ.—Τὸ κόλλιστον ἤθελεν εἶσθαι, εἶπεν ὁ Ἀννίβας
τῷ Σκιπίωνι, νὰ (acc. cum inf.) ἦτο δεδομένη ὑπὸ τῶν
θεῶν εἰς τοὺς πατέρας μας αὕτη ἡ γνώμη, ἵνα (ut) καὶ
ὁμεῖς μὲ τὴν κυριαρχίαν τῆς Ἰταλίας ἔσθε εὐχαριστη-
μένοι καὶ ἡμεῖς μὲ τὴν τῆς Ἀφρικῆς.—Μετὰ τὴν ἦτταν
τῶν Κορχηδονίων καὶ τὴν αἰχμαλωσίαν τοῦ Σύφακος ὁ
Ῥωμαϊκὸς λαὸς ἐδωρῆσατο τῷ βασιλεῖ Μασινίσσῃ οἰας-
δήποτε πόλεις εἶχε κυριεύσει (ὁ Ῥωμ. λ.).—Ἐκείνην τὴν
θέσιν (locum) μεταχειρίζομαι (utor) λίαν εὐχαρίστως,
εἴτε σκέπτομαι κατ' ἐμαυτόν, εἴτε γράφω ἢ ἀναγινώ-
σκω τι.—"Ἀς ἀποφεύγωμεν τὴν ὑπερηφάνειαν καὶ ἀλλα-
ξανεῖαν.—Εἶθε νὰ διεξαχθῇ εὐτυχῶς ὁ πόλεμος ὑπὸ τῶν
ἡμετέρων στρατηγῶν.—Εἶθε οἱ συμπολίται μου νὰ εἶνε
εὐτυχεῖς, εἶθε νὰ μὴ μετανοήσωσι διὰ τὴν ἐξουσίαν μου,
εἶθε ἡ πατρίς μου νὰ αὐξάνηται καὶ νὰ ἀκμαΐζῃ.—

Ἴσως ἡδύνατό τις νὰ (ἤθελέ τις) ἐρωτήσῃ, διὰ τί ὁ Ἀννίβας μετὰ τὴν κατανίκησιν τοῦ ὑπάτου Φλαμινίου παρὰ τὴν Τρασιμενὴν λίμνην δὲν ἐβάδισε (ΥΠ.) κατ' εὐθείαν (ΑΦ.) πρὸς τὴν Ῥώμην. Τούτῳ δ' ἡμεῖς ἠθέλομεν ἀποκριθῆ, ὅτι ὁ Ἀννίβας ἠθέλησε νὰ ἐξεγείρῃ τοὺς λαοὺς τῆς Ἰταλίας, μάλιστα δὲ τοὺς Σαμνίτας, νὰ (υἱ) ἀποστατήσωσι τῆς Ῥώμης.—Μανιώδης μονομάχος [π. ἔ. μιὰρὸς ἄνθρωπος] κάμνει πόλεμον κατὰ τῆς πατρίδος. Τούτῳ νὰ ὑποχωρήσωμεν; τούτου τοῦ ἀνθρώπου τοὺς ὄρους νὰ ἀκούσωμεν;—Θὰ ἔγραφον πρὸς σὲ συχνότερον, ἂν εἶχον σχολήν.—Θὰ σοι εἶχον γράψῃ, ἂν εἶχα λάβει σχολήν (εὐκαιρίαν).—Ἄν ὁ Ποσειδῶν δὲν εἶχε κάμει, ὅ,τι εἶχεν ὑποσχεθῇ τῷ Θησεΐ, ὁ Θησεὺς δὲν ἤθελε στερηθῇ τοῦ υἱοῦ του Ἱππολύτου.—Ἄν ὁ ἀδελφός σου ἦτο φίλος μου, δὲν θὰ μοὶ ἔκαμνε τοῦτο τὸ ἄδικον.—Ἄν ὁ Καῖσαρ εἶχεν (ΥΠ. ΥΠΡ.) ἱκανὰ πλοῖα, θὰ εἶχε καταδιώξει ἀμέσως τὸν Πομπήϊον.—Ἄν ἤρχεσο πρὸς ἡμᾶς εἰς τὴν ἐξοχήν, θὰ ἔχαιρες (εἶχες) καλητέραν ὑγείαν.—Ἄν ὁ Καῖσαρ εἶχεν ὑπακούσει εἰς τὰς δεήσεις τῆς συζύγου του, δὲν ἤθελον δυνηθῇ οἱ συνωμόται νὰ ἐκτελέσωσι κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν τὸ σχέδιόν των.

Μάθημα ΚΕ'.

Ὑποτακτικὴ ἐν ἐξαρτήσῃ λόγου μετὰ τοὺς
συνδέσμους *ut* καὶ *ne*.

1. Τὸ *ut* συντάσσεται μεθ' ὑποτακτ. ὅταν σημαίνῃ·
α') σκοπὸν (τελικὸς σύνδ.) = (ἵ)νά, διὰ νά,
β') ἀποτελεσμα. (συμπερασματικὸς) = (οὕτως) ὥστε,
γ') ὑπόθεσιν = τεθέντος (ἂν ὑποτεθῇ) ὅτι.

Ἐπὶ σκοποῦ λέγεται τὸ μὲν ἵνα μὴ = *ne*, τὸ δὲ καὶ
διὰ νά (ἵνα) μὴ = *neve*, τὸ ἵνα μηδεὶς = *ne quis*, τὸ ἵνα
μηδὲν = *ne quid*, καὶ τὸ ἵνα μήποτε = *ne unquam*.

Ἐπὶ δὲ συμπεράσματος ἢ ἀποτελέσματος τὸ ὥστε
νά μὴ ἢ ὥστε δὲν = *ut non*, τὸ ὥστε μηδεὶς (νά) = *ut*
nemo, ὥστε μηδὲν (νά) = *ut nihil*, ὥστε μή(δέ)ποτε νά
ἢ ὥστε οὐδέποτε (ποτέ δὲν) = *ut nunquam*. Ἄν δὲ ἡ ἄρ-
νησις ἀναφέρηται μόνον εἰς μίαν λέξιν καὶ οὐχὶ εἰς ὅλην τὴν
πρότασιν, τότε καὶ τὸ ἵνα μὴ μεταφράζεται διὰ τοῦ *ut non*.

*Pylades Orestem se esse dixit, ut pro illo neca-
retur.* Ὁ Πυλ. εἶπεν ὅτι αὐτὸς εἶνε ὁ Ὀρέστης, ἵνα
φονευθῇ ἀντ' ἐκείνου.

*Arboribus consita Italia est, ut tota pomarium
videatur.* Ἡ Ἰταλία οὕτως δένδροις κατάφυτὸς ἐστίν,
ὥστε ὅλη φαίνεται κήπος πλήρης καρποφόρων δένδρων.

Ut desint vires, tamen est laudanda voluntas.
Καὶ ἂν λείπουν αἱ δυνάμεις, ὅμως ἐπαινετέα ἡ θέλησις.

*Nemo prudens punit, quia peccatum est, sed
ne peccetur.* Οὐδεὶς φρόνιμος τιμωρεῖ, διότι ἐγένετο
ἁμάρτημα, ἀλλ' ἵνα μὴ γείνη (δεύτερον ἁμ.).

Ne sit summum malum dolor, malum certe est.

"Ας μὴν (Τεθήσθω, ὅτι δὲν) εἶγε ἡ λύπη τὸ μεγαλείτε-
ρον κακόν, ἀλλὰ κακὸν βεβαίως εἶνε.

*Tum forte aegrotabam, ut ad nuptias tuas ve-
nire non possem.* Ἐπυχε νὰ ἀσθενῶ τότε, ὥστε δὲν
ἠδυνήθην νὰ ἔλθω εἰς τὸν γάμον σου.

*Confer te ad Manlium, ut a me non ejectus ad
alienos, sed invitatus ad tuos esse videaris.* Πήγαινε
πρὸς τὸν Μάνλ., διὰ νὰ φαίνησαι ὅτι ὄχι ὑπ' ἐμοῦ ἐξε-
βλήθης πρὸς τοὺς ξένους, ἀλλ' ὅτι ἐκλήθης πρὸς τοὺς
σεαυτοῦ.

*Thrasybulus legem tulit, ne quis ante actarum
rerum accusaretur neve multaretur.* Ὁ Θρασύβ.
νόμον ἔφερε, μὴδεὶς νὰ κατηγορῇται διὰ πράξεις πρό-
τερον γεγεννημένας, μὴδὲ νὰ τιμωρῇται.

2. Τὸ (ἴ)νὰ μεταφράζεται διὰ τοῦ *ut* καὶ τὸ νὰ μὴ
διὰ τοῦ *ne* μετὰ τὰ ῥήματα· παρακαλεῖν, παραινεῖν,
προτρέπειν, προστάσσειν, ἅτινα ἐκφράζουσι σκοπὸν, καὶ
τὰ διεκτερεῖν, κατορθῶναι, ἐπιτυχάνειν, ἅτινα δη-
λοῦσιν ἀποτέλεσμα σκοπούμενον. Ὅθεν κυρίως μετὰ τὰ

rogo, oro	{ παρακαλῶ
precor, peto	
moneo	{ παραινῶ
admoneo	
hortor	{ συμβουλεύω
suadeo	
persuadeo	{ (κατα)πείθω
impello	{ ὠθῶ, παρακινῶ
incito	

impero	διατάττω
praecipio	{ προγράφω
praescribo	
facio	{ ἐνεργῶ
efficio	
perfacio	{ ἐπιτυχάνω, κα- τορθῶναι.
impetro	
asequor	
consequor	

*Illud te oro et hortor, ut in extrema parte
muneris tui diligentissimus sis.* Ἐκεῖνό σε παρακαλῶ

καὶ προτρέπω, ἵνα καὶ ἐν τῷ τελευταίῳ μέρει τοῦ ἀξιωματός σου ἀκριθέστατος ᾦσαι.

Themistocles persuasit populo, ut pecunia publica, quae ex metallis rediret, classis centum navium aedificaretur. Ὁ Θεμ. κατέπεισε τὸν λαόν, ἵνα διὰ τῶν δημοσίων χρημάτων, ἅτινα ἐκ τῶν μεταλλείων εἰσεπράττοντο, στόλος ἑκατὸν πλοίων κατασκευασθῇ.

Epaminondas perfecit, ut auxilio sociorum Lacedaemonii privarentur.

Σημ. 1. Τὰ πλεῖστα τῶν ῥημάτων τῶν σημαινόντων παρὰ καλεῖν καὶ παραινεῖν συντάσσονται καὶ μεθ' ἀπλῆς ὑποτακτ. (ἄνευ τοῦ *ut*), οἷον· *A te id peto, me absentem diligas atque defendas* (νὰ μέ).

Σημ. 2. Τὸ *persuadēre*, ὅταν μὲν σημαίνει· (κατα)πείθω νὰ γείνη τι, συντάσσεται μὲ τὸ *ut*, ὅταν δέ· καταπείθω ὅτι ἐστὶ (ἔγχεινε τι, κτλ.), μετ' αἰτιατικῆς καὶ ἀπαρεμφάτου (*Acc. cum infin.*) Ἰδε κατωτ. σελ. 113 κ. 114.

Σημ. 3. Τὸ *jubēre* = προστάσσειν καὶ *vetare* = ἀπαγορεύειν, συντάσσονται οὐχὶ μετὰ τοῦ *ut*, ἀλλὰ μετ' ἀπαρεμφάτου καὶ αἰτιατικῆς (*acc. c. inf.*). Ἰδε κατωτ. σελ. 114.

3. Τὰ ῥήματα τὰ σημαίνοντα ἀποφασίζειν καὶ προσπαθεῖν συντάσσονται μὲν μετὰ τοῦ *ut* ἢ *ne*, ἂν ἄλλο εἶνε τὸ ὑποκείμενον τῆς ἐξηρτημένης προτάσεως, μεθ' ἀπλοῦ δ' ἀπαρεμφάτου (σπανιώτερον μετὰ τοῦ *ut* ἢ *ne*), ἂν ὑπάρχῃ ταυτοπροσωπία. Τοιαῦτα οὖν ῥήματα εἶνε ὀνομαστικὰ τὰ ἐξῆς·

statuo
constituo
decerno
consilium capio

ἀπόφασιν

contendo
nitor
meditor
animum induco

προσπαθῶ

διανοοῦμαι τι

ἀποφασίζω

Decrevit quondam senatus, ut L. Opimius consul videret, ne quid respublica detrimenti caperet. Ἀπεφάσισέ ποτε ἡ σύγκλ. ἵνα ὁ ὕπατος Λ. Ὀπ. ἐπιβλέπῃ νὰ μὴ πάθωσι βλάβην τινὰ τὰ κοινὰ (τ. ἔ. περιέβαλεν αὐτὸν ἡ γερουσ. μὲ δικτατορικὴν ἐξουσίαν).

Persarum rex Darius Scythis bellum inferre decrevit.

Σημ. 1. Τοῦναντίον τὰ ἐξῆς ῥήματα οὐδέποτε συντάσσονται μετ' ἀπαρεμφ., ἀλλὰ μόνον μετὰ τοῦ *ut* ἢ *ne*.

operam do προσπαθῶ, *video* ἀποβλέπω

κοπιᾶζω

nihil antiquius habeo quam δὲν

id ago (τοῦτο) μελετῶ, ἔχω (νὰ κάμω) (ἄλλο) σπουδαίον
σκοπεύω τερον ἢ νά. . .

Σημ. 2. Τὰ ῥήματα *statuere*, *decernere*, *contendere* ἐπὶ τῆς σημασίας νομίζειν, διεῖσχυρίζεσθαι συντάσσονται μετ' ἀπαρ. καὶ αἰτ. (acc. cum inf.) Ἴδε κατωτ. σ. 112.

4. Τὸ (ἐ)νὰ μεταφράζεται διὰ τοῦ *ut*, καὶ τὸ *νὰ* μὴ διὰ τοῦ *ut non*.

α') μετὰ τὰ ῥήματα τὰ σημαίνοντα συμβαίνει (fit, accīdit, contingit, obtingit, evēnit, occurrit).

β') μετὰ τὰ ὑπολείπεται (*reliquum est, relinquitur, restat, superest*), ἀκολουθεῖ (*sequitur*), πολὺ ἀπέχει (ἀπὸ τοῦ) *νὰ* (ἔγινε ἢ νὰ γείνη τι), πολλοῦ γε δεῖ (*tantum abest*).

γ') μετὰ τὰς λέξεις *ita, sic, tam* (οὕτω, τόσον), *eiusmodi* (τοιουτοτρόπως), *adeo* (εἰς τοσοῦτον, τόσον πολὺ), *tantum* (τόσον μέγάλως), *talis* (τοιούτος) κττ.

Fieri potest, ut recte quis sentiat, et id, quod sentit, polite eloqui non possit. Δύναται νὰ συμβαίνει (πιθανόν ἢ δυνατόν) νὰ σκέπτηται τις ὁρθῶς

καὶ τοῦθ' ὅπερ διανοεῖται νὰ μὴ δύναται νὰ εἴπῃ κομψῶς.

Restat, ut doceam, omnia quae sint in mundo, hominum causa (χάριν τῶν ἀνθρ.) *facta esse.*

Nemo iam malus est, ut videri velit (ὥστε νὰ θέλῃ νὰ φαίνεται τοιοῦτος, τ. ἔ. κακός).

Γύμνασμα ΚΕ'.

Ἐν ἔτει 510 π. Χρ. ἤρξαντο οἱ Ῥωμαῖοι ἀντὶ ἐνὸς βασιλείως νὰ ἐκλέγωσι δύο ὑπάτους, ἵνα, ἂν ὁ εἰς ἧτο κακός, ὁ ἕτερος δύνηται νὰ περιορίζῃ αὐτόν. Ἐοῖδετο αὐτοῖς ἡ κυριαρχία οἱ ἐν ἔτος, ἵνα μὴ διὰ τῆς μακρᾶς διαρκείας (*diuturnitas*) τῆς ἀρχῆς γίνωνται ἄγαν ἀλαζόνες. —Θὰ διαβῶμεν τὸν παταμὸν διὰ τοῦ πόρου, ἂν (ul) οἱ βραχίονες καὶ οἱ ὦμοι τῶν στρατιωτῶν εἶνε ἐλεύθεροι ὑδάτος. — Ὁ Διογένης συνεβούλευσε τοῖς Μυνδίοις, οἵτινες μικρὰν πόλιν καὶ μεγαλοπρεπεστάτας πύλας εἶχον, νὰ κλείσωσι τὰς πύλας, ἵνα μὴ ἡ πόλις ἐξέλθῃ. — Ὁ Ῥόδιος Διαγόρας, ὅτε οἱ τρεῖς υἱοὶ τοῦ εἶχαν ἀνακηρυχθῇ εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας νικηταί, ὑπὸ τῷ αὐτοῦ χαρᾶς κατελήφθη, ὥστε ἐν ταῖς χερσὶ τῶν υἱῶν παρέδωκε τὸ πνεῦμα. — Οὕτως ἐπιτελεῖ τὸ ἀξίωμα σου, ὥστε οἱ Ῥωμαῖοι πολῖται, οἱ ὅποιοι εἶνε ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ σου, νὰ σὲ τιμῶσι τὰ μέγιστα, καὶ οἱ εἰς τὴν Ῥωμαϊκὴν κυριαρχίαν ὑποτεταγμένοι λαοὶ νὰ μὴ σὲ φοβῶνται. — Σὲ παρακαλῶ νὰ φροντίσῃς διὰ τὴν σωτηρίαν σου καὶ νὰ μὴ μείνης περισσότερον χρόνον ἐν Ῥώμῃ. — Μετὰ ταῦτα ἀπεφάσισεν ὁ Καῖσαρ, νὰ φέρῃ τὰς λεγεῶνας εἰς τὰ χειμᾶδια. — Οἱ Γάλλοι ἀπεφάσισαν, νὰ σταλῶσι δέκα χιλιά-

δες ἀνδρῶν ἐκλελεγμένων ἐξ ὅλων τῶν στρατευμάτων εἰς βοήθειαν τῆς πόλεως Ἀθαρίκου.—Ὁ Καῖσαρ προσεπάθησεν ἵνα δικτηρήσῃ τὸν Δουμνόριγα καὶ μὴ ὅλα ταῦτα ἵνα πληροφορηθῇ ὅλα τὰ σχέδιά του. — Θὰ προσπαθήσω ἵνα μὴ ἦμαι μακρὰν τῆς οἰκίας πλέον τῶν τριῶν ἡμερῶν (*triduum*).—Ὅτε τοῦτο εἶχεν ἀγγελθῆ τῷ Καίσαρι, δὲν εἶχε ἵνα κάμῃ τι σπουδαιότερον ἢ ἀμέσως ἵνα συγκάλεσῃ τὴν σύγκλητον.—Ὁ Δουμνόριξ ἐπέτυχεν παρὰ τῶν Σηκουανῶν ἵνα ἀνεχθῶσι ἵνα (*acc. cum inf.*) διέλθωσιν εἰς Ἑλβετοὶ διὰ τῆς χώρας των, καὶ κατώρθωσε ἵνα δώσωσιν ἀμοιβαίως ὁμήρους.—Ἡ Ῥωμαϊκὴ σύγκλητος ἀπεφάσισε ἵνα πέμψῃ τοῖς Καμπανοῖς πρὸς βοήθειαν στρατόν.—Ἡ σύγκλητος τῶν Καρχηδονίων ἀπεφάσισε, ἵνα ἐπιστρέψῃ ὁ Ἀννίβας μετὰ τοῦ στρατοῦ ἐκ τῆς Ἰταλίας εἰς τὴν Ἀφρικὴν.—Τοῦτο σὲ παρακαλοῦμεν καὶ προτρέπομεν, ἵνα ἦσαι μνήμων τοῦ καθήκοντός σου καὶ ἵνα μὴ λησμονῇς τὰς εὐεργεσίας, ἃς ἔχεις λάβει παρὰ τῶν συμπολιτῶν σου.—Ὁ Ἀννίβας κατέπεισε πολλοὺς Γάλλους ἵνα πολεμῶσιν, ἀρχηγοῦ ὄντος αὐτοῦ, κατὰ τῶν Ῥωμαίων.

Μάθημα Κς'.

Ut καὶ ne ἰδίως μετὰ φόβου καὶ φροντίδος
σημαντικὰς λέξεις.

1. Αἱ φόβου καὶ φροντίδος σημαντικαὶ λέξεις (timēre, metuēre, verēri = φοβεῖσθαι, metus = φόβος, periculum = κίνδυνος, κττ. συντάσσονται μετὰ τοῦ ne ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ μήπως, μετὰ δὲ τοῦ ut ἐπὶ τῆς τοῦ μήπως δέγ.

Τὸ τοιοῦτον ἐξηγεῖται ὡς ἑξῆς, ὅτι δηλ. ὁ ἀπὸ τινος φόβος ἐμπερικλείει ἐν ἑαυτῷ τὴν ἐπιθυμίαν καὶ εὐχὴν τοῦ ἐναντίου, καὶ ὁ Λατίνος εἰς τὰ τοιαῦτα ῥήματα σκέπτεται ἐκείνο, ὅπερ εὐχεται καὶ ἐπιθυμεῖ. "Οθεν α') timeo ne φοβοῦμαι μήπως γείνητι, καὶ (ἐπομένως) εὐχομαι νὰ μὴ (ne) γείνη. β') timeo ut φοβοῦμαι μήπως δὲν γείνη, καὶ (ἐπομ.) εὐχομαι νὰ (ut) γείνη.

Verendum est, ne brevi tempore fames in urbe sit. Φοβητέον, μήπως ἐν βραχεῖ χρόνῳ λιμός ἐνυπάρχη εἰς τὴν πόλιν.

Hannibal Carthaginem, patriam suam, metu ne Romanis traderetur, reliquit. Ὁ Ἄνν. ἐγκατέλιπε τὴν πατρίδα του Καρχηδόνα ἐκ φόβου μὴ παραδοθῇ εἰς τοὺς Ῥωμ.

Ἄν αἱ φόβου σημαντικαὶ λέξεις ἐκφέρονται ἀρνητικῶς ἢ ἂν ἡ ἀρνησις ἀνήκει στενωτέρον εἰς μέρος τι τῆς ἐξηρητημένης προτάσεως, τότε ἡ ἀρνησις ἐκφέρεται διὰ τοῦ ne non (οὐχὶ διὰ τοῦ ut).

Non sum veritus, ne sustinere tua in me beneficia non possem. Δὲν ἐφοβήθην μήπως δὲν δυνηθῶ νὰ ὑπαμείνω τὰς σὰς πρὸς με εὐεργεσίας.

Σημ. Ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ διστάζειν συντάσσεται τὸ νεγεορ μετὰ μόνου ἀπαρεμφάτου.

Γύμνασμα ΚΖ'.

Οἱ Ῥωμαῖοι ἐφοβοῦντο, μήπως ὁ Ἀσδρούβας ὀδηγήσῃ πρὸς τὸν ἀδελφόν του Ἀννίβαν ἐκ τῆς Ἰσπανίας ἐπικουρικὰ στρατεύματα. — Ὁ Καῖσαρ ἐφοβεῖτο, μήπως αἱ δύο λεγεῶνες, αἵτινες τῷ εἶχον ἀποσπασθῇ, κρατῶνται πλησίον τῆς πόλεως, ἵνα ταύτας μεταχειρισθῇ μετὰ ταῦτα ὁ Πομπήιος κατ' αὐτοῦ. — Φοβοῦμαι μήπως δὲν ὑποστήτῃ τὴν ἔφοδον τῶν πολεμίων. — Δὲν φοβοῦμαι, μήπως πρῶτῃς τι ἀπερισκέπτως ἢ ἀνοήτως. — Δὲν φοβοῦμαι, μήπως ἡ ἀπόφασίς μου δὲν ἐπιδοκιμασθῇ ὑπὸ σου. — Φαίνεται (ὥς) νὰ ἐφοβήθη ὁ Μίλων, μήπως καταμηνυθῇ ὑπὸ τῶν δούλων του. — Φοβοῦμαι, ἂν ταῦτα τὰ πράγματα θὰ ἔχω ἐκθέσει ἀκριβῶς, μήπως φανῶ ὅτι δὲν γράφω τὸν βίον ἐνὸς ἀνδρός, ἀλλὰ ἱστορίαν. — Φαίνεται, ὅτι ὁ Ἀννίβας ἐγκατέλιπε τὴν πατρίδα του ἐκ φόβου μὴ παρὰδοθῇ τοῖς Ῥωμαίοις. — Ὁ Κικέρων γράφει πρὸς τὴν σύζυγόν του Τερεντίαν· Νύκτα καὶ ἡμέραν στρέφεσαι πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου, βλέπω ὅτι ὑφίστασαι ὅλους τοὺς κόπους, φοβοῦμαι μήπως δὲν ἀντέχῃς φρόντιζε περὶ τῆς ὑγείας σου. — Φόβος εἶχε καταλάβει τοὺς στρατιώτας, μήπως ἡ πληγὴ τοῦ Σκιπίωνος εἶνε θανάσιμος. — Ὅταν οἱ κόλακες κολακεύωσιν ἡγεμόνα τινά, λέγουσιν ὅτι φοβοῦνται, μήπως δὲν δύνανται νὰ φθάσωσι διὰ τῶν λέξεων τὰς πράξεις του. — Πρέπει νὰ προσυλάττηται τιμή μήπως ἡ τιμωρία εἶνε μεγαλητέρα τῆς ἐνοχῆς. — Ἐπειδὴ ὁ Καῖσαρ ἐφοβεῖτο, μήπως περικυκλωθῇ ὑπὸ τῶν ἱππέων τοῦ Ἀριοβίστου, ἔδωκε τέλος εἰς τὴν συνδιάλεξιν

(Γ.). — Ὁ Ἀγησίλαος κατέπεισε τοὺς Λακεδαιμονίους, νὰ τὸν στείλωσι μετὰ στρατοῦ εἰς τὴν Ἀσίαν. — Ὁ Ἀγησίλαος εἶχε καταπείσει τοὺς Λακεδαιμονίους, ὅτι καλῆτερον εἶνε νὰ κάμνωσι πόλεμον πρὸς τοὺς Πέρσας ἐν Ἀσίᾳ ἢ ἐν Ἑλλάδι. — Ὁ Τισσαφέρνης φοβούμενος μὴ νικηθῇ ὑπὸ τοῦ Ἀγησιλάου, ἐξητήσατο παρὰ τῶν Λακεδαιμονίων ἀνακοχὴν ὕπλων. Ἐλεγεν ὅτι θὰ προσπαθήσῃ νὰ κάμῃ εἰρήνην μεταξὺ τῶν Σπαρτιατῶν καὶ τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν. — Ὁ Κοϊντίλιος παρώτρυνε τοὺς στρατιώτας τοῦ Κουρίωνος νὰ ἐνθυμηθῶσι τὸν πρῶτον ὄρκον καὶ νὰ μὴ πολεμήσωσιν ὑπὲρ τοῦ Καίσαρος. — Ὁ Καῖσαρ, εἰ καὶ πλεῖστον ἐνδιεφέρετο νὰ γείνη ὡς τάχιστα κύριος τῆς πόλεως Κορφινίου, ὅμως δὲν ἠθέλησε νὰ εἰσελάσῃ διὰ νυκτός, φοβούμενος μὴ ἡ πόλις λεηλατηθῇ ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν.

Μάθημα ΚΖ'.

Ὑποτακτικὴ ἐν ἐξαρτήσῃ λόγου μετὰ τοῦς
συνδέσµους *quo*, *quin*, *quominus*.

1. Τὸ *quo* (ἀντὶ *ut* *eo*), κυρίως = ἵνα διὰ τούτου, συνήθως πρὸ τῶν συγκριτικῶν μὲ τὴν σημασίαν = ἵνα τόσῳ, συντάσσεται μεθ' ὑποτακτικῆς. *Non quo* = οὐχ ὅτι, ἀπλοελλ. ὅχι πῶς.

Legem brevem esse oportet, quo facilius ab imperilis teneatur. Ὁ νόμος δεόν νὰ εἶνε βραχύς, ἵνα τόσῳ εὐκολώτερον κατέχῃται ὑπὸ τῶν ἀπείρων.

*Ad te litteras dedi, non quo haberem magno-
pere, quod scriberem, sed ut loquerer tecum ab-
sens.* Ἐγραψα ἐπιστολὴν πρὸς σέ, οὐχὶ ὅτι εἶχον μέγα τι νὰ σοὶ γράψω, ἀλλ' ὅπως ἀπὼν μετὰ σοῦ διαλεχθῶ.

2. Ὁ σύνδεσμος *quin* συντάσσεται μεθ' ὑποτακτικῆς, τίθεται δὲ μόνον μετὰ τὰς ἀρνητικὰς προτάσεις, εἰς ἀ-
όμως συγκαταλέγονται καὶ αἱ διαπορητικαὶ μετὰ τοῦ *quis*
καὶ *quid* ἐρωτήσεις.

α') *Quin* ἀντὶ *qui non*, *quae non*, *quod non*, ὅθ. = ὅστις δὲν (ἢ ὅστις ῥὰ μὴ).

Nemo est quin cernat quanta vis sit in sensibus. Οὐδεὶς ἐστίν, ὅστις δὲν (νὰ μὴ) διορᾷ, ὅπόση δύνα-
μις ἔνεστιν ἐν ταῖς αἰσθήσεσιν.

β') *Quin* ἀντὶ *ut non*, ὅθ. = (ἔ)ρα μὴ, ὥστε ῥὰ μὴ, χωρὶς ῥά.

Nihil tam difficile est, quin quaerendo investi-
Δημοσίον Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Βερολίνου

gari possit (ὥστε νὰ μὴ δύναται διὰ τῆς ἐρεύνης νὰ ἀποκαλυφθῇ).

γ') Τὸ quin εἶνε καταφατικόν καὶ μεταφράζεται διὰ τοῦ ὅτι, νά, ἀπὸ τοῦ ὅτι (ἢ ἀπὸ τοῦ νά) κττ. ὅταν κεί-
ται μετὰ λέξεις ἢ φράσεις ἀρνησεως, ἀμφιβολίας, ἀπου-
σίας, κωλύσεως ἢ παραλείψεως σημαντικὰς. Οὕτω γίνεται
χρήσις αὐτοῦ μερικώτερον εἰπεῖν εἰς τὰς ἐξῆς φράσεις.

non dubito quin	δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι...
non est dubium quin	δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι...
non abest quin	} δὲν ἀπέχει (καθόλου ἢ πολὺ) (ἀπὸ τοῦ (νά), κττ.
nihil " "	
haud multum abest quin	
non impedio quin	δὲν ἐμποδίζω (ἀπὸ τοῦ) νὰ (γείνηται).
non praetermitto quin	} δὲν παραλείπω νά, δὲν εἴμ- πορῶ νὰ μὴ (τὸ κάμω), δὲν εἴμπορῶ νὰ κάμω ἄλλως παρὰ νὰ (κάμω τὸ δεῖνα πρᾶγμα).
vix tempero, aegre absti- neo, quin	
tenēre me (temperare mihi)	
non possum, quin	
facere non possum, quin	
fieri non potest, quin	δὲν εἴμπορεῖ νὰ γείνη νὰ μὴ (γράψω π. χ.), ἀδύνατον εἶνε νὰ μὴ (γράψω).

Παράβαλε τὰ τῆς ἀρχ. Ἑλλ. γλώσσης, ἥτις ὡς καὶ ἡ Λατ.
ἐπάγει ἐπὶ τῶν τοιούτων καὶ (δεύτερον) ἀρνητικὸν μόριον.

Quis dubitet, quin in virtute divitiae sint?

*Non dubitari debet, quin fuerint ante Homē-
rum poëtae.* Δὲν πρέπει νὰ ἀμφιβάλληται ὅτι πρὸ
τοῦ Ὁμ. ὑπῆρξαν ποιηταί.

*Facere non potui, quin tibi et sententiam
et voluntatem declararem meam.* Δὲν εἴμπόρεσα
νὰ κάμω διαφορετικά, παρὰ νὰ σοὶ δηλώσω τὴν γνώ-
μην καὶ τὴν θέλησίν μου.

Σημ. 1. Τὸ *dubitare* ἐπὶ τῆς σημασι. *διστάζειν*, ὁκνεῖν κττ. (καὶ ἄρνητ. *non dubito*=δὲν διστάζω) συντάσσεται πάντοτε μεθ' ἀπλοῦ ἀπαρεμφάτου.

Cicero non dubitabat conjuratos supplicio afficere. Ὁ Κικέρων δὲν ἐδίσταζε (καθόλου) νὰ καταδικάσῃ τοὺς συνωμώτας εἰς θάνατον.

Σημ. 2. Τὸ *dubitare* (=ἀμφιβάλλω) καταφατικῶς ἐκφερόμενον (τ. ἔ. μὴ ἔχον πρὸ αὐτοῦ ἄρνητικὸν μόριον) οὐδέποτε συντάσσεται μετὰ τοῦ *quin*, ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μετὰ ἐξαρτωμένης ἐρωτηματικῆς προτάσεως (ἴδε. κατωτ.), σπανίως μετὰ τοῦ μετ' αἰτιατικῆς ἀπαρεμφάτου (acc. cum infin.). Τινὲς δὲ συγγραφεῖς, οἷος Κορνήλιος ὁ Νέπως, καὶ τὸ (ἄρνητικῶς ἐκφερόμ.) *non dubitare* (=δὲν ἀμφιβάλλω) συντάσσουσιν οὐχὶ μετὰ τοῦ *quin*, ἀλλὰ μετὰ acc. cum inf.

3. Ὁ σύνδεσμος *quominus* (ἀντὶ *ut eo minus*)=ἵνα, ὅπως, συντάσσεται μεθ' ὑποτακτικῆς τίθεται δὲ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ τὰ κωλύσεως σημαντικὰ ῥήματα, μεθ' ἧ καὶ *ne*, καί, ἂν ἐκφέρωνται ἄρνητικῶς, καὶ *quin* δύναται νὰ τεθῇ.

Cimon nunquam in hortis custodem imposuit, ne quis impediretur, quominus ejus rebus, quibus quisque vellet, frueretur. Ὁ Κίμ. οὐδέποτε ἔθηκε φύλακα εἰς τοὺς κήπους του, ἵνα μηδεὶς κωλύηται ν' ἀπολαύῃ ἐκείνους τῶν καρπῶν του, οὓς ἕκαστος ἤθελεν.

Γύμνασμα ΚΖ'.

Ἡ ὑποτακτικὴ τοῦ μέλλοντος σχηματίζεται διὰ τῆς συνθέσεως τῆς μετοχῆς τοῦ ἐνεργ. μέλλοντος μετὰ τῆς ὑποτακτ. τοῦ *esse* (conjugatio periphrastica activa). Ὅθεν· Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ ἔλθῃς=*non dubito, quin venturus sis.* Ἄν δὲ τὸ ῥῆμα δὲν ἔχῃ σουπίνον, ἢ ὑποτακτ. τοῦ μέλλ. ἐκφέρεται περιφραστικῶς διὰ τοῦ *futurum sit (esset), ut.* Ἡ αὐτὴ περίφρασις ἔχει χώραν καὶ διὰ τὴν ὑποτακτ. τοῦ παθητικοῦ.

Ὁ Πομπήϊος διέταξε τοὺς στρατιώτας νὰ ἀποφράξωσι τὰς πύλας τοῦ Βρεντησίου, ἵνα δύναται τόσῳ εὐκολώτερον νὰ ἀποκρουσθῇ ἡ ἐφοδὸς τῶν πολεμίων. — Οἱ Πέρσαι ἐρρίψαν τὰ ὅπλα, διὰ νὰ δύνανται νὰ φύγωσι τόσῳ ταχύτερον. — Οὐδεὶς (μεταξὺ) τῶν στρατιωτῶν ἦτο τόσον ἀνδρεῖος, ὥστε νὰ μὴ ταραχθῇ ἐκ τοῦ πρωτοφαναῦς τῆς ἐφόδου. — Ἀφ' οὗ τὸ διάταγμα τοῦτο εἶχε γείνει γνωστὸν εἰς ὅλην τὴν ἐπαρχίαν, οὐδεμία πόλις ὑπῆρχεν, ἥτις νὰ μὴ πέμψῃ μέρος τῆς συγκλήτου εἰς Κορδύβην. — Ὀλίγον ἔλειπε νὰ νικηθῇ (ΥΠ. ΥΠΡ.) ὁ Καῖσαρ εἰς τὴν ἐν Μούνδῃ μάχην. — Οἱ Πέρσαι δὲν ἀμφιέβαλλον ὅτι ὁ βασιλεὺς Δαρεῖος εἶχε πέσει ἐν τῇ μάχῃ. — Εἶνε ἀδύνατον νὰ ἔλθω αὐρίον πρὸς σὲ εἰς τὴν ἐσχόλῃν. — Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι μὲ περιέμεινας. — Δὲν διαστάζομεν νὰ μεταχειρισθῶμεν τὴν λέξιν ταύτην. — Ὁ Καῖσαρ δὲν εἰδίστασε νὰ κάμῃ τὸν Λαθιηνὸν στρατηγὸν ὅλου τοῦ στρατοῦ. — Ὁ στόλος τῶν Ῥωμαίων ἐκώλυσε τὸν βασιλέα Φίλιππον νὰ μεταβιβάσῃ στρατεύματα εἰς τὴν Ἰταλίαν. — Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ πράξῃς ὅ,τι ὑπεσχέθης. — Ὁ Ἀγνίθας δὲν ἀμφιέβαλλεν ὅτι ὁ βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων θὰ πέμψῃ πρὸς αὐτὸν ἐπικουρικὰς δυνάμεις. — Δὲν ἠδυνάμην παρὰ νὰ δηλώσω, ὅτι πολὺ ἐνδιεφερόμην διὰ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ ἀδελφοῦ σου. — Μετὰ τὴν ἄλωσιν καὶ καταστροφὴν τῆς Καρχηδόνης οὐδεὶς ἀμφιέβαλλεν ὅτι ἡ Ῥωμαϊκὴ σύγκλητος θὰ καταστρέψῃ τὴν Κόρινθον. — Ὁ ἀγρὸς ἀροῦται, ἵνα τόσῳ καλητέρους καρποὺς φέρῃ. — Οὐδεὶς ὑπῆρξεν ἐν Λιλυθαίῳ, ὅστις δὲν εἶδε τοῦτο τὸ κακούρηγμα τοῦ Βέρρου, οὐδεὶς ἐν Σικελίᾳ, ὅστις δὲν τὸ ἤκουσε.

Μάθημα ΚΗ'.

Ὑποτακτικὴ καὶ ὀριστικὴ, ἐξηρτημέναι
ἐξ ἄλλων συνδέσμων.

1. Μεθ' ὑποτακτικῆς συντάσσονται οἱ ἐξῆς σύνδεσμοι.

quasi	$\left. \begin{array}{l} \text{ὡς εἰ,} \\ \text{ὡς ἔάν,} \end{array} \right\}$	dummodo	$\left. \begin{array}{l} \text{ἂν μόνον, ἀρκεῖ νά,} \\ \text{ἂν καί,} \end{array} \right\}$
tamquam		dum	
ac si		modo	
velut si		dummodo ne	
velut		dum ne (modo ne)	

quamvis εἰ καί, ὅσον καὶ ἂν,

licet εἰ καί, ἂν καί, καίτοι.

Σημ. Τοῦναντίον δὲ τὸ etsi καὶ quamquam (= ἂν καί, καίτοι) συνήθως μεθ' ὀριστικῆς.

Sic cogitandum est, *tamquam* aliquis in pectus intimum inspicere possit. Οὕτω πρέπει νὰ σκεπτηταί τις, ὡς ἔάν ἡδύνατο τις νὰ ἴδῃ εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς καρδίας.

Omnia postposui, *dummodo* praeceptis patri parere. Τὰ πάντα ἔθεσα κατὰ δεύτερον λόγον, ἥτις καὶ νὰ ὑπῆρχουν εἰς τὰς παραγγελίας τοῦ πατρὸς μου.

Quamvis sint sub aquā, sub aquā maledicentia tentant. Ἄν καὶ εἶνε ὑπὸ τὸ ὕδωρ, ὅμως καὶ ὑπὸ ὕδωρ ἀκόμη προσπαθοῦσι νὰ κακολογῶσιν (οἱ εἰς βλάβην τράχους μεταβληθέντες διώκται τῆς Λητοῦς).

Cares, *etsi* praeter opinionem res ceciderat, non desistere ausi non sunt atque ex insula demigrarunt.

Δημόσια Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Βέροιας

Οἱ Kāρες, ἂν καὶ τὸ πρᾶγμα εἶχεν ἔλθει παρὰ προσδοκίαν, δὲν ἐτόλμησαν νὰ ἀντισταθῶσι, καὶ μετηνέστευσαν ἐκ τῆς νήσου.

2. Dum, donec καὶ quoad ἐπὶ τῆς σημασίας ἐν ὅσῳ, ἐφ' ὅσον συντάσσονται μεθ' ὀριστικῆς.

Dum, donec καὶ quoad ἐπὶ τῆς σημασ. ἕως συντάσσονται ὡσαύτως μεθ' ὀριστικῆς, ἂν ἐκφράζεται μόνον τὸ χρονικὸν σημεῖον, μέχρις οὗ γίνεται τι· ἀλλ' ὅταν ἔχῃσι καὶ τὴν σημασίαν τοῦ μετὰ σκοποῦ προσμένειν, συντάσσονται μεθ' ὑποτακτικῆς.

Lacedaemoniorum gens fortis fuit, dum Lycurgi leges vigeabant. Τὸ ἔθνος τῶν Λακ. ὑπῆρξεν ἀνδρεῖον, ἐφ' ὅσον οἱ νόμοι τοῦ Λυκ. ἔτχουν.

Delibera hoc, dum ego redeo. Σκέψου το, ἕως ὅτου ἐπανέλθω.

Quoad perventum sit eo, quo sumpta navis est, non domini est navis, sed navigantium. Ἔως ὅτου φθάσωσιν (οἱ πλέοντες) αὐτόσε, μέχρις οὗ τὸ πλοῖον εἶνε ἐνικιασμένον, ἀνήκει (τοῦτο) οὐχὶ εἰς τὸν κύριόν του, ἀλλ' εἰς τοὺς ἐπιβάτας.

Donec eris felix, multos numerabis amicos. Ἐφ' ὅσον θὰ ἦσαι πλούσιος, πολλοὺς θ' ἀριθμῆς φίλους.

Σημ. Περὶ τοῦ dum = ἐν ᾧ χρόνῳ, ἴδε Mzθ. 22, 2.

3. Antequam καὶ priusquam = πρίν, πρίν ἢ συντάσσονται ἐν τῇ ἐιρηγήσει συνήθως μετὰ παρατ. καὶ ὑπερσ. τῆς ὑποτακτ. Ἐν δὲ τῷ ἐνεστ. καὶ μεθ' ὀριστ. καὶ μετὰ ὑποτακτ., μετὰ τῆς τελευταίας, ὅταν παρίσταται ἐσωτερικὴ τις σχέσις μεταξὺ τῆς κυρίας καὶ τῆς ἐξηρτημένης προτάσεως.

Aristides interfuit pugnae navali apud Salamin
 quae facta est, priusquam poena exilii liberaretur
 Ὁ Ἀριστείδης παρευρέθη εἰς τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμα-
 χίαν, ἥτις ἔγινε, πρὶν ἢ ἀπαλλαχθῇ ἀπὸ τῆν πο-
 νὴν τῆς ἐξορίας.

Antequam de incommodis Siciliae dico, pau-
 mihi videntur esse de provinciae dignitate dicend
 Πρὶν εἶπω περὶ τῶν εἰς τὴν Σικελίαν ἐπενεχθεισῶν
 ζημιῶν, ῥητέα μοι δοκοῦσιν εἶνε ὀλίγα περὶ τῆς ἀξι-
 οπρεπείας τῆς ἐπαρχίας (ταύτης).

Antequam de republica dicam, exponam brev-
 ter consilium et profectionis et reversionis mea
 Πρὶν ἢ περὶ τῆς πολιτείας εἶπω, θὰ ἐκθέσω διὰ βρα-
 χέων τὴν ἀπόφασιν καὶ τῆς ἀναχωρήσεως καὶ τῆς ἐπι-
 στροφῆς μου.

Γύμνασμα ΚΗ'.

Οἱ Σηκουανοὶ ἐφοβοῦντο τὴν ὠμότητα τοῦ ἀπόντος
 Ἀριοθίστου ὡς ἐάν παρὼν ἦτο. — Ἐν ἐκείνοις τοῖς χρόνοις
 ὑπέφερον οἱ Ῥωμαῖοι τὰ πάντα, ἤρκει μόνον νὰ μὴ στ-
 ρῶνται σιτοδοσιῶν καὶ τῶν ἐν τῷ ἱπποδρόμῳ ἀγώνων. —
 Θὰ ἀκολουθήσω τὴν γνώμην σου, φθάνει νὰ θέλῃς νὰ μ-
 ὑποστηρίξῃς. — Ἐφ' ὅσον θὰ ἀγαπᾷς τὴν ἀρετὴν, θὰ ἦσ-
 εὐτυχής. — Ἐν ᾧ ὁ Ἀννίβης λίαν ἀπροφυλάκτως ἐβιάδιζ-
 πρὸς τὸ τεῖχος, ἔπεσε κατὰ γῆς βέλει βληθείς. Διὰ τοῦ
 ἐπὶ τινὰς ἡμέρας ἔλαβε χώραν μᾶλλον πολιορκία ἢ τε-
 λομαχία, μέχρις οὗ θεραπευθῇ ἡ πληγὴ τοῦ στρατηγ-
 — Τὸ πτώμα τοῦ Καίσαρος ἔκειτο ἐν τῷ βουλευτη-
 ρίῳ, μέχρις οὗ τρεῖς δοῦλοι τὸ ἔφεραν εἰς τὴν οἰκί-
 (του) ἐπὶ φορείου. — Πρὶν οἱ ἐχθροὶ μου δυνηθῶσι

Δημοσίε Κέντροντὴ Βιβλιε-Θητὴ Εὐρωπας

ἀκούσωσιν, ὅτι ἀφικόμεν ἰς Δυρράχιον, ἐταξείδευσα εἰς Μακεδονίαν. — Εἰ καὶ αἱ πράξεις τοῦ Θεμιστοκλέους εἶνε ἄξιαί τοῦ μεγίστου ἐπαίνου, δὲν πρέπει ὅμως νὰ λησμονήσωμεν, ὅτι ἐξωσθεῖς τῶν Ἀθηνῶν ἦλθε πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Περσῶν καὶ ὅτι τῇ βοηθείᾳ τῶν βαρβάρων ἠθέλησε νὰ καταπολεμήσῃ τὴν πατρίδα του. — Ἄν καὶ ὁ Ἐπαμεινώνδας ἐνδιεφέρετο πολὺ εἰς τὴν ἔξωσιν τῶν Σπαρτιατῶν ἐκ τῆς Καδμείας, ὅμως ἔμεινε τόσον καιρὸν οἴκοι, ἐφ' ὅσον ὄχι μόνον πρὸς τοὺς ἐχθροὺς, ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς συμπολίτας πόλεμος ἐγίνετο. — Ὁ Ἐπαμεινώνδας ἐκράτησε τὸ βέλος ἐν τῷ σώματι, μέχρις οὗ ἐπληροφόρηθη, ὅτι οἱ Βοιωτοὶ εἶχον νικήσει. — Ὁ Καῖσαρ ἐνέμιζεν, ὅτι δὲν θὰ ἦτο ὠφέλιμον νὰ περιμείνῃ, μέχρις οὗ ἐπανέλθῃ τὸ ἱππικόν. — Ὁ Καῖσαρ ἐφοβεῖτο, μήπως τὸ στρατόπεδον τοῦ ἀντιστρατήγου (legatus) κυριευθῇ, πρὶν δυνηθῇ νὰ ἔλθῃ εἰς βοήθειάν του. — Ὁ Μέμμιος εἶχεν ἀναχωρήσει εἰς Μιτυλήνην, πρὶν ἔλθω εἰς τὰς Ἀθήνας. — Ἡ τριανδρία ἐδημοσίευσεν νόμους, διένεμε τοῖς στρατιώταις ἀγροὺς, προέγραψε τοὺς ἐχθροὺς τῆς, ὡς ἂν ὅλη ἡ δημοκρατία εἰς αὐτὴν εἶχε παραδοθῇ. — Πρὶν σοὶ ὁμιλήσω περὶ τῶν ὑποθέσεων (res) μου, θὰ σοὶ συστήσω τὰς ἐργασίας, τὰς ὁποίας ὁ φίλος μου ἔχει ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ σου. — Ὁ Κάτων ἀπήλαυεν, ἐν ὧσφ ἔζη, φήμην ἀφιλοκερδίας. — Ἄν καὶ ὁ Σύλλας πλεῖστον ἐνδιεφέρετο νὰ ἐπανέλθῃ ὡς τάχιστα εἰς Ῥώμην καὶ τοὺς Μαριανοὺς νὰ πολεμήσῃ, δὲν ἠθέληεν ἐν τούτοις νὰ χάμῃ μετὰ τοῦ Μιθριδάτου εἰρήνην, πρὶν ὁ βασιλεὺς ὑποσχεθῇ, ὅτι θὰ ἀπέδιδεν εἰς τὸν Ῥωμαϊκὸν λαὸν τὰς κυριευθείσας ἐπαρχίας.

Μάθημα ΚΘ'.

Quum (cum) αἰτιολογικὸν καὶ quum (cum) χρονικόν.

1. Quum ὡς μόριον σημαῖνον τὸ αἷτιον (quum causale) συντάσσεται πάντοτε μεθ' ὑποτακτ. καὶ σημαίνει α') ἐπειδὴ· β') ἐν ᾧ, ἂν καί.

Ingens numerus erat bello Punico captorum quos Hannibal, quum a suis non redimerentur, venenum dederat. Μέγιστος ἦτο ὁ ἀριθμὸς τῶν αἰχμαλώτων (Ῥωμαίων) κατὰ τὸν Καρχηδονιακὸν πόλεμον, οὓς ὁ Ἀννίβας, ἐπειδὴ ὑπὸ τῶν ἰδικῶν των δόξαντες ἐξηγοράζοντο, διέταξε νὰ πωλήσωσι.

Phocion fuit perpetuo pauper, quum ditissimus esse posset. Ὁ Φωκίων ὑπῆρξε διηνεκῶς πτωχός, καὶ ἤδύνατο νὰ εἶνε πλουσιώτατος.

2. Quum χρονικὸν (temporale) συντάσσεται καὶ μεθ' ὑποτακτικῆς καὶ μεθ' ὀριστικῆς.

α') Quum = ὅτε, ἐν ᾧ (χρόνῳ), συντάσσεται τῇ διηγῇ πάντοτε μεθ' ὑποτακτικῆς (PPT. ἢ ΥΠΠ) διότι εἰς σειρὰν γεγονότων τὸ ἐν θεωρεῖται συγχρόνως αἷτιον τῶν ἄλλων.

Antigonus, quum adversus Seleucum Lysimachumque pugnaret, in proelio occisus est. Ὁ Ἀντίγονος ὅτε (ἐν ᾧ) ἐπολέμει πρὸς τὸν Σέλ. καὶ Λυσίμ., ἐφονεύθη ἐν τῇ μάχῃ.

Caesar, quum Pompejum apud Pharsalum uictum haberet, in eam urbem ingressus est. Ὁ Καίσαρ, ὅτε (ἐν ᾧ) ἔλαβεν τὴν νίκην πρὸς τὸν Πομπήϊον ἐν τῇ Φάρσαλῃ, εἰσῆλθεν εἰς τὴν πόλιν.

cisset, in Asiam trajecit. Ὁ Καῖσαρ νικήσας τὸν Πομπ. παρὰ τὴν Φάρσ. μετέβη εἰς Ἀσίαν.

β') *Quum* συντάσσ. μεθ' ὀριστ., ὅταν εἶνε καθαρῶς χρονικὸν μόριον ἐν τῇ σημασ. ὅτε, ὅποτε, ἐν ᾧ χρόνῳ, ὡσάκις (ἐπὶ ἐπαναλαμβανομένης πράξεως).

Μερικώτερον δ' εἰπεῖν, συντάσσεται τὸ χρονικὸν *quum* μεθ' ὀρισ. 1) εἰς δήλωσιν τοῦ συγχρόνου, ὅτε καὶ *interea, interim* (=ἐν τούτοις, ἐν τούτῳ) πολλάκις προστίθεται· 2) μετὰ τοῦ παρακειμένου καὶ ἰδίως τοῦ ἐνεστώτος, ἵνα σημήνῃ τὴν κρίσιμον ἀρχὴν πράξεως, ὅτε ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον προηγούνται τὰ ἐπιρρήματα *jam* = ἤδη, *nondum* = οὐπω, *vix, aegre* = μόλις, μετὰ δυσκολίας.

Quum Collatino collegae Brutus imperium *abrogabat*, poterat vidēri facere injuste. Ὅτε ὁ Βρ. ἀφίρει τὴν ἐξουσίαν ἀπὸ τοῦ ἐταίρου του Κολλατ., ἡδύνατο νὰ φανῇ ὅτι κάμνει ἄδικα.

Jam in conspectu, sed extra teli jactum ultraque acies erat, quum priores Persae inconditum et truce[m] *sustulere* clamorem. Ἦσαν ἤδη ἀμφοτέρω τὰ στρατεύματα εἰς ἀπόστασιν ὥστε νὰ βλέπωσιν ἄλληλα, ἀλλ' ἐκτὸς βολῆς τόξου, ὅτε οἱ Πέρσαι πρῶτοι ἐξέβαλον ἄρρυθμον καὶ ἀγρίαν κραυγὴν.

Γύμνασμα ΚΘ'.

Τὰ ἄν καί, καίτοι κττ. ἀποδοτέα ἐν τῷδε τῷ γυμνάσματι διὰ τοῦ *quum*.

Ὁ Μάνιος Κούριος, ὅτε εἶχε θριαμβεύσει κατὰ τῶν Σαμνιτῶν, τῶν Σαβίνων, τοῦ βασιλέως Πύρρου, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν ἐξοχικὴν του οἰκίαν.—Ἐπειδὴ ὁ Διονύσιος ἀδιαλείπτως ἐφοβεῖτο, μήπως ἐνέδρῃ τῷ παρεσκευάζοντο,

ὠμίλει πρὸς τοὺς πολίτας οὐχὶ ἀπὸ (ε) τοῦ ῥητορικοῦ βήματος, ἀλλ' ἀπὸ τινος ὑψηλοῦ πύργου. — Ὁ Εὐμένης καίτοι δὲν εἶχε γεννηθῇ ἐν Μακεδονίᾳ, ἀλλ' ἦτο ἀπὸ ξένης πολιτείας, ὅμως ἐτιμᾶτο μεγάλως ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου. — Ἐπῆρξε χρόνος, καθ' ὃν (ὅτε) οἱ ἄνθρωποι εἰς τοὺς ἀγροὺς καὶ εἰς τὰ δάση ὥς τὰ θηρία περιεφέροντο. — Μόλις εἶχε τελειώσει ὁ δεύτερος Καρχηδονιακὸς πόλεμος, ὅτε οἱ Ῥωμαῖοι ἐκίνησαν πόλεμον κατὰ τοῦ Φιλίππου, βασιλέως τῶν Μακεδόνων. — Ὁ Ἀττικὸς δὲν ἐπεδίωκε θέσεις τιμητικὰς, ἀν καὶ ἦσαν αὐτῷ ἀνοικταί. — Ἡδὴ ἡτοιμάζοντο οἱ Γάλλοι νὰ φύγωσι διὰ νυκτὸς ἐκ τῆς πόλεως, ὅτε αἱ γυναῖκες ἐρρίφθησαν αὐτοῖς εἰς τοὺς πόδας καὶ τοὺς παρεκάλουν ἱκετευτικῶς νὰ μὴ παραδώσωσιν αὐτὰς καὶ τὰ τέκνα τῶν τοῖς πολεμίοις. — Μόλις ὁ Ἀλκιβιάδης εἶχεν ἀποπλεύσει μετὰ τοῦ στόλου, ὅτε οἱ Ἀθηναῖοι μετενόησαν ὅτι τὸν ἐξέλεξαν στρατηγόν. — Ὅτε εἶχε κομισθῇ εἰς τὴν Σικελίαν ἡ εἰδῆσις, ὅτι ὁ φιλόσοφος Πλάτων ἦλθεν ἐξ Ἀθηνῶν εἰς τὸν Τάραντα, δὲν ἠδύνατο ὁ Διονύσιος νὰ ἀρνηθῇ τῷ νέῳ Δίῳ, νὰ τὸν προσκαλέσῃ εἰς τὰς Συρακούσας, ἐπειδὴ ὁ Δίων ἐφλέγετο ὑπὸ ἐπιθυμίας νὰ ἀκούσῃ τὸν Πλάτωνα. Ἀφ' οὗ δὲ οὗτος εἶχεν ἔλθει εἰς τὰς Συρακούσας, τὸν ἐθαύμαζε καὶ τὸν ἡγάπα ὁ Δίων τοσοῦτον, ὥστε παρεδύθη ὅλος εἰς τὴν διδασκαλίαν του. Καὶ οὐχ ἦττον ὁ Πλάτων εὕρισκεν ἐν τῷ Δίῳ εὐχαρίστησιν. Διὰ τοῦτο βραδύτερον ἐπανῆλθεν εἰς τὰς Συρακούσας, καίτοι ὑπὸ τοῦ Διονυσίου σκληρῶς εἶχεν προσβληθῇ, καμφθεὶς διὰ τῶν παρακλήσεων τοῦ Δίωνος.

Μάθημα Α'.

Ὑποτακτικὴ ἐν τοῖς ἐρωτηματικοῖς
λόγοις.

1. Ἡ εὐθεΐα, τ. ἔ. μὴ ἐξηρημένη ἐρώτησις τίθεται καθ' ὀριστικὴν.

Ἡ πλαγία, τ. ἔ. ἐξηρημένη ἀπὸ τινος ῥήματος ἐρώτησις τίθεται καθ' ὑποτακτικὴν.

Ἡ τε εὐθεΐα καὶ ἡ πλαγία ἐρώτησις δύνανται νὰ ἀρχωνται ἀπο ἐρωτηματικῆς ἀντωνυμίας ἢ ἐρωτ. ἐπιρρηματος ἢ μορίου, οἷον·

Εὐθεΐα ἐρώτησις

Πλαγία ἐρώτησις

Quid vis? τί θέλεις; Quaero quid velit ἐρωτῶ τί θέλει.

Ubi es? ποῦ εἶσαι; Nescio ubi sit ἀγνοῶ ποῦ εἶνε.

Fuitne in senatu? ἦτο Quaero fueritne in senatu ἐρωτῶ εἰς τὴν σύγκλητον; ἂν ἦτο εἰς τὴν σύγκλητον.

Ubi aut qualis est tua mens? *Potesne dicere?*

Ποῦ ἢ ποῶς εἶνε ὁ νοῦς σου; Δύνασαι νὰ το εἴπῃς;

Qualis sit animus, animus ipse nescit. Ὅποια εἶνε ἡ ψυχὴ, ἀγνοεῖ αὐτὴ ἡ ψυχὴ.

Videamus primum, deorumne providentia mundus regatur, deinde consulantne rebus humanis.

Ἄς ἴδωμεν πρῶτον, ἂν ὁ κόσμος κυβερνᾶται διὰ τῆς προνοίας τῶν θεῶν, μετὰ δὲ ταῦτα, ἂν οὗτοι φροντίζουσι περὶ τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων.

Σημ. Διπλαῖ ἐρωτήσεις (πότερον τοῦτο . . . ἢ ἐκεῖνο;) ἐκφέρονται λατινιστὶ κατὰ τοὺς ἐξῆς τέσσαρας διαφόρους ἁρόπους·

Δημόσια Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Βέροιας

4 utrum

— an

2

— an

3 nē ἐν τέλει τῆς ἐπομ. λέξ.

— an

4

— nē ἐν τέλει τῆς ἐπομ. λέξ.

Τὸ ἢ ὄχι μεταφράζεται διὰ τοῦ an nōn ἐν τε τῇ εὐθείᾳ καὶ τῇ πλαγίᾳ διπλῇ ἐρωτήσει, διὰ δὲ τοῦ necne ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μόνον ἐν τῇ πλαγίᾳ.

Romam ne venio, an hic maneo, an Arpinum fugio?

Εἰς Ῥώμην ἔρχομαι ἢ ἐνταῦθα μένω ἢ εἰς Ἀρπ. φεύγω;

Tarquinius Superbus Prisci Tarquinii regis filius neposne fuerit, parum liquet. Ὁ Ταρκ. ὁ Ὑπερήφανος ἂν υἱὸς τοῦ βασιλέως Ταρκ. Πρίσκ. ἢ ἀνεψιὸς ὑπῆρξεν, δὲν εἶνε καλὰ γνωστόν.

Deliberat senatus, captivos ab hostibus redimat an non. Ἡ σύγκλητος βουλευέται, ἂν (πρέπει) νὰ ἐξαγοράσῃ τοὺς αἰχμαλωτισθέντας παρὰ τῶν πολεμίων ἢ ὄχι.

Antigonus nondum statuerat, conservaret Eumēnem, necne. Ὁ Ἀντίγονος δὲν εἶχεν ἀκόμη ἀποφασίσει, ἂν ἔπρεπε νὰ διατηρήσῃ τὸν Εὐμένη (εἰς τὴν ζωὴν) ἢ ὄχι.

Γύμνασμα Α'.

Τί κάμνεις (agere); — Δὲν εἰξεύρω, τί κάμνεις. — Ποία φιλία δύναται νὰ ἔχῃ χώραν μεταξὺ ἀγνωμόνων; — Ἐρωτῶμεν, ποία (ὅποια) φιλία δύναται νὰ ἔχῃ χώραν μεταξὺ ἀχαρίστων. — Θεωρεῖς τοῦτον τὸν ἄνθρωπον εὐτυχῆ; — Ὁ Σωκράτης ἐρωτηθεὶς, ἂν τὸν Ἀρχέλαον, τὸν υἱὸν τοῦ Περδίκκα, εὐτυχῇ ἐθεώρει, ἀπεκρίνατο· «Δὲν εἰξεύρω, ἂν εἶνε εὐτυχὴς ἢ τάλας· οἷότι οὐδέποτε μετ' αὐτοῦ ἔχω συνδιαλεχθῇ. — Διὰ τί τρέχεις τόσον πολὺ, φίλε μου; — Δὲν εἰξεύρω, διὰ τί ἔχεις τρέξει τόσον πολὺ. — Ἐνθυμεῖσαι, Κατιλίνα, ὅτι εἶπον νεωστὶ εἰς τὴν σύγκλητον, ὅτι ὁ Μάνλιος, ὁ δορυφόρος τῆς θρα-

σύντητός σου, ἔν τινι ὠρισμένη ἡμέρᾳ θὰ εἶνε εἰς τὰ ὅπλα; Μήπως ἠπατήθην ὡς πρὸς τὴν ἡμέραν;—Ποῦ ἐπῆγες (ἦσο) τὴν παρελθούσαν νύκτα, ποίους ἀνθρώπους συνεκάλεσας, ποίαν τινὰ ἀπόφασιν ἔκαμες;—Δὲν βλέπεις, ὅτι ὅλοι εἰξεύρουσι, ποῦ ἐπῆγες, ποίους ἀνθρώπους συνεκάλεσας, ποίαν ἀπόφασιν ἔκαμες;—Ἡ σύγκλητος δὲν ἐσκέφθη ἐπὶ πολὺ, πότερον νὰ δεχθῇ τὴν ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν ὑπάρχοντων ἐν τοῖς κατὰ Καύδιον στενοῖς (*Furculae Caudinae*) δι' ὄρκου γενομένην συνθήκην ἢ ὄχι.—"Ὅτε ἡ σύγκλητος τῶν Καρχηδονίων ἐβουλευέτο, πότερον νὰ ἀνακληθῇ ὁ Ἀννίβας ἐκ τῆς Ἰσπανίας ἢ ὄχι, καὶ ποίαν ἀπάντησιν νὰ λάβωσιν οἱ Ῥωμαῖοι πρέσβεις, ἠγέρθη ὁ Ἀννων καὶ εἶπε· Δὲν γνωρίζετε τὸν πολέμιον ἢ ὑμᾶς αὐτοὺς ἢ τὴν τύχην ἀμφοτέρων τῶν ἐθνῶν; Μήπως ἔχετε λησμονήσει τὰς πολλὰς ἡττας τοῦ προηγουμένου πολέμου;—Γράφον μοι, ἂν θὰ μείνης ἀκόμῃ τὸν χειμῶνα ἐν Ἀθῆναις, ἢ ἂν θὰ ταξειδεύσῃς εἰς τὴν Ἀσίαν. Ἄν δὲν γράψῃς, δὲν θὰ εἰξεύρω, πρὸς ποῦ νὰ στέλλω τὰς ἐπιστολάς μου.—Τί ἀπεφάσισας, Τούλλιέ μου, νὰ πράξῃς; Θὰ ὑπάγῃς εἰς τὸ στρατόπεδον τοῦ Πομπηίου ἢ θὰ μείνης ἐν Ἰταλίᾳ;—Ἐπιθυμῶ νὰ εἰξεύρω (μάθω), τί ἀπεφάσισας νὰ πράξῃς, ἂν (δηλ.) κατὰ τὸν χειμῶνα τοῦτον θὰ εἶσαι ἐν τῇ ἐξαχῇ ἢ ἐν Ῥώμῃ.—Πόσον ἀκριβὰ ἠγόρασας ταύτην τὴν οἰκίαν;—Εἰπέ μοι, πόσαν (ἀκριβὰ) ἐνοικιάζεις τὴν οἰκίαν σου;—Καίτοι λίαν μέλει μοι νὰ γνωρίζω, ἂν ὁ νέος αὐτός ἀπολαύει τὰ νῦν καλητέρας ὑγίαιας, δὲν ἐτόλμησα νὰ ἐρωτήσω περὶ τούτου (τοῦ πράγμ.) τὸν πατέρα του.—Τίνα (πότερον) νομίζετε ἀξιώτερον τῆς δόξης, τὸν Ἀλέξανδρον ἢ τὸν Καίσαρα;

Μάθημα ΛΑ'.

Ὑποτακτικὴ ἐν ἀναφορικοῖς λόγοις.

1. Ἡ ὑποτακτικὴ τίθεται εἰς ὅλους τοὺς ἀναφορικοὺς λόγους, ὅσαι σημαίνουσιν αἵτιον, σκοπόν, ἀποτέλεσμα, ποιότητα ἢ τρόπον, ἐν οἷς ἐπομένως τὸ ἀναφορικὸν δύναται νὰ ἀναλυθῇ διὰ τοῦ *quum* ἢ *ut* καὶ τινος δεικτικῆς ἢ προσωπικῆς ἀντωνυμίας.

Alexander, *quum* ad Achillis tumultum adstisset: O fortunate, inquit, adolescens, *qui* tuae virtutis Homērum praeconem *inven*eris! Ὁ Ἀλέξανδρος, προσελθὼν εἰς τὸν τάφον τοῦ Ἀχιλλέως, εἶπεν· ὦ εὐτυχέστατε νεανία, ὅστις (ὅτι) εὔρες κήρυκα τῆς ἀνδρείας σου τὸν Ὅμηρον!

Pyrrhus ad Romanos legatum misit, *qui* pacem aequis conditionibus peteret. Ὁ Πύρρος ἔπεμψε πρέσβυν πρὸς τοὺς Ῥωμ., (ὅστις) νὰ ζητήσῃ εἰρήνην ὑπὸ μετρίους ὅρους.

Nulla gens tam fera, nemo omnium tam immanis est, *cujus* mentem non imbuerit deorum opinio. Οὐδὲν ἔθνος εἶνε τόσον ἄγριον, οὐδεὶς τῶν πάντων ἀνθρώπων εἶνε τόσον ὠμός, ὥστε νὰ μὴ εἰσχωρῇ εἰς τὸν νοῦν του ἡ σκέψις τῶν θεῶν (ὅτι ὑπάρχει θεός).

Ea est Romana gens, *quae* victa quiescere nesciat. Τοιοῦτον εἶνε τὸ Ῥωμ. ἔθνος, ὥστε νικηθὲν δὲν δύναται νὰ ἡσυχάζῃ.

2. Παρατηρητέον ἰδίως τὴν ὑποτακτ. ἐν τῷ ἀναφορικῷ λόγῳ.

α') μετὰ συγκριτικὸν διὰ τοῦ *quam*.

β') ὅταν τὸ ἀναφορικὸν ἀναφέρηται εἰς τὰ ἐπίθετα.

dignus ἄξιος	aptus	{ κατάλληλος
indignus ἀνάξιος	idoneus	

γ') μετὰ γενικὰς καὶ ἀορίστους ἐκφράσεις ἢ λέξεις, μετὰ γενικὰς ἀρνήσεις, καὶ μετ' ἀρνητικὰς ἀορίστους ἐρωτήσεις, ἰδίως δὲ μετὰ τὰ.

sunt	{ (τ. ἔ. homines)	nemo, nullus est οὐδεὶς ἐστίν
reperiantur		nihil est οὐδέν ἐστίν
inveniuntur		quis est? τίς ἐστίν; quid est? τί ἐστίν (ὑπάρχει);

Major sum quam cui possit fortuna nocere.
Εἰμαι μεγαλύτερος ἢ ὥστε νὰ δύναται ἡ τύχη νὰ μὲ βλάψῃ.

Voluptas non est digna, ad quam sapiens respiciat. Ἡ ἡδυσπάθεια δὲν εἶνε ἄξια ὥστε νὰ ἀποβλέπῃ εἰς αὐτὴν ὁ σοφός.

Sunt qui censeant, una animum et corpus occidere, animumque in corpore exstingui. Ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι, οἱ ὅποιοι πιστεύουσιν ὅτι ἡ ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα συγχρόνως χάνονται, καὶ ὅτι ἡ ψυχὴ ἀποσθένυται ἐν τῷ σώματι.

Σημ. Εἰς τὰς φράσεις *sunt qui* κττ. ἂν ὑπάρχῃ ὠρισμένον ὑποκείμενον, τότε δύναται νὰ τεθῇ καὶ ὀριστική, ἂν δὲν ἐκφραζονται ἀρνητικῶς.

Γύμνασμα ΛΑ'.

Γενομένης τῆς συμπλοκῆς ταύτης, οἱ Νεροῦιοι ἔπεμψαν πρέσβεις πρὸς τὸν Καίσαρα, αἵτινες νὰ ζητήσωσιν εἰρήνην. — Ὁ Κικέρων ἔλεγε τῷ Κατιλίῳ. Τί

ὑπάρχει, ὅπερ σὲ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ δύναται νὰ εὐχαριστῇ, ἐν ᾗ οὐδεὶς ἔστιν, ὅστις δὲν σὲ φοβεῖται, οὐδεὶς ὅστις δὲν σὲ μισεῖ;—Οὐδένα βλέπω ἐν τῷ ἀριθμῷ τούτῳ, ᾧ νὰ μὴ μέλῃ τῆς ἐμῆς σωτηρίας.— Ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι, οἱ ὅποιοι λέγουσιν, ὅτι ἀδίκως ἔπραξας.— Ἀφ' οὗ εἶχεν ἀκουσθῇ ἡ φωνὴ τοῦ κήρυκος, ὅστις ἡγγεῖλε τὴν ἐλευθερίαν τῆς Ἑλλάδος, ἐγένετο χαρὰ μεγαλητέρα ἢ ὥστε νὰ ἡδύναντο νὰ τὴν κατέχωσιν ὁλόκληρον οἱ ἄνθρωποι.— Ὁ Κικέρων λέγει· Εἰσήγαγον τὸν γέροντα Κάτωνα ὁμιλοῦντα, διότι οὐδὲν πρόσωπον καταλληλότερον ἐφαίνετο, ὅπερ νὰ ὁμιλήσῃ περὶ τῆς γεροντικῆς ἡλικίας.— Ἐπέμψθησαν πρέσβεις εἰς Καρχηδόνα, οἵτινες ν' ἀπαιτήσωσι νὰ παραδοθῇ ὁ Ἀννίβας τοῖς Ῥωμαίοις.— Ὑπῆρχον ἐν Ῥώμῃ ἄνθρωποι, οἱ ὅποιοι ἔλεγον, ὅτι ὁ Κικέρων ἐξέβαλεν εἰς ἑξορίαν τὸν Κατιλίαν ἀνευ αἰτίας.— Τοιοῦτοι ἦσαν οἱ εὐγενεῖς τῶν κρατῶν ὅλης τῆς Γαλλίας, ὥστε ἀδιαλείπτως εἶχον κλίσιν εἰς νεωτερισμούς (μεταπολιτεύσεις).— Ὑπάρχουσι πολλοὶ ἐξ ὑμῶν, ὧ δικασταί, οἱ ὅποιοι ἔχουσι γνωρίσει τὸν Δεύκιον Πίσωνα.— Ὁ Ὀκταβιανὸς δὲν ἦτο ἄξιος νὰ ἐμπιστευθῇ αὐτῷ ἢ σύγκλητος.— Ὁ Ἐπαμεινώνδας δὲν ἦτο τοιοῦτος, ὥστε (ὅστις) νὰ ἡδύναντο νὰ διαφθάρῃ διὰ τῶν χρημάτων τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν.— Φίλιππος, ὁ βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας, ἔδωκε τῷ υἱῷ αὐτοῦ Ἀλεξάνδρῳ διδάσκαλον τὸν Ἀριστοτέλην, ἵνα μάθῃ παρ' αὐτοῦ, τί ἀρμόζει εἰς βασιλείαν νὰ πράττῃ.— Ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι, οἱ ὅποιοι χαίρουσιν ἐπὶ τῇ δυστυχίᾳ ἄλλων.— Ὅτε οἱ Σπαρτιάται διεξήγον πόλεμον πρὸς τοὺς Μεσσηνίους, ἐξητήσαντο ἑαυτοῖς ὁδηγὸν παρὰ τῶν Ἀθηναίων, ὃν νὰ ἡδύναντο νὰ τάξωσιν ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ στρατοῦ.

Μάθημα ΑΒ'.

Ἐπανάληψις Γ'.

Τοσοῦτος φόβος πρὸς τοὺς Γερμανοὺς εἶχε καταλίθει τὸν στρατὸν τοῦ Καίσαρος, ὥστε ἐν ὅλῳ τῷ στρατοπέδῳ ἐσφραγίζοντο διαθήκαι.—Οἱ ἀρχαῖοι ἐγνώριζον κάλλιστα ὅτι ὁ ἥλιος εἶναι πολλῷ μεγαλειότερος τῆς γῆς.—Εὐθύς ὡς ἔφθασεν εἰς Σικελίαν ὁ Βέρρης, ἐδεικνύετο ἄπληστος καὶ ὤμος.—Ὅσῳ πλείονα ἔχουσιν οἱ ἄνθρωποι, τοσοῦτω μείζονα ἐπιθυμοῦσιν.—Ἡ ὑπόκρισις φιλίας εἶναι χειροτέρα τοῦ μίσους.—Ὁ αὐτοκράτωρ Αὐρηλιανὸς ἐξήγαγε τοὺς Ῥωμαίους ἀποίκους ἐκ τῶν πόλεων καὶ τῶν ἀγρῶν τῆς Δακίας καὶ κατώκισεν ἐν μέσῳ τῆς Μοισίας.—Ἡ Ἀττικὴ ἦτο ὀλίγη (κατ' ὀλίγον τι) μικρότερα τῆς Βοιωτίας.—Ὁ Μιθριδάτης διέταξε νὰ φονεύσωσιν ὅλους τοὺς ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ Ῥωμαίους.

Θὰ κάμῃς πολὺ καλὰ, ἂν ἔλθῃς πρὸς ἡμᾶς.—Ὁ Θεμιστοκλῆς παρευρίσκετο πάντοτε εἰς τὰς ἐκκλησίας τοῦ δήμου τὰς γινομένας ἐν Ἀθήναις. Συχνάκις ὠμίλει πρὸς (apud) τὸν λαόν. Οὐδεμία σπουδαία πῶς ὑπόθεσις ἐξετελείτο ἄνευ αὐτοῦ· διότι ἦτο ἀνὴρ μὲν νῦν καὶ εὕρισκεν ἀμέσως ὅ,τι ἦτο ἀναγκαῖον εἰς τὴν πολιτείαν.

Τῷ 722 ἀπὸ τῆς κτίσεως τῆς πόλεως (Ῥώμ.) ἡ ἔχθρα τοῦ Ὀκταβιανοῦ καὶ τοῦ Ἀντωνίου ἐξεργάγη εἰς φανερόν πόλεμον. Ὁ μὲν Ἀντώνιος ἐπεμψεν εἰς τὴν Ὀκταβίαν, ἀδελφὴν τοῦ Ὀκταβιανοῦ, τὸ διαζύγιον, ὁ δὲ Καίσαρ Ὀκταβιανὸς κατώρθωσεν ἀναγνωσθείσης τῆς διαθήκης τοῦ Ἀντωνίου ἐν τῇ συγχλήτῳ, ὥστε ἡ ἀρχιστρατηγεῖα ἀπὸ τὸν Ἀντώνιον ἀφηρέθη καὶ ὁ πόλεμος ἐκηρύχθη

τῇ Κλεοπάτρα, μεθ' ἧς οὗτος ἔζη ἐν Αἰγύπτῳ. Ἐκατέρωθεν συνελέγησαν στρατεύματα κατὰ ξηράν καὶ πλοῖα. Ἐν ᾧ δὲ ὁ Ὀκταβιανὸς μετὰ μεγίστου ζήλου ἐξωπλίζετο εἰς πόλεμον, ὁ Ἀντώνιος καὶ ἡ Κλεοπάτρα ἔζων ἐν Ἐφέσῳ καὶ ἐν Ἀθήναις ἡδονπαθῶς.

Δὲν διστάζω νὰ σοὶ ἀναθίσω τὰς ὑποθέσεις τοῦ Στράβωνος, μεθ' οὗ διατελῶ εἰς στενὴν φιλίαν.—Ὁ Ξέρξης δὲν ἀμφιβάλλεν ὅτι τὰς Ἑλληνικὰς πόλεις εὐκόλως θὰ ὑπῆγεν ὑπὸ τὴν δυναστείαν του.—Οἱ Λακεδαιμόνιοι δὲν ἡδυνήθησαν νὰ ἐμποδίσωσιν, νὰ περιβάλωσι οἱ Ἀθηναῖοι τὴν πόλιν τείχεσιν

Ὅτε ποτὲ γέρων τις ἐν Ἀθήναις εἶχεν ἔλθει εἰς τὸ θέατρον, οὐδαμοῦ ἐδόθη θέσις τις αὐτῷ ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του. Ὅτε ὁμοῦς εἶχε προσέλθει πρὸς τινὰς Λακεδαιμονίους, οἵτινες, ἐπειδὴ ἦσαν πρέσβεις, εἰς ὠρισμένην θέσιν ἐκάθηντο, ἡγέρθησαν πάντες οὗτοι. Ὅτε δὲ αὐτοῖς ὑπὸ τοῦ συνηγμένου καινοῦ πολλαπλῇ ἐπικρότησις [ἐπιδοκιμασία διὰ χειροκρατήσεως κττ.] εἶχε δοθῇ, λέγεται ὁ εἰς ἐκ τῶν Σπαρτιατῶν ὅτι εἶπεν· Οἱ Ἀθηναῖοι εἰξεύρουσι ποῖον εἶναι ὀρθόν, ἀλλὰ δὲν θέλουσι νὰ τὸ κάμνωσιν.

Δὲν δύναται ν' ἀμφιβάλληται ὅτι ὁ Καίσαρ ἦτο ἀξιότατος πάντων τῶν συγχρόνων του, νὰ διοικῇ μόνος τὸ Ῥωμαϊκὸν κράτος. — Οὐδεὶς ἐστίν, ὅστις δὲν ἔχει ποτὲ πράξει πράξιν τινα, οἷ' ἦν μετενόησε μετὰ ταῦτα ὅτι τὴν ἐπραξεν.—Ὁ Καίσαρ ἐπεμψε τὸν Κράσσον εἰς τὴν Ἀκουϊτανίαν, ἵνα τοὺς λαοὺς τούτου τοῦ μέρους τῆς Γαλλίας ὑποτάξῃ εἰς τοὺς Ῥωμαίους.

Μάθημα ΛΓ'.

Προστακτική.

1. Ὁ πρῶτος τύπος τῆς προστακτικῆς ἢ imperativus praesentis (lauda, laudate; παθ. laudare, laudamini) ὅσον νὰ ἐξηγητῇται ἐν τῇ Ἑλλ. διὰ τοῦ ἐνεστώτος τῆς προστακτ., ὁ δὲ δεύτερος τύπος ἢ imperativus futuri (laudato, laudatote, laudanto· παθ. laudator, laudantior) σημαίνει ὅτι γίνεται τι κατόπιν ἄλλου, ἐπομένως ὅσον νὰ μεταφράζηται εἰς τὴν ἑλληνικὴν διὰ τοῦ ἀορίστου τῆς προστακτ. Ὅθεν τίθεται ἰδίως εἰς νόμους, συνθήκας, διαιτητικὰ παραγγέλματα κττ.

Audi Juppiter, et tu Juno, Quirine, diique omnes coelestes, vosque terrestres, vosque inferni, audite! Ἀκούε Ζεῦ, καὶ σὺ Ἥρα, Κυρίνη, καὶ σεῖς ὅλοι οἱ οὐράνιοι καὶ ἐπίγειοι καὶ καταχθόνιοι θεοί, ἀκούετε!

Regio imperio duo sunt, iique consules appellantur, militiae summum jus habento, nemini parento, illis salus populi suprema lex esto. Δύο ἄς εἶνε περιβεβλημένοι βασιλικὴν ἐξουσίαν, καὶ ἄς ὀνομάζωνται ὑπάτοι, ἄς ἔχωσι τὴν ἀνωτάτην στρατιωτικὴν ἐξουσίαν, εἰς μηδέναν νὰ ὑπακούωσιν, ἀνώτατος νόμος αὐτοῖς ἔστω ἡ σωτηρία τοῦ λαοῦ.

2. Ἐν τῇ προστακτικῇ τίθεται τὸ ἀρνητικ. ἢ ἀπαγορευτικόν μόριον *ne* = μή, *neve* = μηδέ, καὶ νὰ μή.

Ἀλλὰ ἡ ἀπαγορευτικὴ προστακτικὴ εἶνε εὐχρηστος μόνον παρὰ τοῖς ποιηταῖς καὶ εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν νό-

μων· ἐν δὲ τῷ πεζῷ λόγῳ ἐκφέρεται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον

α') διὰ τοῦ noli μετὰ τοῦ ἀπαρεμφάτου,

β) διὰ τοῦ cave, cave ne, ἢ διὰ τοῦ ne μεθ' ὑποτακτικῆς·

γ') ἐνίοτε διὰ τοῦ nōn καὶ μέλλοντος.

Σημ. Ἡ καταφατικὴ προστακτικὴ δύναται νὰ περιφρασθῇ διὰ τοῦ cura ut, fac ut ἢ fac μεθ' ὑποτακτ., ἢ καὶ δι' ἀπλῆς ὑποτακτ. νὰ ἐξενεχθῇ (ἴδε Μάθ. ΚΔ, σελ. 79).

Hominem mortuum, inquit lex in duodecim tabulis, in urbe ne sepelito, neve urito. Νεκρὸν ἐν πόλει μὴ θάψῃς, λέγει ὁ νόμος ἐν τοῖς δώδεκα πίναξιν· μηδὲ καύσῃς.

Noli existimare, Pompei, hunc esse exercitum qui Galliam Germaniamque devicerit. Μὴ νομίσῃς Πομπηΐε, ὅτι οὗτος εἶνε ὁ στρατός ὁ τὴν Γαλλ. καὶ Γερμ. καθυποτάξας.

Cave (ne) festines. Μὴ σπεῦδε.

Valebis meaque negotia non negliges. Ὑγίαινε καὶ μὴ παραμέλει τὰς ἐμὰς ὑποθέσεις.

Cura ut quam primum venias. Ἐλθὲ ὡς τάχιστα (πρώτιστα).

Magnum fac animum habeas et spem bonam. Ἐχε (μέγα) θάρρος καὶ καλὴν ἐλπίδα.

Γύμνασμα ΛΓ'.

Πολλῶν ῥημάτων εὐχρηστος εἶνε μόνος ὁ δεύτερος τύπος τῆς προστακτικῆς. Οὕτω λέγεται scito=εἰζέυρε, scitote=εἰξεύρετε (νὰ ἢ ἄς εἰξεύρητε), memento=μémνησο, mementote=μémνησθε. Τὸ ἄς εἶνε (ἐσττω) λέγεται ἀείποτε esto ἢ οὐχὶ sit

Μὴ πρίστευε, ὦ Πλάγκε, ὅτι ἀνεγνώσθη ποτὲ ἐν τῇ συγχλήτῳ μία τις ἐπιστολὴ εὐαρεστοτέρα τῆς ἰδικῆς σου.—Μὴ φεύδου, ἀλλ' ὁμίλει, ὅπου καὶ ἂν εἶσαι, τὴν ἀλήθειαν.—Σὺ καὶ εἰς πάντα ἀποκρίνου, καὶ πληροφόρει ἐμέ, πότε νὰ σὲ περιμείνω.—Πείσον σεαυτὸν (ἔχε τὴν πεποίθησιν), παρακαλῶ, ὅτι εἶμαι φίλος σου, καὶ ὅτι αἰετοποτε λίαν ἐμοὶ ἐμέλησεν ἡ σὴ φιλία. — Τοῦτο πρῶτον εἴξευρε, ὅτι δὲν μετεμελήθην ἐπὶ τῇ ἀποφάσει μου. — Τῷ ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ἐν Μαγνησίᾳ νικηθέντι βασιλεῖ Ἀντιόχῳ παρεχωρήθη ἡ ἐξῆς εἰρήνη· Τῷ βασιλεῖ Ἀντιόχῳ ἔστω φιλία πρὸς τὸν Ῥωμαϊκὸν λαὸν ὑπὸ τοὺς ἐξῆς νόμους καὶ ὅρους (ΑΦ.). Ὁ βασιλεὺς νὰ μὴ ἐπιτρέπη νὰ (acc. cum inf.) διέρχεται διὰ τῶν ὁρίων τοῦ βασιλείου τοῦ στρατός, ὅστις θὰ διεξάγῃ πόλεμον πρὸς τὸν Ῥωμαϊκὸν λαόν, οὐδὲ νὰ ὑποστηρίξῃ αὐτὸν διὰ τροφοδοτήσεως. Ταῦτὸ νὰ παρέχωσιν οἱ Ῥωμαῖοι καὶ οἱ σύμμαχοί των τῷ Ἀντιόχῳ. Ὁ Ἀντίοχος νὰ μὴ ἔχῃ τὸ δικαίωμα νὰ κινή πόλεμον κατ' ἐκείνων, οἵτινες κατοικοῦσι τὰς νήσους, οὐδὲ τὸ δικαίωμα νὰ μεταβῇ εἰς τὴν Εὐρώπην. Ν' ἀποχωρήσῃ τῶν πόλεων, ἀγρῶν, κωμῶν, φρουρίων, ἅτινα ἐντεῦθεν τοῦ ὅρους Ταύρου κεῖνται μέγρι τοῦ ποταμοῦ Ἀλυσ, καὶ νὰ μὴ συμπεριλάβῃ ἐκ τούτων τῶν πόλεων καὶ φρουρίων ὅπλα. Νὰ παραδώσῃ ὅλους τοὺς ἐλέφαντας καὶ νὰ μὴ προμηθευθῇ ἄλλους. Ἔτι νὰ παραδώσῃ τὰ πολεμικὰ πλοῖα καὶ τὸν ἑξαρτισμὸν των καὶ νὰ μὴ ἔχῃ πλείονα τῶν δέκα ταχυπλόων. Ὁ βασιλεὺς νὰ πληρώσῃ τοῖς Ῥωμαίοις εἰς ἵσας δόσεις ἐντὸς δώδεκα ἐτῶν 1200 Ἀττικὰ τάλαντα.

Μάθημα ΛΔ'.

Ἀπαρέμφατον ἀπλοῦν καὶ ἀπαρέμφατον
μετ' αἰτιατικῆς.

1. Ὄταν τὸ ἀπαρέμφατον τίθεται ὡς οὐσιαστικόν, δύναται ὡς καὶ ἐν τῇ Ἑλλ. νὰ θεωρηθῇ ὡς οὐσιαστ. γένους οὐδετέρου, ὅπερ εἶνε ἀμετάβλητον, εἴτε ὡς ὀνομαστικὴ ὑποκειμενικὴ χρησιμεύει, εἴτε ὡς αἰτιατικὴ ἀντικειμενικὴ· συγτάσσεται δὲ μετὰ πτώσεως ἣν ἀπαιτεῖ τὸ ῥῆμά του, καὶ δὲν συνάπτεται πρὸς ἐπίθετα, ἀλλὰ μόνον μετ' ἐπιρρημάτων.

Dulce et decorum est pro patria mori.

Apud Persas summa laus est fortiter venari.

Μέγιστος ἔπαιγός ἐστι παρὰ Π. τὸ ἀνδρείως κυνηγεῖν.

Vincere scis, Hannibal, victoria uti nescis. Ὡ

Ἄνν., νὰ νικᾷς εἰξεύρεις, νὰ μεταχειρίζεσαι δὲ τὴν νίκην δὲν εἰξεύρεις.

2. Ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ εὐρηται ἐπὶ ζωηρῶν περιγραφῶν ἀντὶ τοῦ ἐνεστώτος ἢ παρατ. ἐνίοτε τὸ ἀπαρέμφ. τοῦ ἐνεστ. (*infinitivus historicus*).

Hostes ex omnibus partibus, signo dato, decurrere, lapides gaesaeque in vallum conjicere. Nostri primo integris viribus fortiter repugnare, neque ullum frustra telum ex superiore loco mittere etc.

Οἱ πολέμιοι πανταχόθεν, δοθέντος σημείου, ἐφώρμησαν καὶ λίθους καὶ γαῖσα ἐξεσφενδόνων σωρηδὸν ἐπὶ τὸ ὀχύρωμα. Οἱ ἡμέτεροι ἀνθίσταντο τὸ πρῶτον διὰ ἀκαταπονήτων δυνάμεων ἀνδρείως μαχόμενοι,

Δημόσια Κεντρικὴ βιβλιοθηκὴ Βελγίας

οὐδὲ ἔρριπτον ἐκ τῆς ἀνωτέρας θέσεώς των βέλος τι μάτην κτλ.

Ἀπαρέμφατον μετ' αἰτιατικῆς
(Accusativus cum infinitivo).

3. *Accusativus cum infinitivo* ὀνομάζεται ἡ σύνταξις, καθ' ἣν τὸ μὲν ὑποκείμενον κεῖται κατ' αἰτιατικὴν, τὸ δὲ ῥῆμα κατ' ἀπαρέμφατον.

Ἡ πρότασις ἡ ἀποτελουμένη ἐν τῇ Λατ. ἐκ τοιαύτης συντάξεως, εἶνε ἐξηρητημένη καὶ δευτερεύουσα πρότασις, ὡς καὶ ἐν τῇ Ἑλλ., καὶ ἐκφέρεται ἐν μὲν τῇ ἀρχ. Ἑλλ. εἴτε κατ' ἀπαρέμφ. κτλ. εἴτε ἀναλελυμένως, ἐν δὲ τῇ νέᾳ Ἑλλ. μόνον ἀναλελυμένως διὰ τοῦ εἰδικοῦ (ὅτι) ἢ τελικοῦ (ὅρα, γὰρ) συνδέσμου· π. γ.

Ἀγγέλλω ὅτι ὁ ἐχθρὸς ἐφυγαδεύθη ὑπὸ τοῦ ἡμετέρου στρατηγοῦ. Ἀγγέλλω τὸν ἐχθρὸν ὑπὸ τοῦ ἡμετέρου στρατηγοῦ φυγαδευθῆναι. *Nuntio hostem a duce nostro fugatum esse.*

Ἄν τὸ κατηγορούμενον τῆς ἐξηρητημένης ταύτης προτάσεως εἶνε οὐσιαστικόν ἢ ἐπίθετον, καὶ τοῦτο τίθεται κατ' αἰτιατ., ὅλον.

Constat Romam coloniam Latinorum fuisse. Εἶνε γνωστὸν ὅτι ἡ Ῥώμη ὑπῆρξεν ἀποικία τῶν Λατίνων.

Ὡς τὸ ἀπλοῦν ἀπαρέμφατον, οὕτω καὶ τὸ ἀπαρέμφατον μετ' αἰτιατικῆς εἶνε ἢ ὑποκείμενον ἢ ἀντικείμενον.

Σημ. 4. Τὸ ἀπαρέμφατον τοῦ ἐνεστώτος χρησιμεύει καὶ ὡς ἀπαρέμφ. τοῦ παρατ., τὸ δὲ τοῦ παρακ. καὶ ὡς ἀπαρέμφ. τοῦ ὑπερσ., ὅθεν· *credebam eum scribere* ἐπίστευον ὅτι αὐτὸς ἔγραφε· *credebam eum scripsisse* ἐπίστευον ὅτι αὐτὸς εἶχε γράψει.

Σημ. 2. 'Εν τῇ συντάξει τῆς ἀπαρεμφ. μετ' αἰτ. τὸ *esse* συννάκις παραλείπεται ἐν τῷ ἀπαρεμφ. τοῦ ἐνεργ. μέλλοντος καὶ τοῦ παθ. παρκ., οἷον· *Datames se ad Artaxerxem legato missurum dixit* εἶπεν ὅτι θὰ πέμψῃ κτλ.

Σημ. 3. 'Ο μέλλων τῆς ἀπαρεμφάτου τίθεται (ὡς ἄ. μέλλοντων) κατόπιν πάντων τῶν χρόνων, οἷον· *credo, eum scripturum esse* (=πιστεύω ὅτι θὰ γράψῃ), καὶ *credebam, eum scripturum esse*=ἐπίστευον ὅτι θὰ ἔγραφε.

Σημ. 4. 'Αντὶ τοῦ (ἄ) μέλλοντος τῆς ἀπαρεμφ. δύναται τὸ νὰ μεταχειρισθῇ καὶ τὴν διὰ τοῦ *fore* (*futurum esse*) *ut* μετὰ τοῦ ἐνεστώτος ἢ παρατ. τῆς ὑποτακτ. περίφρασιν. "Θεν ἀν· *spero, ducem hostes victurum esse*, δύναται νὰ λελθῇ καὶ *spero fore ut dux hostes vincat*. Ἡ περίφρασις δ' αὖτ' γίνεται κατ' ἀνάγκην, ὅταν τὸ ῥῆμα δὲν ἔχῃ σουπῖνον· εἶνε δ' ἐν τῷ παθητ. εὐχρηστοτέρα τοῦ διὰ τοῦ *iri* ἀπαρεμφάτου, οἷον· *spero, fore ut hostes aduce vincantur*=ἐλπίζω ὅτι θὰ συμβῇ ὥστε οἱ ἐχθροὶ νὰ νικηθῶσιν ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ.

'Ο δὲ β' ἢ τετελεσμένος μέλλων τῆς ἀπαρεμφ. ἐκφέρεται πάντοτε περιφραστικῶς διὰ τοῦ *fore ut* καὶ τοῦ παρακ. ὑπερσ. τῆς ὑποτακτ., ὅθεν· *spero (sperabam), fore ut dux hostes vicerit* (*vicisset*)=ἐλπίζω (ἤλπιζον) ὅτι ὁ στρατὸς θὰ ἔχῃ (εἴχῃ) νικήσει τοὺς ἐχθρούς.

4. Τὸ ἀπαρέμφατον μετ' αἰτιατικῆς κεῖται ὡς ὑποκείμενον μετὰ τὰ ἀπρόσωπα ῥήματα·

<i>apparet</i> δῆλόν ἐστιν	<i>opus est</i>	} εἶνε ἀνάγκη
<i>constat</i> γνωστόν ἐστιν	<i>oportet</i>	
<i>convēnit</i> ἀρμόζει	<i>necesse est</i>	
<i>deceet</i> πρέπει	<i>licet</i> ἐπιτρέπεται, ἔξεστι κτλ.,	

πρὸς δὲ τοῦτοις μετὰ τὸ *est* συνημμένον μετ' ἐπιθέτου ἢ οὐσιαστικοῦ, οἷον· *aequum, rectum, fas, verisimile est*=δίκαιον, ὀρθόν, ὅσιον, πιθανόν ἐστιν κ. ἄ. τ.

Hoc quidem apparet, nos ad agendum esse nati

Δηλὸν δὲ κεῖται τὸ ἀπαρέμφατον μετὰ τὸ ἐπιθετικόν

tos. Τοῦτό γε φανερόν, ὅτι ἡμεῖς ἐγεννήθημεν πρὸς τὸ ἐνεργεῖν.

Accusatores multos esse in civitate utile est, ut metu contineatur audacia. Ὁφελιμὸν ἔστι νὰ ὑπάρχωσιν ἐν τῇ πολιτείᾳ πολλοὶ κατήγοροι, ὅπως διὰ τοῦ φόβου περιορίζεται ἡ θρασύτης.

Β. Τὸ ἀπαρέμφ. μετ' αὐτ. χρησιμεύει ἀναγκαίως ὡς ἀντικείμενον μετὰ τὰ ῥήματα τοῦ αἰσθάνεσθαι καὶ λέγειν (verba sentiendi et declarandi), οἷον·

sentire αἰσθάνομαι, παρατηρῶ
audire ἀκούω, λαμβάνω γινώσκω
videre βλέπω
intelligere ἐννοῶ
cognoscere (ἀνα)γινωρίζω
legere ἀναγινώσκω
credere, censere
existimare
arbitrari
putare, ducere
judicare
scire εἰξεύρω
ignorare ἀγνοῶ
non (haud) ignorare καλῶς
εἰξεύρω
meminisse
reminisci
oblivisci λησμονῶ
sperare ἐλπίζω

dicere λέγω
negare ἀρνοῦμαι
declarare κηρύττω κττ.
affirmare
confirmare } βεβαιῶ
respondere ἀποκρίνομαι
nuntiare
renuntiare } ἀγγέλλω
tradere
prodere } παρα-,προ-δίδω
narrare διηγοῦμαι
referre ἀναφέρω
scribere γράφω
ostendere, docere } δεικνύω
demonstrare
jurare ὀμνύω
promittere
polliceri } ὑπόσχομαι

Sentit animus, se sua vi, non aliena moveri. Τὸ πνεῦμα αἰσθάνεται ὅτι διὰ τῆς ἰδίας ἐαυτοῦ καὶ οὐχὶ διὰ ξένης δυνάμεως κινεῖται.

Solon, quum interrogaretur, cur nullum suppli-

cium constituisset in eum, qui parentem necasset, respondit se putasse, neminem id facturum esse. Ὁ Σ. ἐρωτηθεὶς διὰ τί οὐδεμίαν τιμωρίαν ἐννοήσῃ κατ' ἐκείνου, ὅστις ἤθελε φονεῦσαι τὸν πατέρα, ἀπεκρίνατο, ὅτι ἐπίστευσεν ὅτι οὐδεὶς θὰ ἐπραγματοποιήσῃ τὸ τοῦτο.

Cotta se ad armatum hostem iturum negat. Κόττας ἀρνεῖται νὰ (λέγει ὅτι δὲν θὰ) ὑπάγῃ πρὸς ὅπλισμένον ἐχθρόν.

Σημ. 1. Καὶ ἐν τῇ ἀρχ. Ἑλλ. τίθεται τοιοῦτον ἀπαρέμφοτον μετ' αὐτοῦ. ὡς ὑποκείμενον· ἀλλ' ἐπὶ ταῦτοπροσωπίας ἢ (κλιτικῆς) ὀνομαστικῆς) ἀντωνυμία ἢ οὕσα ὑποκείμενον τοῦ ἀπαρεμφομένου ἐκφράζεται, ἐν ᾧ ἐν τῇ Λατ. πάντοτε τίθεται· affirmo me habuisse=βεβαιῶ τοῦτο ἰδεῖν (ἐγὼ δηλ., σπανιότατα καὶ ἀσυνήθως) τίθεται καὶ ἐν τῇ Ἑλλ. ἐμὲ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει.

Ἡ ἀντωνυμία τοῦ γ' προσώπου ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἐκφράζεται se (γεν. sui, δοτ. sibi) (καὶ οὐχὶ δηλ. eum κττ.), διότι ἀναφέρεται εἰς τὸ ὑποκείμενον τῆς κυρίας προτάσεως.

Σημ. 2. Ὅταν συμπίπτουσι δύο αἰτιατικά εἰς τὸ (ἐνεργητικὸν) ἀπαρέμφοτον, οὕτως ὥστε ἀμφίβολον δύναται νὰ καταστῇ, ποῦ εἶνε ἡ τοῦ ὑποκειμένου καὶ ποῖα ἡ τοῦ ἀντικειμένου, τότε πρὸς ἀποφυγὴν τῆς ἀσφαλείας προτιμῶσι τὴν παθητ. σύνταξιν, οἷον Philippum, Macedonum regem, gloriā video superatū (esse) a filio=βλέπω ὅτι τὸν Φίλ., τὸν βασιλέα τῶν Μακεδόνων υἱὸς τοῦ ὑπερέβη κατὰ τὴν δόξαν.

6. Ὅταν τὰ ῥήματα dicere, nuntiare, scribere, respondere σημαίνωσι· λέγω, ἀγγέλλω, γράφω, ἀποκρίνομαι ὅτι πρέπει τις νὰ πράξῃ τι, τότε δὲν εἶνε δηλωτικὰ ἀλλὰ τοῦ σκοπομένου σημαντικά, καὶ ἐπομένως (σελ. 83 κ. 84) συντάσσονται μετὰ τοῦ ut ἢ ne.

Διὰ τὸν αὐτὸν λόγον τὸ persuadere=καταπεῖθω,

δέον νὰ γείνη τι, συντάσσεται μετὰ τοῦ *ut* (ἢ *ne*), ἐν ᾧ τὸ *persuadere* = πείθω (κάμνω τινὰ νὰ πιστεύσῃ) ὅτι οὕτως ἔχει τι, ὡς καὶ τὸ *mihi persuasum est*, *persuasum habeo* = πέποιθα, πάντοτε μετ' *accus. cum infin.* συντάσσεται.

Caesar Dolabellae dixit, ut ad me scriberet, ut in Italiam quam primum venirem. Ὁ Καῖσαρ εἶπε (τ. ἔ. διέταξε) τῷ Δολ. νὰ μοὶ γράψῃ νὰ ἔλθω ὡς τάχιστα εἰς Ἱταλ.

Pelopidas persuasit Thebanis, ut subsidio Thesaliae proficiscerentur tyrannosque ejus expellerent. Ὁ Πελ. ἔπεισε τοὺς Θηβ. νὰ ὑπάγωσιν εἰς βοήθειαν τῆς Θεσσαλ. καὶ νὰ ἐκδιώξωσι τοὺς τυράννους αὐτῆς.

Deliberantibus Pythia respondit, ut moenibus ligneis se munirent. Id responsum quo valeret quum intelligeret nemo, Themistocles *persuasit, consilium esse* Apollinis, ut in naves se suaeque conferrent. Τοῖς συμβουλευομένοις ἀπεκρίνατο ἡ Π. νὰ ὀχυρωθῶσιν διὰ ξυλίνων τειχῶν. Ἐν ᾧ δὲ οὐδεὶς ἐνόει τί ἐσήμαινεν ἡ ἀπόκρισις αὕτη, ὁ Θεμ. κατέπεισε τοὺς Ἀθην., ὅτι ἡ γνώμη τοῦ Ἀπόλ. εἶνε, ἵνα ἑαυτοὺς καὶ τὰ ἑαυτῶν εἰς τὰ πλοῖα συναγάγωσιν.

7. Τοῦναντίον τὰ ῥήματα *jubere* = ἐπιτάττω, κελεύω, καὶ *vetare* = ἀπαγορεύω, πάντοτε συντάσσονται μετὰ *acc. cum inf.*

Caesar T. Labienum summum jugum montis ascendere jubet. Ὁ Κ. διατάττει τὸν Τ. Λαβ. νὰ ἀναβῇ τὴν ὑψίστην κορυφὴν τοῦ ὄρους.

Δῆλον δ' ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς ἐκφράσεως, πότε πρέπει νὰ

γίνεται χρήσις τοῦ παθητ. καὶ πότε τοῦ ἐνεργ. ἀπαρεμφάτου, οἶον·

Ὁ Καῖσαρ διέταξε (ἀπηγόρευσε), τὸ στρατόπεδον νὰ ὀχυρωθῇ διὰ χαρακώματος = Caesar castra vallo muni-
rit (vetuit).—Ὁ Καῖσαρ διέταξε, νὰ ὀχυρώσωσιν οἱ
στρατιῶται τὸ στρατόπεδον διὰ χαρ. = Caesar milites
castra munire iussit.

8. Τὰ ἀκόλουθα ῥήματα συντάσσονται ἐν τῇ Λατ.
μετ' accus. cum inf. τοῦ μέλλοντος·

sperare ἐλπίζειν

pollicēri

minari ἀπειλεῖν

promittere

} ὑπόσχεσθαι

ὥς καὶ ἐν τῇ ἀρχ. Ἑλλ.

Ὑπόσχομαι νὰ (ὅτι θὰ) ἔλθω = promitto me venturum
esse. Ἐλπίζω νὰ τὸν ἴδω αὔριον = spero, me eum cras
visurum esse (ἢ fore ut eum cras videam, πρὸβ.
σελ. 141. σημ. 4).

Ἀλλὰ λέγεται· spero me hoc facere posse, διότι τὸ
posse σημαίνει ἐνέργειαν εἰς τὸ μέλλον γεννησομένην.

Reperti sunt duo equites Romani, qui sese illa
ipsa nocte me interfekturos (esse) pollicerentur.
Εὗρέθησαν δύο Ῥωμ. ἱππεῖς οἵτινες ὑπισχνοῦντο νὰ
(ὅτι θὰ) μὲ φονεύσωσι κατ' αὐτὴν ἐκείνην τὴν νύκτα.

9. Εἰς τὸ esse καὶ τὸ ἀπαρεμφάτον τῶν ἄλλων ῥη-
μάτων τῶν ἐχόντων δύο ὀνομαστικὰς τίθεται, ἂν δὲν ἐκ-
φέρεται τι ὑποκείμενον, τοῦλάχιστον τὸ κατηγορούμενον
κατ' αἰτιατικήν. « Τὸ νὰ ἦνέ τις ἀνδρεῖος, καλὸς » κτ.
(ἀνδρεῖον, καλὸν εἶναι) λέγεται Λατ. sortem esse, bo-
num esse.

Contentum suis rebus esse maximae certissi-
maeque sunt divitiae. Τὸ ἀρκεῖσθαι τοῖς ἑαυτοῦ ἐστὶν
ἐγίστος καὶ βεβαιότατος πλοῦτος.

Δηροῖς Κεντρήη Βιβλιοθήκη Περὶ τῆς

Γύμνασμα ΛΔ'.

Ἄτιμον εἶνε τὸ ἄλλα μὲν λέγειν, ἄλλα δὲ διανοεῖσθαι. — Ἡ συνήθεια διδάσκει τὸ ὑποφέρειν τὸν κόπον. — Ὁ βασιλεὺς Ἀντίοχος προσκαλεῖ τὸν Βέρρην εἰς δεῖπνον, ἐκθέτει τοὺς θησαυροὺς του, πολὺν ἄργυρον καὶ πολλὰ χρυσᾶ ποτήρια. Ἐκεῖνος δὲ λαμβάνει ἕκαστον σχεῦος εἰς τὰς χεῖρας, ἐπαινεῖ καὶ θαυμάζει. Ὁ βασιλεὺς χαίρει ὅτι ἐκεῖνο τὸ συμπάσιον εἶνε εὐχάριστον καὶ εὐάρεστον τῷ πραίτορι τοῦ Ῥωμαϊκοῦ λαοῦ. — Ἐλπίζομεν νὰ ἐπιτύχωμεν τοὺς ὅρους, τοὺς ὁποίους ἐξαιτούμεθα. — Ὁ Ἀννίβας ἠλπίζεν, ὅτι θὰ προσήγοντο αὐτῷ ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του ἐκ τῆς Ἰσπανίας ἐπικουρικαὶ δυνάμεις. — Ὁ Μίλων διεβεβαίον, ὅτι μόνον κατὰ τῆς προσβολῆς τοῦ Κλωδίου καὶ τῶν ὁπαδῶν του ὑπερησπίσθη. — Βλέπομεν ὅτι οἱ Συρακόσιοι ταχέως τοὺς Κορινθίους ὑπερέβησαν κατὰ τὴν ἰσχύον. — Ὁ Καῖσαρ ἔγραψε τῇ συγκλήτῳ, ὅτι θὰ διαλύσῃ τὸν στρατόν του καὶ θὰ ἔλθῃ εἰς Ῥώμην ὡς ἰδιώτης, ἂν ὁ Πομπήιος θέλῃ νὰ καταθέσῃ τὴν ἀρχὴν του. — Ὁ Καῖσαρ ἔγραψε τῷ Λαβιηνῷ, νὰ ναυπηγήσῃ πλοῖα ὡς πλεῖστα. — Οὐδέποτε ἐπίστευσα, ὅτι θὰ ἡρχόμην πρὸς σὲ ἱκέτης. — Ὁ Ἐπαμεινώνδας κατέπεισε τοὺς Θεβαίους, ὅτι καλῆτερον εἶνε ἐν Πελοποννήσῳ ἢ ἐν Βοιωτίᾳ νὰ πολεμῶσι πρὸς τοὺς Σπαρτιᾶτας. — Εἶχον εἶπει τῷ ἀδελφῷ σου, νὰ σοὶ γράψῃ ὅτι δὲν (θὰ) ἡδυνάμην νὰ ἔλθω εἰς τὴν ἐξοχὴν. — Τὸ μὴ εἶναι πολλυχόραστον πρόσδοός ἐστιν. — Αἰσχος εἶνε (τὸ) νὰ ἀένηται Ῥωμαῖος πολίτης. — Παρὰ τῶν ἔθνων, ἅτινα ἐντεῦθεν τοῦ Ῥήνου οἰκοῦσιν, ἐπέμφθησαν πρέσβεις πρὸς τὸν Καῖσαρα, οἵτινες νὰ ὑποσχεθῶσιν, ὅτι δίδουσιν ὁμήρους καὶ τὰ ζητούμενα ποιοῦσιν.

Μάθημα ΛΕ'.

Ἀπαρέμφατον μετ' αἰτιατικῆς καὶ ut.

1. Πρὸς μετάφρασιν τοῦ Λατ. ἀπαρεμφ. μετ' αἰτ. μεταχειριζόμεθα πολλάκις εἰς τὴν νέαν ἑλληνικὴν περίφρασιν διὰ τῆς περὶ καὶ γενικῆς (ἐν ᾧ ἡ ἀρχ. Ἑλλ. συμφωνεῖ τῇ Λατ.), οἷον *Romulum Martis filium fuisse tradunt scriptores Romani* = περὶ τοῦ Ῥωμύλου (παρα-) δίδουσι τὴν πληροφορίαν οἱ Ῥωμ. συγγραφεῖς ὅτι ὑπῆρξεν υἱὸς τοῦ Ἀρεως (ἀρχ. Ἑλλ. Ῥωμύλον Ἀρεως υἱὸν) γεγονέναι παραδίδουσιν οἱ Ῥωμ. συγγρ.).

Καὶ μάλιστα τὸ τοιοῦτον παρατηρητέον, ὅταν ἡ ἐξηρητημένη πρότασις ἀρχηται ἀπὸ ἀναφορικοῦ *reperi amicum, quem ibi esse nescieram* = εὑρον φίλον, περὶ τοῦ ὁποῦ (διὰ τὸν ὁπ.) δὲν ἐγνώριζα ὅτι ἦτο ἐκεῖ.

Litteris Labieni Caesar certior fiebat, omnes Belgas, quam tertiam esse Galliae partem dixeramus, contra populum Romanum conjurare. Ἐκ τινος ἐπιστολῆς τοῦ Λαβιηνοῦ ἐπληροφορήθη ὁ Κ. ὅτι ὅλοι οἱ Βέλγαι, περὶ ὧν εἵχομεν εἶπει ὅτι εἶνε τὸ τρίτον τῆς Γαλλίας, συνώμοσαν κατὰ τοῦ Ῥωμαϊκοῦ λαοῦ.

2. Ἐν τῇ παθ. φωνῇ διττὴ σύνταξις εἶνε δυνατὴ εἰς τὰ γρῶστικά καὶ δηλωτικά ῥήματα.

α') Ἡ ἀπρόσωπος σύνταξις, καθ' ἣν τὸ ἀπαρέμφατον μετ' αἰτ. μένει ἀμετάβλητον, τὸ δὲ κύριον ῥῆμα τίθεται κατὰ γ' ἐν. πρόσωπον τοῦ παθ., οἷον.

Nuntiatur, multas naves piratarum esse in portu

Ἀγγέλλεται ὅτι πολλὰ πλοῖα τῶν πειρατῶν εἶνε εἰς τὸν λιμένα.

β') Ἡ προσωπικὴ σύνταξις ἢ ἀπαρέμφατον μετ' ὀνομαστικῆς (nominativus cum infinitivo), καθ' ἣν ἡ αἰτιατική, ἢ ἐν τῇ acc. cum inf. συντάξει, γίνεται ὀνομαστική, τὸ δὲ κύριον ῥῆμα πρὸς ταύτην τὴν ὀνομαστικὴν συμφωνεῖ κατὰ πρόσωπον, ἀριθμὸν καὶ γένος.

Multae naves in portu esse nuntiantur.

Αὕτη ἡ προσωπικὴ σύνταξις εἶνε διαρκῶς ἐν χρήσει μετὰ τῶν παθητ. *vidēri, jubēri, vetari* καὶ *fertur*.

Τὸ ἀπαρέμφατον μετ' ὀνομαστικῆς εἶνε πρὸς τούτοις ἡ συχνότερα σύνταξις καὶ εἰς τὸ παθητικὸν τῶν ῥημ. τῶν σημαίνοντων λέγω, ἀγγέλλω, πιστεύω, δεικνύω κττ. καὶ ἰδίως ἂν ὑποκείμενον αὐτῶν εἶνε τὰ ἀόριστα τῆς, οἱ ἄνθρωποι, κττ. (πρβ. Μάθ. Ε').

Regnante Tarquinio Superbo, Sybarim et Crotonem Pythagoras venisse reperitur. Ἀκούεται ὅτι ὁ Πυθ. ἦλθεν εἰς τὴν Σύβ. καὶ τὸν Κρότ. βασιλεύοντος τοῦ Ταρκ. τοῦ Ὑπερηράνου.

Consules jubentur exercitum scribere. Οἱ ὕπατοι διατάττονται ν' ἀπογράψωσι (νὰ καταλέξωσι) στρατόν.

Σημ. Ἐν ᾧ τὸ *dicitur, traditur, narratur* δὲν συντάσσονται μετ' acc. cum inf., ἀλλὰ μετὰ nom. cum inf., ἐν τούτοις ἢ acc. cum inf. τίθεται κάλλιστα εἰς τὰς μετὰ τοῦ *esse* συνημμένας μετοχὰς τοῦ παρακ. (*traditum est*) καὶ τοῦ μέλλοντος (*dicendum est* κτλ.).

Traditum est, Homerum caecum fuisse. Τυφλὸν λέγεται γεγονέναι τὸν Ὅμηρον.

3. Τὰ ἀκόλουθα ῥήματα συντάσσονται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετ' acc. cum inf., ἂν ἄλλο εἶνε τὸ ὑποκείμε-

τῆς ἐξηρητημένης προτάσεως, ἢ ἂν χάριν ἐμφάσεως ἐπὶ ταύτοπροσωπίας ἐπαναλαμβάνηται ἢ ἀντωνυμία τοῦ αὐτοῦ προσώπου. Ἐχουσι δὲ μόρον ἀπαρέμφατον (ἄνευ αἰτιατ. ὡς ὑποκειμ.) ἐπὶ ταύτοπροσωπίας καὶ ἂν ὅν εἶνε ἀνάγκη ἐμφάσεως·

volo θέλω

cupio ἐπιθυμῶ

nolo δὲν θέλω

studeo προσπαθῶ.

malō προτιμῶ

Τοῦναντίον τὸ optare (=ἐπιθυμεῖν) συντάσσεται μᾶλλον μετὰ τοῦ ut. Ἐπίσης τὰ velle, malle καὶ studere δύνανται νὰ συνταχθῶσι μετὰ τοῦ ut, τὰ δὲ velle, nolle καὶ malle καὶ μετὰ μόνης ὑποτακτικῆς. Διαφέρει δὲ χώραν συνήθως αὕτη ἡ τελευταία σύνταξις μετὰ τοὺς εὐχῆς σημαντικούς τύπους· θὰ ἐπεθύμουν, δὲν θὰ ἐπεθ., θὰ ἐπροτίμουν=velim κ. vellem, nolim κ. nollem, malim κ. mallem.

Volo is esse quem tu me esse voluisti. Θέλω νὰ εἶμαι τοιοῦτος, ὅποιον σὺ μὲ ἠθέλησας νὰ ᾤμαι.

Clodius tribunus plebis fieri cupit. Ὁ Κλ. ἐπιθυμεῖ νὰ γείνη δέμαρχος.

Cupio me esse elementem, cupio, in tantis reipublicae periculis, me non dissolutum videri. Ἐπιθυμῶ νὰ εἶμαι πρᾶος, ἐπιθυμῶ ὅμως ἐν τηλικούτοις κινδύνοις τῆς πολιτείας νὰ μὴ φαίνωμαι ῥάθυμος.

Hadrianus finem imperii esse voluit Euphratem. Ὁ Ἀδρ. ἠθέλησεν ὅριον τοῦ κράτους νὰ ᾔηε ὁ Εὐφρ.

4. Τὰ ῥήματα ἀφίρω, ἐπιτρέπω καὶ ἀπαιτῶ δύνανται καὶ μετ' acc. cum inf. καὶ μετὰ τοῦ ut νὰ συνταχθῶσιν, καὶ ὡς·

Συνηθέστερ. μετ' acc. cum inf. τὰ Συνηθέστερ. μετὰ τοῦ ut τὰ
 patior { ὑπομένω, posco, postulo } ἀπαιτῶ
 sino } ἐπιτρέπω flagito }

Ἐξ ἔσου δὲ μετ' acc. cum inf. ἢ μετὰ τοῦ ut τὰ
 permitto } ἐπιδέπω ego ἀναγκάζω.
 concedo }

Augustus dominum se appellari ne a liberis quidem aut nepotibus suis passus est. Ὁ Αὐγ. δὲν ὑπέφερε νὰ ὀνομάζηται κύριος οὐδὲ ὑπὸ τῶν τέκνων ἢ τῶν ἐγγόνων του.

Mulieres Callicrātem in aedem Proserpinae dedūcunt ac jurare cogunt, nihil ab illo periculi fore Dioni. Αἱ γυναῖκες ἀπάγουσι τὸν Καλλ. εἰς τὸν ναὸν τῆς Περσεφ. καὶ ἀναγκάζουσιν αὐτὸν νὰ ὀρκισθῇ ὅτι οὐδεὶς κίνδυνος παρ' ἐκείνου θὰ ὑπάρξῃ τῷ Δ.

Placuit Caesari, ut ad Ariovistum legatos mitteret, qui ab eo postularent, ut aliquem locum medium utriusque colloquio deligeret. Ἐδοξε τῷ Καίσαρι πρέσβεις νὰ πέμψῃ πρὸς τὸν Ἀριόβ., οἵτινες νὰ ζητήσωσι παρὰ τούτου, ἵνα ἐκλέξῃ τόπον τινὰ ἐν τῷ μεταξὺ κείμενον (ἐνθα νὰ συνέλθωσι) πρὸς συνδιαλέξιν ἑκατέρωθεν.

Γύμνασμα ΛΕ'.

Περὶ τοῦ Ἡρακλέους παραδίδουσιν οἱ ποιηταί, ὅτι ὑπῆρξεν υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀλκμήνης. — Περὶ τοῦ Ῥωμύλου ἐπιστεύετο, ὅτι ὑπῆρξεν υἱὸς τοῦ Ἀρεως, καὶ ὅτι μετὰ βασιλείαν 39 ἐτῶν ἀπῆλθεν εἰς τοὺς θεούς. — Τοῖς ὑπάτοις Κοῖντῳ Μινουκίῳ καὶ Γαίῳ Ὁρατίῳ ἐπετάχθη, νὰ ὀδηγήσωσι τὸν στρατὸν ὡς τέχιστ' εἰς τὸ ὄρος Ἀλγιδον. — Ἐμπιστευόμεθα (πεποίθαμεν) ἐκείνοις, περὶ ὧν πιστεύομεν, ὅτι εἶνε φίλοι τῆς ἀρετῆς καὶ ἀληθείας. —

Ὁ Ἀριστοτέλης διηγεῖται περί τινων μικρῶν ζώων, ὅτι μόνον μίαν ἡμέραν ζῶσιν.—Εἶχεν ἀνακοινωθῇ ἡμῖν ὑπὸ τῶν ὑπάτων ἡ διαταγή νὰ ἐλθῶμεν εἰς Καπύην.—Ὅπως λέγουσι περί ἀσθεναῦς, ὅτι ἔχει ἐλπίδας, ἐφ' ὅσον ἀναπνέει, οὕτω δὲν ἔπαυσα νὰ ἐλπίζω.—Οἱ Σηκουανοὶ εἰχον δηλώσει ὅτι θὰ ἡνείχοντο (θὰ ἄφινον) νὰ κάμωσι τὴν πορείαν των οἱ Ἑλβετοὶ διὰ τῆς χώρας των· ἀλλ' ὁ Καῖσαρ δὲν ἤθελε νὰ γείνη ταῦτα.—Μετὰ τὴν μάχην ἐδόλωσαν οἱ Γερμανοί, οὓς ὁ Καῖσαρ εἶχε διατάξει νὰ κρατῶνται ἐν τῷ στρατοπέδῳ, ὅτι ἤθελον νὰ μείνωσι παρ' αὐτῷ καὶ νὰ ὑπηρετήσωσιν ὡς στρατιῶται.—Θέλω νὰ μοὶ ἀποκριθῇς.—'Αφ' οὗ ἐν τῇ παρὰ τὴν Μουτιανὴν μάχῃ εἶχον πέσει ἀμφότεροι οἱ ὑπατοί, ὁ Ὀκταβιανὸς ὥδευσεν εἰς Ῥώμην καὶ ἡνάγκασε τὴν σύγκλητον νὰ τὸν ἀναγορεύσῃ ὑπατον καὶ νὰ καταδικάσῃ τοὺς δολοφόνους τοῦ Καῖσαρος.—Ὁ Κικέρων προσεπάθει κατ' ἀρχάς, ν' ἀρέσκῃ ὁμοίως τῷ τε Πομπηΐῳ καὶ τῷ Καίσαρι· ὅτε δὲ ὁ Πομπηΐος δὲν ἤθελε νὰ ἐπιτρέψῃ, ἵνα οἱ συγκλητικοί, ὅσοι ἴσταντο ἀπὸ τὸ μέρος τῆς δημοκρατίας, μείνωσιν ἐν Ἰταλίᾳ, ἡναγκάσθη τέλος ὁ Κικέρων νὰ μεταβῇ εἰς τὴν Ἑλλάδα.—Οἱ σύμμαχοι ἀπήτουν, νὰ τοῖς δοθῇ τὸ δικαίωμα τοῦ Ῥωμαίου πολίτου (τὸ Ῥωμαϊκὸν ἀστικὸν δίκαιον).—Πλείονα δὲν ἤθελον (δὲν θὰ ἐπεθύμουν) νὰ γράψω, μάλιστα πρὸς σέ, περί οὗ εἰξεύρω, ὅτι πάντοτε ἐπιδιώκεις μεγίστην βραχυλογίαν.—Ἐπειδὴ ὁ Κλώδιος ἐπεθύμει νὰ ἐκλεχθῇ δήμαρχος, ἥτις ἡναγκασμένος, ἀπὸ πατρικίου νὰ γείνη πληβύιος (δημοτικός, plebejus).

Μάθημα Λγ'.

Quod=ὅτι.

1. Τὸ quod εἶνε α') αἰτιολογικόν, β') εἰδικόν, προσδιορίζον περιστατικόν τι καὶ χρησιμεῦσιν οὕτως εἰς ἐπεξήγησιν προηγηθείσης δεικτικῆς ἀντωνυμίας.

Eumeni multum detraxit inter Macedōnes venti, quod alienae erat civitatis. Τὸν Εὐμένην πολὺ ἔβλαψε ζῶντα μεταξὺ τῶν Μακεδόνων, ὅτι ἦτο ἄλλοτρίας πόλεως (Κορινθ. λ. Νέπ. 18, 1, 2).

Ex tota laude Reguli illud est admiratione dignum, quod captivos retinendos censuit. Ἐξ ὅλου τοῦ ἐπαίνου τοῦ Ῥηγ. ἐκεῖνο εἶνε θαυμασμοῦ ἄξιον, ὅτι ἀπεφήνατο (ἐν τῇ γερούσ.) νὰ κρατηθῶσιν οἱ αἰχμάλωτοι.

Σημ. Ἰδίως παρατηρητέα τὰ ἐξῆς. huc accedit quod = προστίθεται ὅτι, adde, adjice quod πρόσθετος ὅτι, καὶ ἡ συνηγορία τοῦ quod ἐν ἐπιστολαῖς χρῆσις, καθ' ἣν τίθεται ἐν ἀρχῇ τῆς προτάσεως. Quod scribis, te velle scire, qui sit reipublicae status: summa dissensio est. Ὅσον δ' ἀφορᾷ (εἰς) ἐκεῖνο ποῦ (τὸ ὁποῖον) γράφεις, ὅτι θέλεις νὰ μάθῃς, τίς εἶνε ἡ κατάστασις τῆς πολιτείας, (μάθε ὅτι) μεγίστη διχόνοια ὑπάρχει (ἀρχ. Ἑλλ. δὲ γράφεις, ἐπιθυμεῖν σε μαθεῖν κτλ.).

2. Τὰ ψυχικοῦ πάθους σημαντικὰ ῥήματα δύνανται νὰ συνταχθῶσιν ἐξ ἴσου ἢ μετὰ τοῦ quod ἢ μετ' acc. cum infin. Εἰσὶ δὲ ταιαῦτα ῥήματα ὀνομαστικὰ τὰ ἐξῆς:

gaudeo)	doleo λυποῦμαι, ἀλγῶ
delector) χαίρω	angor ἄγχομαι, στενοχωροῦμαι
glorior καυχῶμαι	
gratulor συγχαίρω	queror μεμψιμοιρῶ.

gratias ago εὐχαριστῶ
miror θαυμάζω

graviter fero βαρέως φέρω
succenseo ὀργίζομαι
indignor ἀπαξιώ.

Τὸ ἀπαρέμφστον μετ' αὐτ. ἐκφράζει (μετὰ τὰ ῥήματα ταῦτα) ἀπλῶς τὸ ἀντικείμενον τῆς λύπης, χαρᾶς κτλ., διὰ δὲ τοῦ quod παρίσταται τοῦτο ὡς τὸ αἷτιον τοῦ πάθους. Καὶ μετ' ὀριστικῆς μὲν συντάσσεται τὸ quod, ἂν πρόκειται νὰ παρασταθῇ τὸ αἷτιον ὡς πραγματικῶς ὑπάρχον, μεθ' ὑποτακτικῆς δὲ, ἂν μόνον ὡς ἰδέα τοῦ ὁμιλοῦντος.

Sane gaudeo quod te interpellavi. Χαίρω τὸ ὄντι ὅτι σε διέκοψα.

Cato mirari se ajebat, quod non rideret haruspex, haruspicem quum vidisset. Ὁ Κάτων συνίθιζεν νὰ λέγῃ ὅτι θαυμάζει πῶς (εἰς τὸ ὅτι) δὲν γελάει εἰς τὸν νοσκόπος, ὁσάκις ἴδῃ οἰωνοσκόπον.

Minime miramur, te tuis praeclaris operibus laetari. Ἠκιστα ἀπορῶ, ὅτι χαίρεις ἐπὶ τοῖς ἐξόχοις ἔργοις σου.

Tibi ago gratias, quod me omni molestia liberaras. Χάριτας ἔχω σοι, ὅτι παντός με τοῦ ἄχθους ἀπαλλάττεις.

ΓΥΜΝΑΣΜΑ ΑΨ'.

Χαίρω ὅτι ἐκεῖνο μοι συνεβούλευσας, ὅπερ ἐγὼ αὐτὸ οἶκοθεν νὰ πράξω ἤθελον.—Ὁ Κικέρων γράφει πρὸς τὸν Γαΐον Κάσσιον· Συγχαίρω σοι, ὅτι, ὅτε ἐγκατέλιπες τὴν ἐπαρχίαν σου, σὲ συνώευσεν ὁ μέγιστος ἔπαινος καὶ μεγίστη εὐχαριστία τῆς ἐπαρχίας.—Μεταξὺ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ ζῴου εἶνε πρό πάντων αὕτη ἡ διαφορὰ, ὅτι μόνος ὁ ἄνθρωπος καταλαμβάνει τὰς αἰτίας τῶν πραγμάτων.

μάτων καὶ τὴν πρόοδον αὐτῶν, καὶ ὅτι ὁ ἄνθρωπος ζύ-
 νηται νὰ συνδιαλέγεται μετὰ τοῦ ἀνθρώπου. — Ὅσον
 ἀφορᾷ εἰς τὸ ὅτι ἐπιθυμοῦμεν νὰ εἰξεύρῃς, ποίας διαθέσεως
 ἕκαστος εἶνε πρὸς σέ, τοῦτο δὲν δύναται εὐκόλως νὰ λε-
 γθῇ. — Ὁ Κικέρων γράφει πρὸς τὸν Καϊκίναν· Ἐν τῷ
 Καίσαρι εἶνε φύσις πρᾶξις καὶ ἀγαθή (ἡπία)· προστίθεται
 ὅτι θαυμάσιως ἀρέσκεται εἰς ἕξοχα πνεύματα, ὡς εἶνε τὸ
 ἰδικόν σου. — Ἐν τούτῳ ἐσμὲν σοφοί, ὅτι ἀκολουθοῦμεν
 τῇ φύσει ὡς τῇ ἀρίστῃ ὁδηγῷ. — Χάριτας ὠμολόγησα τῷ
 ἀδελφῷ σου διὰ τοῦτο, ὅτι ὑπεσχέθη ἡμῖν νὰ ἔλθῃ πρὸς
 ἡμᾶς εἰς τὴν ἕξοχὴν ὡς τάχιστα. — Θαυμάζω ὅτι δὲν
 μετενόησας ἀκόμη διὰ τὴν ἀπόφασίν σου. — Ὁ Ἀλέξαν-
 δρος ἦτο τόσον λυπημένος, ὅτι εἶχε φονεύσει τὸν Κλεῖτον,
 ὥστε ἤθελε νὰ αὐτοκτονήσῃ. — Οἱ τοποτηρηταὶ (σατρά-
 παι) τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν ἔπεμψαν πρέσβεις εἰς
 Ἀθήνας, οἵτινες νὰ παραπονεθῶσιν, ὅτι ὁ Χαθρίας ἐβοή-
 θει τοῖς Αἰγυπτίοις κατὰ τοῦ βασιλέως. — Ὁ Ἀφράνιος
 ἐπὶ παρουσίᾳ ἀμφοτέρων τῶν στρατῶν ἔλεγε πρὸς τὸν
 Καίσαρα· Μὴ ὀργίζου καθ' ἡμῶν, ὅτι ἠθελήσαμεν νὰ φυλά-
 ξωμεν τὴν πρὸς τὸν στρατηγόν μας Πομπήιον πίστιν. —
 Οἱ στρατιῶται ἠγανάκτουν, ὅτι ὁ Μάριος δὲν ἤθελε νὰ
 δώσῃ τὸ σημεῖον τοῦ πολεμῆσαι. — Οἱ Ῥωμαῖοι στρα-
 τιῶται, οἵτινες ὑπηρέτουν ἐν τῷ στρατῷ τῶν Αἰγυπτίων
 καὶ οἵτινες εἶχον ἤδη ἀπομάθει τὴν πειθαρχίαν τοῦ Ῥω-
 μαϊκοῦ λαοῦ, ὠργίζοντο, ὅτι ὁ Καῖσαρ ἤθελε νὰ δώσῃ
 τὸν θρόνον τῇ Κλεοπάτρᾳ καὶ τῷ Πτολεμαίῳ.

Μάθημα ΛΖ'.

Πλάγιος λόγος.

Ἡ αὐτολεξεῖ ἐκφορὰ τοῦ λόγου ἢ τῶν σκέψεων τινος λέγεται λόγος εὐθύς ἢ ὀρθός (oratio recta).

Τὸ δὲ ἐκφέρειν τὸν λόγον ἢ τὰς σκέψεις τινὸς κατὰ τύπον διηγηματικόν, οὕτως δηλ. ὥστε ὁ λόγος οὗτος ἢ αἱ σκέψεις αὗται νὰ ἐξαρτῶνται ἢ νὰ νοῶνται ὡς ἐξηρημένα ἀπὸ τινος ῥήματος· λέγειν, πιστεύειν, νομίζειν κττ., τοῦτο λέγεται λόγος πλάγιος ἢ ἐξηρητημένος (oratio indirecta ἢ obliqua).

Τὸ ῥῆμα, ἐξ οὗ ἐξαρτᾶται ὁ πλάγιος λόγος, καλεῖται κύριον ῥῆμα.

1. Πᾶσαι αἱ αὐτοτελεῖς προτάσεις τοῦ πλαγίου λόγου, αἵτινες περιέχουσι διήγησιν ἢ δι᾽ ὑποτακτικῶν (εἰδικοὶ ἢ ἐκθετικοὶ λόγοι), τίθενται κατ' acc. cum inf.

Πᾶσαι δὲ αἱ αὐτοτελεῖς προτάσεις τοῦ πλαγίου λόγου αἱ περιέχουσαι προσταγήν, συμβουλήν, εὐχήν, παράκλησιν (λόγοι τελικοί), ἐκφέρονται καθ' ὑποτακτικὴν τοῦ παρατακτικοῦ καθ' ὑποτακτ. δ' ἐνεστώτος μόνον, ἂν τὸ κύριον ῥῆμα εἴνε ἱστορικὸς ἐνεστώτης.

Αἱ ἀντωνυμίαι, δι' ὧν ὁ ὁμιλῶν ἐν τῷ εὐθεῖ λόγῳ ἑαυτὸν σημαίνει, μεταβάλλονται ἐν τῷ πλαγίῳ λόγῳ εἰς τὰς αὐτοπαθεῖς sui, sibi, se καὶ εἰς τὴν ἀντιστοιχοῦσαν κτητικὴν suus, a, um.

Ὁ Καῖσαρ διέταξε νὰ εἰπωσιν εἰς τὸν Πομπήϊον καὶ τοὺς ὑπάτους·

Εὐθύς λόγος·

Πλάγιος λόγος·

Ἐν ὅλῃ τῇ Ἰταλίᾳ γίνονται στρατολογίαι, τὸ δὲ κράτος εἶνε εἰς τὰ ὅπλα ἐναντίον μου. Ὅτι ἐν ὅλῃ τῇ Ἰταλίᾳ γίνονται (ἢ ἐγίνοντο) στρατολογίαι (καὶ ὅτι) τὸ κράτος εἶνε (ἦτο) εἰς τὰ ὅπλα ἐναντίον του.

Tota Italia delectus habentur, civitas est in armis contra me. Tota Italia delectus haberi, civitatem esse in armis contra se.

Ὁ δὲ Πομπήιος καὶ οἱ ὕπατοι ἀπεκρίθησαν·

Μὴ καταλάβῃς τὸ Ἀρίμι- Νὰ μὴ καταλάβῃ τὸ Ἀρί-
νον μηδὲ προχωρήσῃς περαι- μινον μηδὲ νὰ προχωρήσῃ πε-
τέρω. Ἐπιστρέφον εἰς Γαλλίαν ραιτέρω. Νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Γαλ-
καὶ διάλυσον τὸν στρατόν. λίαν ἔ νὰ διαλύσῃ τὸν στρατόν.

Ne occupa Ariminum Ne occuparet Arimi-
neve longius progredere. num neve longius progre-
Revertere in Galliam et deretur. Reverteretur
dimitte exercitum. in Galliam et exercitum di-
mitteret.

Alexandro, Epiri regi, a Dodonaeo Jove data dictio erat: *caveret Acherusiam aquam, Pandosiam-que urbem: ibi fatis ejus terminum dari.* Ἀλεξάνδρῳ, τῷ βασιλεῖ τῆς Ἠπείρου, εἶχε δοθῆ χρησμός ὑπὸ τοῦ Δωδωναίου Διός· νὰ προφυλάττηται ἀπὸ τὸ Ἀχερούσιον ὕδωρ, καὶ ἀπὸ τὴν πόλιν Πανδ. (ὅτι) ἐκεῖ ἡ ζωὴ (μοῖρά) του θὰ εὑρίσκει τὸ τέλος της.

2. Πᾶσαι δὲ αἱ ἐξηρτημέναι προτάσεις τοῦ πλαγίου λόγου, ἂν (ὅπως συνήθως συμβαίνει) λέγωνται ὡς σκέψεις ἢ ἀποφάνσεις ἄλλου τινός, συντάσσονται μεθ' ὑποτακτικῆς. Ἄν ὁμως ἀποτελῶσι προσθήκην (ἐξηγητικὴν) τοῦ ποιουμένου τὸν λόγον, τότε συντάσσονται μεθ' ἐριστικῆς.

Socrates dicere solebat, omnes in eo quod *scirent*, satis esse eloquentes. Ὁ Σ. συνήθιζε νὰ λέγῃ ὅτι πάντες εἰς ὃ γνωρίζουσιν εἶνε ἱκανῶς εὐγλωττοι.

Cato queritur in concione, sese projectum ac proditum a Gn. Pompejo, qui non necessarium

bellum suscepisset et, ab se reliquisque interroga-
tus, omnia sibi esse ad bellum apta ac parata con-
firmanisset. Ὁ Κ. παρεπονείτο εἰς τὴν συνέλευσιν
 ὅτι ἐγκαταλείφθη καὶ ἐπροδόθη ὑπὸ τοῦ Γν. Πομπηίου,
 ὅστις οὐχὶ ἀναγκαῖον πόλεμον εἶχεν ἐπιχειρήσει (ἐλέ-
 γει ὁ Κάτωρ), καὶ ἐρωτηθεὶς ὑπ' αὐτοῦ καὶ τῶν ἄλ-
 λων, εἶχε βεβαιώσει ὅτι πάντα αὐτῷ πρὸς τὸν πόλεμον
 ἦσαν καταλλήλως διεσκευασμένα καὶ ἐξηρτυμένα.

Σημ. Ἐν πάσαις ταῖς ἐξηρτημέναις προτάσεσι τοῦ πλαγίου
 λόγου, αἵτινες ὡς σκέψεις τοῦ ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσει ὑποκειμέ-
 νου ἐκφέρονται καθ' ὑποτακτικὴν, τὸ αὐτός, ἡ, ὁ, καὶ τὸ ἰδι-
 ώς του, -ή του, -όν του, ἂν ἀναφέρονται εἰς τὸ ὑποκείμενον
 τῆς κυρ. προτάσε., ἐκφέρονται διὰ τῶν *sui, sibi, se* καὶ *suus*.

3. Αἱ ἐρωτήσεις ἐκφέρονται ἐν τῷ πλαγίῳ λόγῳ καθ'
 ὑποτακτικὴν, ἂν εἴνε πραγματικαὶ ἐρωτήσεις· ἂν δὲ εἴνε
 ῥητορικαὶ ἐρωτήσεις, τ. ἔ. κατηγορηματικοὶ λόγοι ὑπὸ μορ-
 φὴν ἐρωτήσεων, τότε ὄντανται νὰ ἐκφέρονται δι' *acc. cum*
inf., ἀλλὰ καὶ δι' ὑποτακτικῆς. Ἡ ὑποτακτικὴ τίθεται
 ἰδίως, ἂν ἐν τῷ εὐθεῖ λόγῳ θὰ ἔκειτο τὸ δεύτερον πρόσωπον.

Ariovistus ad postulata Caesaris respondit
quid sibi vellet, cur in suas possessiones veniret.
 Ὁ Ἀρ. ἀπεκρίνατο εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ Καίσα· τι
 παρ' αὐτοῦ ἤθελε, εἰς τί ἤρχετο εἰς τὰς κτήσεις του.

Caesar legatis Helvetiorum ita respondit: Si ve-
teris contumeliae oblivisci vellet, num etiam re-
centium injuriarum memoriam deponere posse
 Ὁ Κ. ἀπεκρίθη πρὸς τοὺς πρέσβεις τῶν Ἑλβ. οὕτως
 Καὶ ἂν ἤθελε νὰ λησμονήσῃ τὴν παλαιὰν ὕβριν, (θὰ
 ἠδύνατο ἄρά γε νὰ ἀποβάλῃ τὴν μνήαν τῶν προσφά-
 των ἀδικιῶν;

Γύμνασμα ΛΖ'.

Ἐν τῷ ἐπομένῳ γυμνάσματι μεταβλητέον τὸν πλάγιον λόγον εἰς ὀρθόν.

Principēs Gallorum dixerunt Ciceroni, legato Caesaris: «Omnem esse in armīs Galliam, Germanōs Rhenum transiisse, Caesaris reliquorumque hiberna oppugnari. Ne ullum auxilium ab hīs speraret. Licēre ei incolumem cum exercitu ex hibernīs discedere, sine metu proficisceretur.» —Cicero respondit: «Non esse consuetudinem pōpuli Romani accipere ab hoste armato conditionem. Si ab armis discedere vellent, se adiutore uterentur legatōsque ad Caesarem mitterent. Sperare se, eōs a Caesare quae petiissent impetraturōs.»

Scipionem circumfūsa multitudo Hispanorum ingenti consensu *regem* appellavit. Tum Scipio, silentio per praeconem facto, «sibi maximum nomen imperatoris esse dixit, quo se milites sui appellassent: regium nomen alibi magnum, Romae intolerabile esse. Regalem animum in se esse; si id in hominis ingenio amplissimum ducērent, tacite judicarent, vocis usurpatione abstinērent.»

Ἐν τοῖς ἐπομένοις γυμνάσμασι μετατρεπτέον τὸν ὀρθὸν λόγον εἰς πλάγιον καὶ πανάπαλιν.

Pompejus in consilio dixit: «Nunc se statuisset proelio decertare cum Caesare, se autem sperare, fore ut exercitus Caesaris pelleretur, antequam concurrērent aciēs.» Id quum essent plerique admirati, «Scio me, inquit, paene incredibilem rem polliceri;

sed rationem consilii mei accipite, quo firmiore animo in proelium prodeatis. Persuasi equitibus nostris (idque mihi facturōs confirmaverunt) ut, quum propius sit accessum, dextrum Caesaris cornu ab latere aperto aggredierentur et, circumventā ab tergo acie, prius perturbatum exercitum pellērent, quam a nobis telum in hostēs jacēretur. Ita sine periculo legionum et paene sine vulnere bellum conficiēmus. Id autem difficile nōn est, quum tantum equitatu valeamus. »

Labienus ita locutus est: « Noli existimare, Pompei, hunc esse Caesaris exercitum, qui Galliam Germaniamque devicerit. Omnibus interfui proeliis neque temere incognitam rem pronuntio. Perexigua pars illius exercitus superest; magna pars deperit, quod accidere tot proeliis fuit necesse, multos autumnī pestilentia in Italia consumpsit, multi domum discesserunt, multi sunt relictī in continenti. »

Litavicus dixit: « Omnis noster equitatus, omnis nobilitas interiit; principes civitatis, Eporedorix et Viridomārus, insimulati proditionis, a Romanis indictā causā interfecti sunt. Haec ab ipsis cognoscite, qui ex ipsa caede fugerunt: nam ego fratribus atque omnibus meis propinquis interfectis dolore prohibeor quae gesta sunt pronuntiare. »

Ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ Ἀντιόχου ὠμίλησεν ὡς ἑξῆς·
 « Ὅτι ὁ βασιλεὺς ἀπεχώρησεν (cedere ΑΦ.) ἤδη τῆς πόλεως Λυσιμαχείας, διὰ τὰ μὴ δύνανται τὰ εἰπῶσιν, ὅτι ἔχει τι ἐν Εὐρώπῃ· ὅτι εἶνε ἑτοιμος τὰς Ἑλληνικὰς ἐν Ἀσίᾳ πόλεις τὰ παραδώσῃ, καὶ ὅτι θὰ προσενέγκῃ τῷ Ῥωμαϊκῷ λαῷ τὸ ἡμισυ τῆς διὰ (in) τὸν

πόλεμον γενομένης δαπάνης. Νὰ ἐνθυμηθῶσι τὴν αἰ-
φνίδιον μεταβολὴν τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων καὶ νὰ
μὴ πιέσωσι παρὰ πολὺ τὸν βασιλέα. » — Ὁ Σκιπίων
ἀπεκρίνατο. « Ὅτι ἐκεῖνα, τὰ ὅποια ἐφαίνοντο εἰς τὸν
πρεσβευτὴν μεγάλη πρὸς ἐπιτυχίαν τῆς εἰρήνης, αὐτὸς
ἐνόμιζε μικρά. Διὰ τί νὰ πληρώσωσιν οἱ Ῥωμαῖοι τὸ
ἡμῖς τῶν χρημάτων; Ὅτι τὴν δαπάνην, ἣτις ἐγένετο
εἰς τὸν πόλεμον, ὀφείλει νὰ δώσῃ ὅλην ὁ βασιλεὺς, ἐξ
αἰτίας τοῦ ὁποίου ἐκινήθη ὁ πόλεμος. (Ὅτι) ὄχι μόνον
ἐκ τῆς Ἰωνίας καὶ Αἰολίδος νὰ ἐξαχθῶσιν (*deducere*) αἱ
φρουραὶ τοῦ βασιλέως, ἀλλὰ πᾶσαι αἱ Ἑλληνικαὶ πόλεις
καὶ νῆσοι νὰ ᾔνε ἐλεύθεροι. Ὁ δὲ βασιλεὺς νὰ μὴ νο-
μίζῃ, ὅτι ἤθελεν ἐπιτύχει τὴν εἰρήνην, ἂν δὲν εἶνε ἔτοι-
μος (πρόθυμος) νὰ παραιτηθῇ τῆς κτήσεως τῆς ἐντεῦ-
θεν τοῦ Ταύρου Ἀσίας. » — Ὁ Ἀννίβας ἐπεμψε πρὸς τοὺς
ἡγεμονίσκους τῶν Γάλλων πρέσβεις, οἵτινες νὰ προσκα-
λέσωσιν αὐτοὺς εἰς συνδιάλεξιν. « Ὅτι δὲν ἦλθεν εἰς
Γαλλίαν ὡς ἐχθρὸς, ἀλλ' ὡς ξένος (φίλος)· νὰ μὴ διστά-
σωσι καθόλου νὰ ἔλθωσιν εἰς τὸ στρατόπεδόν του, (ὅτι)
θὰ τοὺς ὑποδεχθῇ μετὰ χαρᾶς. (Ὅτι) ἂν δὲν ἤθελον νὰ
κάμωσι τοῦτο, νὰ προσδιορίσωσι τόπον, ἐνθα νὰ δύνα-
ται μετ' αὐτῶν νὰ συνδιαλεχθῇ. (Ὅτι) ἂν ἐπιτραπῇ αὐτῷ
ὑπὸ τῶν Γάλλων, δὲν θὰ ἔλξῃ τὸ ξίφος, πρὶν εἰς Ἰταλίαν
ἐλθῇ. Ὅτι ἀφῆκε τὴν Ἰσπανίαν, ἵνα πολεμήσῃ τοὺς
Ῥωμαίους, τοὺς κοινούς ἐχθροὺς ὅλων τῶν ἐθνῶν· ὅτι οἱ
Γάλλοι ὀφείλουσι νὰ ἐνδιαφέρονται οὐχ ἑττον αὐτοῦ
τοῦ ἰδίου διὰ τὴν κατατρόπωσιν τῶν Ῥωμαίων. »

Μάθημα ΛΗ'.

Μετοχή.

Ἡ ἐνεργητικὴ φωνὴ ἔχει ἐν τῇ Λατ. δύο μετοχάς· τὴν τοῦ ἐνεστῶτος σημαίνουσιν πρᾶξιν διαρκῆ (scribens), καὶ τὴν τοῦ μέλλοντος σημαίνουσιν πρᾶξιν σκοπούμενην (scripturus).

(Περὶ τῆς ἐνεργητικῆς περιφράσεως τῆς σχηματιζομένης διὰ τῆς μετοχῆς τοῦ ἐνεργητ. μέλλοντος πρὸς. κατωτ. Μάθ. ΛΘ', 4.

Ὡσαύτως καὶ ἡ παθ. φωνὴ ἔχει δύο μετοχάς· τὴν τοῦ παρακειμένου, ἥτις πρᾶξιν συντετελεσμένην σημαίνει (scriptus), καὶ τὴν τοῦ μέλλοντος (scribendus), ἥτις πρέπουσαν καὶ ἀναγκαίαν νὰ γέλῃ πρᾶξιν σημαίνει.

(Περὶ τῆς παθητικῆς περιφράσεως τῆς σχηματιζομένης διὰ τῆς μετοχῆς τοῦ παθητικοῦ μέλλοντος πρὸς. κατωτ. μάθ. Μ'.

Τὸ ἀποθετικὸν ῥῆμα ἔχει τέσσαρας μετοχάς, ὧν δύο μὲν ἔχουσιν ἐνεργητικὸν τύπον καὶ ἐνεργητικὴν σημασίαν, ἡ τοῦ ἐνεστῶτος (hortans=προτρέπων), καὶ ἡ τοῦ μέλλοντος (hortaturus=ὁ θέλων [μέλλων] νὰ προτρέψῃ). μία δὲ παθητ. τύπον καὶ ἐνεργητ. σημασ., ἡ τοῦ παρακειμένου (hortatus=προτρέψας, παρηνεχώς). καὶ ἡ τετάρτη τύπον τε καὶ σημασ. παθητ., ἡ τοῦ παθητικοῦ μέλλοντος (hortandus=παροτρυντέος).

Εἰς τὰς μετοχὰς τὰς ἐχούσας τύπον μὲν παθητ., σημασ. δ' ἐνεργ. προσθεταὶ αἱ·

pransus προγευματίσας

coenatus γευματίσας

potus πεπωκώς

juratus ὁμωμοκώς

ausus τετολμηκώς

gavismus ἡσθεὶς, χαρεὶς

solitus εἰθισμένος

fismus

confismus } πεποιθώς.

Τούναντιον δὲ πολλῶν ἀποθετικῶν ἡ μετοχὴ τοῦ παρκ. ἐκτὸς τῆς ἐνεργ. ἔχει καὶ παθητ. σημασ. Ἰδίως παρατηρητέα τὰ·

comitatus συνωδευμένος

interpretatus ἐρμηνευθεὶς

meditatus ἐσκεμμένος

populatus λεηλατηθεὶς

adeptus φθατμένος

complexus περιεπτυγμένος

pactus ὠρισμένος

dimensus καταμεμετρημένος

testatus μεμαρτυρημένος
 confessus ὁμολογούμενος

ementitus πλαστός
 expertus δεδοκιμασμένος
 partitus μεμοιρασμένος.

1. Αἱ μετοχαὶ χρησιμεύουσιν ἐν τῇ Λατ. εἰς συντόμευσιν τῶν ἐξηρητημένων προτάσεων, ὡς καὶ ἐν τῇ Ἀρχ. Ἑλλ., ἀναλυόμεναι ἐν τῇ νεωτέρᾳ διὰ λέξεως ἀναφορικῆς ἢ διὰ συνθέσεων. Καὶ ἡ μὲν μετοχὴ τοῦ ἐνεστ. ἀναλύεται συνήθως διὰ τῶν· ἐν ᾧ, ὅτε, ὅταν κττ., ἡ δὲ τοῦ παρακ. διὰ τῶν· ἀφ' οὗ, ἐπειδὴν, ὅταν κττ., ἀμφοτέραι δὲ ἐνίοτε διὰ τῶν· ἄν, εἰ καί, διότι κττ.

Curio, ad focum *sedenti*, magnum auri pondus Samnites quum attulissent, repudiati ab eo sunt. Ὅτε οἱ Σαμνῖται προσήνεγκον τῷ Κουρ., ὅστις ἐκάθητο παρὰ τὴν ἐστίαν του, μέγαν ὄγκον χρυσοῦ, ἀπεπέμψθησαν ὑπ' αὐτοῦ.

Pulsus Aristides patriā Lacedaemonem fugit. Ὅτε ὁ Ἀρ. εἶχεν ἐξωσθῆ ἐκ τῆς πατρίδος του, ἔφυγεν εἰς Λακεδαίμονα.

Lysander Lacedaemonius magnam reliquit sui famam, magis felicitate quam virtute *partam*. Ὁ Λύσ. κατέλειπεν ἑαυτῷ μεγάλην φήμην, ἣν (ἴμως) μᾶλλον ἐξ εὐτυχίας ἢ διὰ τῆς ἀρετῆς εἶχεν ἀποκτήσει.

Ἀναλύονται δ' ἐνίοτε αἱ μετοχαὶ εἰς τὸ Ἑλλ. καὶ διὰ τοῦ ῥήματος παρεμφατικῆς τινος ἐγκλίσεως, συνδεομένου πρὸς τὸ ῥῆμα τῆς κυρίας προτάσεως διὰ τοῦ καί.

Caesar de tertia vigilia cum legionibus tribus e castris *profectus* ad eam partem (Helvetiorum) pervenit, quae nondum flumen transierat. Eos *impeditos* et inopinantes *aggressus*, magnam partem

eorum concidit. Ὅτε ὁ Καῖσαρ ἀνεχώρησεν ἀπὸ τοῦ στρατοπέδου μετὰ τριῶν λεγεόνων περὶ τὰς τρίτας φυλακάς, ἔφθασε πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος τῶν Ἑλβ., ὅπερ δὲν εἶχεν ἀκόμη διαβῆ τὸν ποταμόν. Τούτους δὲ, οὔτενες ἀσύντακτοι ἦσαν καὶ ἀπαράσκευοι, προσέβαλε καὶ μέγα μέρος αὐτῶν ἐφόνευσεν.

Ἡ μετοχὴ τοῦ μέλλοντος ἀναλύεται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον διὰ τοῦ ἴνα, ὅπως κττ.

Alexander Hephaestionem in regionem Bactrianam misit, commeatus in hiemem paraturum. Ὁ Ἀλ. ἐπεμψε τὸν Ἡφ. εἰς τὴν Βακτρ. χώραν, ὅπως παρασκευάσῃ διὰ τὸν χειμῶνα ζωοτροφίας.

Σημ. Ἡ ἀρνητικῶς ἐκφερομένη μετοχὴ δύναται πολλάκις νὰ ἀναλυθῇ διὰ τοῦ χωρὶς νά.

Romani Graecis, non rogati ultro adversus tyrannum Nabin offerunt auxilium. Οἱ Ῥωμ. αὐτοπροαιρέτως, χωρὶς νὰ παρακληθῶσι, προσφέρουσι βοήθειαν εἰς τοὺς Ἑληνας κατὰ τοῦ τυράννου Νάβ.

2. Τὰ αἰσθητικὰ (ὁράσεως καὶ ἀκοῆς κττ.) ῥήματα συντάσσονται ἐν τῇ Λατ. ὡς καὶ ἐν τῇ ἀρχ. Ἑλλ. μετὰ κατηγορηματικῆς μετοχῆς τοῦ ἐνεστ. π. γ. audio te clamantem = ἀκούω σε φωνοῦντα· μετ' ἀπαρεμφ. δὲ συντάσσονται ταῦτα, ὅταν δὲν παρίσταται τι ὡς βεβαίως γινόμενον, ἀλλ' ὡς λέγεται, νομίζεται, φαίνεται κττ. audio te clamare = ἀκούω (παρ' ἄλλων) σε φωνεῖν (ὅτε φωνεῖς).

Timoleon lumina oculorum amisit, quam calamitatem ita moderate tulit, ut nemo eum querentem audierit. Ὁ Τιμ. ἔχασε τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν του, ἣν συμφορὰν μετὰ τοσαύτης καρτε-

ρίας ὑπέμειναν, ὥστε οὐδεὶς ἤκουσεν αὐτὸν μεμφιμοι-
ροῦντα.

3. Ἡ διὰ τοῦ *habere* καὶ τῆς μετοχ. τοῦ παθ. παρακ.
περίφρασις, δι' ἧς ἐν ταῖς νεωτέραις γλώσσαις ἐν γένει
σχηματίζεται ὁ ἐνεργ. παρκ., λαμβάνει χώραν καὶ ἐν τῇ
Λατ., ἀλλὰ μόνον μετὰ τῶν ῥημάτων· (ἀνα)γνωρίζω,
εἰξεύρω ἢ (ἐκ)μαρθάνω, ὀρίζω κττ. καὶ σημαίνει ἡ περί-
φρασις αὕτη τὴν διάρκειαν τῆς γνώσεως κτλ. (οὕτω καὶ
ἐν τῇ ἀρχ. Ἑλλ.).

*Atticus antiquitatem diligenter habuit cogni-
tam.* Ὁ Ἀττ. τὴν ἀρχαιότητα ἐπιμελῶς ἐγνωσμένην
εἶχε, τ. ἔ. σπουδάσας καὶ γνωρίσας κατεῖχε τὴν γνῶ-
σιν αὐτῆς ἀνεξάλειπτον.

4. Ἀντὶ τῶν ῥηματικῶν οὐσιαστικῶν τῶν σημα-
νόντων πρᾶξιν ἢ ἐνέργειαν (οἷα τὰ κτήσις, ἀλώσις, κατα-
στροφή, κττ.) τίθενται ἐν τῇ Λατ. (σπαν. καὶ ἐν τῇ ἀρχ.
Ἑλλ.) ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετοχαί, καὶ ἡ μὲν τοῦ παθ.
παρκ., ἂν ἡ πρᾶξις παρίσταται ὡς τετελεσμένη, τοῦ δὲ παθ.
μέλλ., ἂν ὅσον οὐπω τετελεσμένη. Ἐν τῇ ὀνομαστικῇ τί-
θεται οὕτω μόνον ἡ μετχ. τοῦ παρκ., ἀμφοτέραι δὲ αἱ
μετχ. εἰς τὰς ἄλλας πτώσεις, ἐπίσης δὲ μετὰ προθέσεων.
Ὅθεν.

Ab urbe condita, post urbem conditam. Ἀπὸ
κτίσεως τῆς πόλ., μετὰ τὴν κτίσιν τῆς πόλεως (Ῥώ-
μης)· *ante Christum natum* = πρὸ τῆς γεννήσεως
τοῦ Χρ., *de lege ferenda* = περὶ εἰσηγήσεως ἢ εἰσα-
γωγῆς νόμου.

*P. Scipio propter Africam domitam Africanus
appellatus est.* Ὁ Π. Σκιπίων διὰ τὴν καθυπόταξιν
τῆς Ἀφρ. προσηγορεύθη Ἀφρικανός.

Thebae et ante Epaminondam natum et post ejus interitum perpetuo alieno paruerunt imperio.

Αἱ Θῆβαι καὶ πρὸ τῆς γεννήσεως τοῦ Ἐπ. καὶ μετὰ τὴν τελευταίαν αὐτοῦ διηνηκῶς ὑπεῖχον εἰς ξένην κυριαρχίαν.

Occisus Caesar aliis pessimum, aliis pulcherrium facinus videbatur. Ὁ φόνος τοῦ Καίσαρος (ἀρχ. Ἑλλ. Καῖσαρ θανὼν ἐδόκει κτλ.) ἐφαίνετο εἰς ἄλλους μὲν κακίστη πρᾶξις, εἰς ἄλλους δὲ ὡραιότατη.

Quem ad modum se tribuni gessissent in prohibenda delectu, sic patres in lege prohibenda se gerebant. Καθ' ὃν τρόπον προσεφέρθησαν οἱ δῆμαρχοι κατὰ τὴν ἀντίστασιν εἰς τὴν στρατολογίαν, οὕτως οἱ πατρίκιοι προσεφέροντο κατὰ τὴν ἀντίστασιν εἰς τὸ νομοσχέδιον.

Γόμνασμα ΛΗ'.

Ὁ Ῥηγοῦλος, ὅστις εἶχεν αἰχμαλωτισθῆ ἐν τῷ πρώτῳ Φοινικικῷ πολέμῳ, ἐπέμφθη ὑπὸ τῶν Καρχηδονίων πρεσβευτῆς εἰς τὴν Ῥώμην, ἀφοῦ ὠρέσθη ὅτι θὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τὴν Ἀφρικὴν, ἃν ἡ σύγκλητος δὲν ἤθελε παραδεχθῆ τοὺς ὅρους τῆς εἰρήνης.—Ὁ Λέντουλος Σπινθήρ, ὅστις εἶχε καταλειφθῆ (ὀπίσω) ἐν τῇ πορείᾳ μετ' ὀλίγων, συναπῆντησε τὸν Βιβούλλιον Ροῦφον, ὅστις εἶχεν ἀποσταλῆ ὑπὸ τοῦ Πομπηίου εἰς τὴν Πικενίτιδα (χώραν).—Ἐν ᾧ ταῦτα ἐγίνοντο παρὰ τὴν Ἰλέρδαν, οἱ Μασσαλιεῖς ἠκολούθησαν τὴν γνώμην τοῦ Δομιτίου καὶ ἐξώπλισαν (ἠκολούθησαντες... ἐξώπλισαν) πλοῖα.—Ἐρῶ ὁ Ἀλέξανδρος ἐθεᾶτο τοὺς ἀγῶνας, ἡγγέλθη αὐτῷ, ὅτι οἱ Πέρσαι ἡττήθησαν ὑπὸ τῶν ἰδικῶν του.—Οἱ Καρχηδόνιοι ἐφόνευσαν τὸν Γράκχον, ἀφοῦ ὑπήγαγον αὐτὸν

εἰς ἐνέδραν.—Ἡ Ξανθίππη ἔλεγε (συνήθιζε νὰ λέγῃ), ὅτι εἶδε τὸν Σωκράτη πάντοτε νὰ ἐξέρχεται τῆς οἰκίας καὶ νὰ ἐπιστρέφῃ μὲ τὸ ἴδιον ὕψος.—Οὐδεὶς δύναται νὰ κρίνῃ περὶ πραγμάτων, τὰ ὅποια δὲν ἔχει ἐντελῶς κατανόησει.—
 Ὁ Λίβιος λέγει, ὅτι ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τῆς πόλεως μέχρι τῆς ἐλευθερώσεώς της διακόσια τεσσαράκοντα τέσσαρα ἔτη ὑπὸ τῶν βασιλέων ἐξουσιάσθη.—Ὁ Κόϊντος Μέτελλος διὰ τὴν ὑπόταξιν τῆς νήσου Κρήτης εἶχε τὸ ἐπώνυμον Κρητικός.—
 —Δεκαῖξ ἔτη μετὰ τὴν ἔξωπιν τῶν βασιλέων λέγονται ὅτι ἐξελέχθησαν κατὰ πρῶτον ἐν Ῥώμῃ δῆμαρχοι.—Λέγεται ὅτι ὁ Θεμιστοκλῆς ἔλαβε (ἔπαιε) δηλητήριον, διότι ἀπελπίσθη ὅτι θὰ προσφέρῃ εἰς τὸν βασιλέα ὅ,τι εἶχεν ὑποσχεθῇ (αὐτῷ), ὡς πρὸς (de) τὴν ὑπόταξιν τῆς Ἑλλάδος.—
 Ἀκούομεν ὅτι ἡ γερουσία σκέπτεται τὰ νῦν περὶ τῆς κηρύξεως τοῦ πολέμου· πιστεύεις ὅτι ὁ πόλεμος θὰ κηρυχθῇ; — Οἱ δῆμαρχοι ἔκμαν νομοσχέδιον περὶ διανομῆς ἀγρῶν εἰς τοὺς πολίτας. — Ὁ Κικέρων γράφει τῷ Τίρωνι, τί εἶνε ἀνάγκη νὰ γείνη (πραχθῇ) διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς υἱείας του (τοῦ Τίρ.). — Εὐχαρίστησον τοῖς θεοῖς διὰ τὴν ἀποκατασταθεῖσαν υἱείαν σου. — Ὁ Καῖσαρ ἐμνηστεύσατο τὴν Καλπουρτίαν, θυγατέρα τοῦ Πείσωνος, ὅστις ἠθέλησε νὰ ἀκολουθήσῃ αὐτῷ εἰς τὴν ὑπατείαν.—Ὁ Σύλλας ἔπεμψε τὸν Δούκουλλον εἰς τὰς νήσους, ἵνα συλλέξῃ πλοῖα (ἀρχ. Ἑλλ. νῆας συνάγοντα κττ.).

Μάθημα ΛΘ'.

Ἀφαιρετική ἀπόλυτος.

1. Ἀφαιρετική ἀπόλυτος (*ablativus absolutus*) ὀνομάζεται ἡ σύνταξις, καθ' ἣν τὸ ὑποκείμενον κεῖται κατ' ἀφαιρετικὴν καὶ τὸ κτηγορούμενον ἐκφέρεται διὰ μετοχῆς κατ' ἀφαιρετικὴν.

Ἐν τῇ νεωτ. Ἑλλ. ἡ ἀφαιρ. ἀπόλυτος ἐκφέρεται ἀναλελυμένως ἢ διὰ συνδέσμων (ἐν ᾧ, ὅτε, ἀφ' οὗ, εἰ καί, ἂν ἐπειδὴ κττ.) μετὰ ῥήματος παρεμφατικοῦ, ἢ διὰ προθέσεων (κατά, ἐν, παρά, διὰ, κττ.) μετὰ τινος οὐσιαστικοῦ.

Τίθεται δὲ κατ' ἀφαιρ. ἀπόλ. μόνον πρότασις ἐξηρτημένη, ἥς τὸ ὑποκείμενον δὲν ἐμνημονεύθῃ ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσει.

Pythagoras, Tarquinio Superbo regnante, in Italiam venit (ἐνῶ ἐβασίλευεν, ἐπὶ τῆς βασιλείας).

Defuncto Trajano, Aelius Hadrianus creatus est princeps. Ἀποθανόντος τοῦ Τρ. (ἀφ' οὗ ἀπέθανεν ὁ Τρ. ἢ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Τρ.) ὁ Αἴλ. Ἀδρ. ἐξελέχθη ἡγεμὼν.

Mucius (Scaevola) solus in castra Porsenae venit, eumque interficere, proposita sibi morte, conatus est. Ὁ Μ. Σκ. μόνος ἦλθεν εἰς τὸ στρατόπεδον τοῦ Πορ. καὶ ἐπεχείρησε νὰ φονεύσῃ αὐτόν, ἂν καὶ ὁ θάνατος τῷ ἦτο προφανής.

Reluctante natura, irritus labor est. Τῆς φύσεως ἀνθισταμένης, χαμένος πᾶς κόπος (ἂν ἡ φ. ἀνθίστ.).

Ἐν τῷ λόγῳ ἄρα· «ὁ Πausanίας, ἀφ' οὗ ἐκυρίευσεν (ἢ κυριεύσας) τὸ Βυζάντιον, ἐπεμψε συγγενεῖς τινὰς τοῦ βασιλέως

πρὸς τὸν Ξέρξην ὁπίσω » κατὰ τὰ εἰρημένα δὲν δύναται νὰ τεθῇ ἀφαιρετικὴ ἀπόλυτος, διότι τὸ ὑποκείμε. τῆς δευτερευούσης προτάσεως (ὁ Πaus.) εἶνε τὸ αὐτὸ καὶ τῆς κυρίας. Ἄλλὰ μεταβαλλομένης ἐν τῷ ἡγουμένῳ τῆς ἐνεργητικῆς συντάξεως εἰς παθητ. καὶ μετατιθεμένου τοῦ ὑποκειμένου «ὁ Πausανίας» εἰς τὸ ἐπόμενον (ῥητοὶ εἰς τὴν κυρίαν πρότασιν), δύναται τότε τὸ ἡγούμενον νὰ ἐκφερθῇ κατ' ἀφαιρετ. ἀπόλ., διότι ἄλλο τὸ ὑποκείμε. αὐτοῦ καὶ ἄλλα τὸ τῆς κυρίας προτάσεως, τ. ἔ. «ἀφ' οὗ τὸ Βυζάντιον ἐκυριεύθη (κυριευθέντος τοῦ Βυζ.), ὁ Πaus. ἀπέπεμψε κτλ.» = *Byzantio expugnato Pausanias nonnullos regis propinquos Xerxi remisit.*

Chersoneso constituta, Miltiades Lemnum revertitur. Ὁ Μιλτ. διευθετήσας τὰ τῆς Χερ. εἰς Λ. ἐπιστρέφει.

Fabircius sollicitari non poterat, ut ad Pyrrhum transiret, quarta parte regni promissa. Ὁ Φαβρ. ἐστάθη ἀδύνατον νὰ πεισθῇ νὰ μεταβῇ πρὸς τὸν Π., μολονότι τῷ εἶχεν ὑποσχεθῇ τὸ τέταρτον τοῦ βασιλείου του.

Thrasybulus a barbāris, ex oppido noctu eruptione facta, in tabernaculo interfectus est. Ὁ Θρασύβ. ἐφονεύθη ἐν τῇ σκηνῇ του ὑπὸ τῶν βαρβάρων ἐπιχειρησάντων διὰ νυκτός ἐξοδὸν ἐκ τῆς πόλεως.

2. Ἀντὶ τῶν μετοχῶν εὐνάνται ἐν τῇ συντάξει τῆς ἀπολ. ἀφαιρετικῆς νὰ τεθῶσι καί.

α) οὐσιαστικά, σημαίνοντα τὴν ἐνέργειαν τοῦ ῥήματος, οἷον *dux* (=ὁ, ἡ ὁδηγός κτ.), *comes* (=ὁ, ἡ ἀκόλουθος κτ.), *judex* (=ὁ δικαστής, ἡ δικάζουσα), *testis* (=ὁ, ἡ μάρτυς)· π. χ. *natura duce* (ἐξυπακουομένου τῆς ἀπολ. ἀφαιρετικῆς [ente = οὐσης] τῆς ἀχρήστου μετοχῆς [ens, γεν. entis] τοῦ ῥήματος esse) = *natura ducente* = ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν (τῇ ὁδ.) τῆς φύσεως.

β) τίτλοι καὶ ἀξιώματα, *rex, consul, praetor*, οἷον *Va-*

Δημόστρια Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Βερολίνου

lerio, Horatio consulibus (συγκρομμ. coss.) (ἐξυπ. πάλιν, ὡς ἄνωτ. εἴπομεν, τῆς πληθυντ. ἀχρήστου ἀφαιρ. *entibus*=ὄντων)=ἐπὶ τῆς ὑπατείας τοῦ Οὐαλ. καὶ τοῦ Ὁρατ.

γ') οὐσιαστικά, ἡλικίας σημαντικά, οἷον *me puero* (ente δηλ.)=παιδὸς ἔτι ὄντος ἐμοῦ.

δ') ἐπίθετα, οἷον *Deo propitio* (ente δηλ.) θεοῦ εὐδοκούντος· *invita Minerva*=Ἀθηνᾶς ἀκούσης τ. ἔ. ἄνευ ἐπιδείξιότητος.

Magis auctoribus, Xerxes inflammasse templa Graeciae dicitur. Κατὰ συμβουλὴν τῶν μάγων λέγεται ὅτι ὁ Ξέρ. ἐνέπρησε τοὺς ναοὺς τῆς Ἑλλ.

L. Cornelio Scipione, G. Laelio coss. (=consulibus), Scipio Africanus fratri suo L. Cornelio Scipioni consuli legatus contra Antiochum profectus est. Ἐπὶ τῆς ὑπατείας τοῦ Κ. Σκ. καὶ τοῦ Γ. Λαιλίου, ὁ Σκ. ὁ Ἀφρ. ὡς ἀντιστράτηγος τοῦ ἀδελφοῦ του Κορνηλίου Σκιπίωνος ὑπάτου ἐπορεύθη κατὰ τοῦ Ἀντιόχου.

Romani, Hannibale vivo, nunquam se sine insidiis futuros arbitrabantur. Οἱ Ῥωμ. ἐνόμιζον ὅτι ζῶντος τοῦ Ἀννίβα οὐδέποτε θά ἦνε ἄνευ ἐνεδρῶν.

3. Ὡς ἀπόλ. ἀφαιρετική τίθεται ἐνίοτε ὅλως μόνη ἢ μετοχὴ τοῦ παθ. παρκ., ἀλλὰ μόνον ἐκείνων τῶν ῥημάτων, ἅτινα σημαίνουσι πληροφορίαν, οἷον *audito, cognito, comperto, nuntiato*.

Alexander, audito Darium appropinquare cum exercitu, obviam ire constituit. Ὁ Ἀλέξ. ἀκούσας ὅτι ὁ Δαρ. ἐπλησίαζε μετὰ στρατοῦ, ἀπεφάσισε νὰ ἀντιπαρταχθῇ εἰς αὐτόν.

4. Ἡ μετοχὴ τοῦ ἐνεργ. μέλλοντος δηλοῖ ἐνέργειαν σκοπούμενην καὶ μελετωμένην. Ὅθεν τὸ: «μέλλω (σκοπεύω, μελετῶ κττ.) νὰ πράξω τι» δύναται νὰ ἐξηγεσθῇ

λατ. διὰ τῆς μτχ. ταύτης μετὰ τοῦ ῥήματος *esse* (conjugatio periphrastica activa).

Bellum scripturus sum, quod populus Romanus cum Jugurtha gessit. Μέλλω νὰ συγγράψω τὸν πόλεμον, ὃν ὁ Ῥωμ. λαὸς πρὸς τὸν Ἰουγ. διεξήγαγε.

Γύμνασμα ΛΘ'.

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Τραϊανοῦ αὐτοκράτωρ ἐγένετο ὁ Ἀδριανός, περὶ οὗ ἐνομιζέτο, ὅτι εἶχεν υἱοθετηθῇ ὑπὸ τοῦ Τραϊανοῦ.—Ὁ Δέκιος καταλιπὼν τὸ βουλευτήριον ἀνέβη ἐπὶ τοῦ ἵππου του.—Ὁ Δατάμης ἦλθεν ἐν ἀγνοίᾳ πάντων ἐκεῖσε, ἔνθα εἶχε πληροφορηθῇ ὅτι ἦτο ὁ βασιλεὺς.—Ὁ Ἀντίοχος διέτριβεν ἡσυχος ἐν Ἐφέσῳ, ὥς ἂν οἱ Ῥωμαῖοι νὰ μὴ ἤθελον τολμήσει νὰ μεταβῶσιν εἰς τὴν Ἀσίαν.—Ἐπὶ τῆς ὑπατείας τοῦ Μάρκου Βαλερίου Κόρβου (= Κόρακος) καὶ τοῦ Καϊντοῦ Ἀπουληίου Πάνσα, ἐν ἔτει 300 π. Χρ., τὸ τρίτον (τρίτην ταύτην φορὰν) μετὰ τὴν ἀπέλασιν τῶν βασιλέων ἐγένετο νομοσχέδιον περὶ ἐφέσεως εἰς τὸν λαόν.—Παρὰ τὴν θέλησιν ἐκείνων, ὅψ' ὧν ἡ νῆσος Φάρος κατέχεται, ἐξεν δύνανται νὰ εἰσέλθωσι πλοῖα εἰς τὸν λιμένα τῆς Ἀλεξανδρείας.—Ὁ Καῖσαρ ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀντωνίου εἰσῆλθεν εἰς τὸ βουλευτήριον.—Ὅ,τι ἐν τῇ ἀπουσίᾳ μου ἐπιτηδεύεις καὶ γενναίως ἔπραξας, εὐχαρίστως ἐμνημόνευσα.—Παραλαβὼν τὰς ἐντολὰς τοῦ Καίσαρος ὁ Ῥόσκιος μετέβη εἰς τὴν Καπύην πρὸς τὸν Πομπήϊον.—Οἱ στρατιῶται ἀνέβησαν (ἐπὶ) τὰ τεῖχη προσχρμόσαντες κλίμακας.—Ὁ Λούκουλος πληροφορηθεὶς (μαθὼν) ὅτι ὁ Μιθριδάτης ἔφυγε πρὸς τὸν γαμβρόν του Τιγράνην, εἰσέβαλεν εἰς τὴν Ἀρ-

μενίαν. Ὑπερβᾶς δὲ τὸν Εὐφράτην καὶ τρέψας εἰς φυγὴν τὰς δυνάμεις τοῦ Τιγράνου ἐπολιόρκει τὰ Τιγρανόκερτα, τὴν πρωτεύουσαν τῆς Ἀρμενίας. Μαθὼν δὲ ὅτι ὁ Τιγράνης πλησιάζει μετὰ μεγάλου στρατοῦ διὰ νὰ λύσῃ τὴν πολιορκίαν τῶν Τιγρανοκέρτων, κατέλιπε (ὁ Δούκουλλος) τὸν Μουρέναν παρὰ τὴν πόλιν καὶ ἦλθεν εἰς ἀπάντησιν τοῦ Τιγράνου. Ἐγένετο συμπλοκὴ καὶ τὰ στρατεύματα τοῦ Τιγράνου κατὰ κράτος ἐνίκηθησαν.—Καίπερ χειροτερεύουσης ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν τῆς νόσου τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἐν τούτοις διὰ τῆς ἐπιτηδειότητος τοῦ ἱατροῦ τοῦ Φιλίππου ἀνέρρωσεν. — Οἱ ἱατροὶ εὐρόντες (ἀφοῦ εὗρ.) τὴν αἰτίαν τῆς νόσου, ἐλπίζουσι νὰ εὕρωσι καὶ τὴν θεραπείαν.

Μάθημα Μ'.

Μετοχή τοῦ παθ. μέλλοντος.

1. Ἡ μτχ. τοῦ παθ. μέλλ. δηλοῖ τὸ πρέπον καὶ ἀναγκαῖον. Ὅθ. τό· α πρέπει (ἀνάγκη εἶνε) νὰ πράξῃ τις τι » δύναται νὰ μεταφρασθῇ ἐν τῇ Λατ. διὰ τῆς μτχ. ταύτης καὶ τοῦ est (conjugatio periphrastica passiva).

Ὅφείλει (ἀνάγκη εἶνε) νὰ γράψῃ τις=δέον ἢ ἀνάγκη (εἶναι) νὰ γραφθῇ (τι)=ἀρχ. Ἑλλ.) γραπτέον εἶναι=scribendum est.

Ἄν προστίθεται καὶ ὠρισμένον πρόσωπον, ὅπερ ὀφείλει νὰ πράξῃ τι, τίθεται τοῦτο κατὰ δοτ. (πρὸς Μάθ. I. 4).

Ὅφείλω (ἀνάγκη εἶνε [εἶναι]) νὰ γράψω=δέον νὰ γραφῇ ὑπ' ἐμοῦ=(ἀρχ. Ἑλλ.) γραπτέον μοί ἐστιν=mihi scribendum est.

Παρὰ τοῖς δοκίμοις Λατίνοις ἡ μτχ. αὕτη δὲν συντάσσεται μετ' αἰτιατικῆς ὡς ἀντικειμένου, ἀλλὰ, ἂν ὁ λόγος ἀπαιτῇ τοιαύτην, τρέπεται αὕτη μὲν εἰς ὁρομαστικήν (ὑποκειμ.), ἡ δὲ μτχ. ἐπάγεται κατὰ τὸ αὐτὸ γένος καὶ ἀριμόν.

Ὅφείλω νὰ γράψω ἐπιστολὴν=ἐπιστολὴ εἶνε ἀναγκαῖα νὰ γραφθῇ ὑπ' ἐμοῦ=epistola mihi scribenda est.

Hic vobis vincendum aut moriendum est, milites! Ἐνταῦθα ἀνάγκη ἢ νὰ νικήσητε ἢ νὰ ἀποθάνητε, ὦ στρατιῶται!

Diligentia in omnibus rebus plurimum valet: haec praecipue colenda est nobis, haec semper est adhibenda. Ἡ ἐπιμέλεια (ἢ ἀκρίβεια) μέγιστον ἰσχύει ἐν πᾶσι τοῖς πράγμασι ταύτην κυρίως

πρέπει νὰ ἀσκῶμεν, ταύτην πάντοτε νὰ μεταχειρίζομεθα.

2. Πρὸς δὴλῶσιν πράξεως σκοπούμενης τίθεται ἡ μετοχή τοῦ παθ. μέλλ. κατ' αἰτιατικὴν ὡς ἀντικείμενον, ἰδίως μετὰ τὰ ἐξῆς ῥήματα·

dare δίδειν

tradere παραδίδειν

mittere πέμπειν

permittere | συγ-χωρεῖν

concedere | ἀφίνειν κτ.

accipere παραλαμβάνειν

suscipere ἀναλαμβάνειν

locare δίδειν μὲ ἐνοίκιον, ἢ εἰς

ἐργολάβον

conducere λαμβάνειν μὲ ἐνοί-

κιον ἢ ἐργολαβικῶς

curare φροντίζειν, ἐπιστατεῖν εἰς

τὴν κατασκευὴν, κτ.

Antigonus Eumenem mortuum propinquis ejus sepeliendum tradidit. Ὁ Ἀντίγ. παρέδωκε τὸ πτώμα τοῦ Εὐμ. τοῖς συγγενέσιν αὐτοῦ πρὸς ταφὴν.

Pueris sententias ediscendas damus. Δίδομεν τοῖς παισὶ γνωμικὰ νὰ ἀποστηθίζωσιν.

Caesar pontem in Arāri faciendum curat. Ὁ Καῖσαρ διατάττει καὶ ἐπιστατεῖ εἰς τὴν κατασκευὴν γεφύρας ἐπὶ τοῦ Ἀρ.

Demus nos philosophiae excolendos. — Domos nostras et patriam ipsam vel diripiendam vel inflammandam reliquimus. — Laudem gloriamque P. Africani tuendam conservandamque suscepi.

Γύμνασμα Μ'.

Οἱ Ἀθηναῖοι παραδόντες τὴν ἀκρόπολιν καὶ τὴν ἐπιμέλειαν τῶν ἱερῶν τοῖς ἱερεῦσι καὶ τισι πρεσβυτέροις ἐγκατέλιπον τὴν πόλιν. — Ὁ Ἀριστείδης ὥρισε, πόσα χρήματα νὰ εἶδῃ ἐκάστη πολιτεία τῶν συμμάχων εἰς

ναυπηγίαν στόλου καὶ ἐξάρτυσιν στρατῶν.—Ὁ Δίων διέταξεν ἐλθὼν εἰς Συρακούσας, νὰ φονεύσωσι τὸν Ἡρακλείδην (ἢ νὰ φονευθῇ ὁ Ἡρ). — Ὁ Κόνων ἐπανελθὼν εἰς Ἀθήνας ἐφρόντισε διὰ τῶν χρημάτων, ἅτινα εἶχε λάβει παρὰ τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν, νὰ ἐπανορθώσῃ τὰ μακρὰ τείχη τὰ συνδέοντα τὴν πόλιν μετὰ τοῦ Πειραιῶς.— Ὁ Κάσσανδρος ἔπεμψε τὸν υἱὸν τοῦ Ἀλεξάνδρου μετὰ τῆς μητρὸς του πρὸς φρούρησιν εἰς τὴν ἀκρόπολιν τῆς Ἀμφιπόλεως.— Ὁ Καῖσαρ ἄφησεν εἰς τοὺς στρατιώτας τὴν κυριευθεῖσαν πόλιν πρὸς λεηλάτησιν.— Νομίζω, ὅτι ὁ στρατηγὸς παρέδωκεν εἰς τοὺς στρατιώτας τὰς ἐχθρικὰς πόλεις, ἵνα διὰ τῆς ἀνταμοιβῆς ταύτης γείνωσι τόσῳ ἀνδρείότεροι καὶ θαρράλεώτεροι εἰς τοὺς κινδύνους.

Μάθημα ΜΑ'.

Γερούνδιον.

(Θετικὸν καὶ Ὑπτιον)

Τὸ γερούνδιον ἀποτελεῖ τὴν κλίσιν τοῦ ἀπαρεμφάτου.

Τὸ γερούνδ. ἔχει τοὺς αὐτοὺς τύπους, ὁσους καὶ αἱ πλάγαι πτώσεις (γεν. δοτ. αἰτ. καὶ ἀφαιρ.) τῆς μετχ. τοῦ παθ. μέλλοντος.

Γεν. scribendi

Δοτ. scribendo

Αἰτ. scribendum

Ἀφ. scribendo.

Τὸ γερ. εἶνε κατὰ σημασίαν ἐνεργητικὸν καὶ συντάσσεται μετὰ τῆς αὐτῆς πτώσεως, μεθ' ἧς καὶ τὸ ῥῆμά του, καὶ δὲν δύναται νὰ προσλάβῃ ἐπίθετα πρὸς ἀκριθέστερον προσδιορισμόν, ἀλλὰ μόνον ἐπιρρήματα.

Consilium parcendi hostibus. Ἡ συμβουλὴ (γνώμη) τοῦ φείδεσθαι (ἢ φεισθῆναι) τῶν ἐχθρῶν.

Spes potiundi imperio. Ἡ ἐλπίς τοῦ γενέσθαι κύριον (-ους) τῆς ἐξουσίας.

Ἄν τὸ ῥῆμα συντάσσῃται μετ' αἰτιατικῆς, τότε συνήθως δὲν τίθεται αὕτη εἰς τὸ γερούνδιον, ἀλλὰ τὸ μὲν γερ. τρέπεται εἰς μετοχὴν τοῦ παθ. μέλλ., τὸ δὲ οὐσιαστικόν, ὅπερ θὰ ἦτο αἰτιατικὴ τοῦ ἀντικειμένου, λαμβάνει τὴν πῶσιν τοῦ γερουνδίου, καὶ πρὸς τοῦτο τὸ οὐσιαστ. συμφωνεῖ ἢ μετχ. τοῦ παθ. μέλλ. κατὰ γένος, ἀριθμὸν καὶ πῶσιν, οἷον·

Ἡ τέχνη τοῦ γράφειν ἐπιστολάς. Ἀντί *ars scribendi epistolas* λέγεται συνήθως *ars epistolarum scribendarum*.

Ὀνομάζουσι δὲ τὴν τοιαύτην σύνταξιν· σύνταξιν κατὰ *gerundivum*, καὶ τὴν ἐν τοιαύτῃ χρήσει μετοχὴν τοῦ παθ. μέλλοντος (ὀνομάζουσι) *gerundivum*.

1. Ἡ γερικὴ τοῦ γερουνίου ἢ γερουνδίου τίθεται·
 α') μετὰ τὰ ἐπίθετα τὰ μετὰ γενικῆς συντασσόμενα,
 οἷον *cupidus discendi* = μαθήσεως ὁρεγόμενος·
 β') εἰς τὴν ἐρώτησιν « ποίας λογῆς » μετὰ τὰ ἐξῆς
 μάλιστα οὐσιαστικά·

<i>ars</i> τέχνη	<i>facultas</i> εὐχέρεια, ἄδεια
<i>causa</i> αἰτία, λόγος,	<i>potestas</i> τὸ δυνατόν, ἄδεια
<i>consilium</i> σχέδιον, γνώμη	<i>voluntas</i> θέλησις
<i>consuetudo</i> συνήθεια	<i>studium</i> προσπάθεια, ζήλος
<i>occasio</i> } σύμπτωσης,	<i>cupiditas</i> ἐπιθυμία
<i>opportunitas</i> } εὐκαιρία	<i>spes</i> ἐλπίς
<i>ratio</i> τρόπος	<i>metus</i> φόβος

Οὕτω π. γ.

ars scribendi = ἡ τέχνη τοῦ γράφειν, [ἢ γραφικὴ].

facultas dicendi = ἡ εἰς τὸ λέγειν εὐχέρεια.

consilium proficiscendi = τὸ σχέδιον (τοῦ) νὰ ἀναχωρήσωμεν.

consilium abeundi = ἡ γνώμη τοῦ ἀπελθεῖν κτλ.

Συχνότατα τίθεται ἡ γεν. τοῦ γερ. ἢ γερουνδίου καὶ πρὸ τῶν
 αἰτίποτε ἐπιτασσόμενων ἀφαιρετικῶν *causa* καὶ *gratia* = ἔνεκα,
 χάριν, οἷον *discendi causa* = ἔνεκα τοῦ μαθάνειν, διὰ τὸ μ., *ve-*
nandi gratia = (τοῦ) κυνηγίου ἔνεκα (χάριν), *urbis obsiden-*
dae causa = πρὸς τὸ πολιορκῆσαι τὴν πόλιν κττ.

Epaminondas studiosus erat audiendi. Ὁ Ἐπ.
 ἐπιθύμει ν' ἀκούσῃ.

Beate vivendi cupiditate incensi omnes sumus.
 Πάντες φλεγόμεθα ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας τοῦ εὐδαιμόνως
 ζῆν.

Legendi semper occasio est, audiendi non sem-
per. Πάντοτε εἶνε εὐκαιρία νὰ ἀναγινώσκῃ τις, οὐχί
 δὲ πάντοτε καὶ ν' ἀκούῃ.

Timotheus rei militaris fuit peritus neque mi-

nus civitatis regendae. Ὁ Τιμ. ἦτο ἔμπειρος τῆς στρατηγικῆς καὶ οὐχ ἥττον τοῦ διοικεῖν τὴν πολιτείαν.

Inita sunt (a Catilina) consilia urbis delendae, civium trucidandorum, nominis Romani extinguendi. Σχέδια ἐχαλκεύθησαν ὑπὸ τοῦ Κατ. πρὸς τὸ καταστρέψαι τὴν πόλιν, κατασφάζαι τοὺς πολίτας, ἀφανίσαι τὸν Ῥωμ. λαόν.

2. Ἡ δοτικὴ τοῦ γερ. (ἡ γερουνδίου) τίθεται α') μετὰ τὰ ἐξῆς μάλιστα ἐπίθεται·

utilis ὠφέλιμος
inutilis ἀνωφελής
noxius βλαβερός

par ἴσος
aptus
idoneus } κατάλληλος.

β') Μετὰ τὰ ῥήματα τὰ σημαίνοντα ἐνέργειαν ἀποβλέπουσαν εἰς τὸ μέλλον ἢ χρησιμεύουσαν πρὸς τινα σκοπόν, ὥς·

studere προσπαθεῖν
tempus impendere δαπανᾶν χρόνον
operam dare προσπαθεῖν, κοπιᾶζειν
καὶ esse ἐπὶ τῆς σημασ. χρησιμεύω, εἶμαι ἱκανὸς εἶς τι.

sufficere } (εἰ)ἄρκειν
satis esse }

γ') Εἰς τὰ ὀνόματα τῶν ἀξιωματῶν καὶ ἀρχῶν εἰς ὀγλώσιν τοῦ σκοποῦ, οἷον·

decemviri legibus scribendis (scribundis) δεκανδρία πρὸς τὸ συγγράφαι νόμους.

triumviri dividendis agris, reipublicae constituendae τριανδρία, ἵνα διανεῖμῃ τοὺς ἀγρούς, ἵνα ἐκ νέου ὀργανίσῃ τὰ τῆς πολιτείας.

Aqua nitrosa utilis est bidento. Τὸ ὕδωρ τὸ νιτρῶδες εἶνε ὠφέλιμον πρὸς πόσιν.

Brutus, quum *studere revocandis* in urbem regibus liberos suos comperisset, securi eos percussit. Ὁ Βρ. πληροφορηθεὶς ὅτι τὰ τέκνα του ἐπεθύμουν τὴν ἀνάκλησιν τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας εἰς Ῥώμην, τῷ πελέκει ἐρόνευσιν αὐτά.

3. Ἡ αἰτιατικὴ τοῦ γερ. (ἡ γερούνδιου) ἐξαρτᾶται πᾶντοτε ἐκ προθέσεων, συνηθέστατα ἐκ τῆς *ad* (= εἰς, πρὸς), ἢ *inter* (= ἐν, ἐν ᾧ), ἐνίοτε δὲ καὶ ἐκ τῆς *ante* (= πρὸ), *circa* (= περὶ), *ob* (= διὰ, ἔνεκα).

Ἄν τὸ ῥῆμα συντάσσεται μετ' αἰτ., τρέπεται ἐκάστοτε, ὡς εἴπομεν ἄνωτ., τὸ γερούνδιον εἰς *gerundivum* (ἦτοι εἰς τὴν μτχ. τοῦ παθ. μέλλ.).

Mores puerorum se inter ludendum simplicius delēgunt. Οἱ χαρακτήρες τῶν παιδῶν καταφανέστερον ἀποκαλύπτονται ἐν τῇ παιδιᾷ.

Liberos Gallorum ad capiendam fugam virium infirmitas impedit. Τοὺς πειρὰς τῶν Γάλλων ἐμπόδισε τὸ ἀσθενὲς τῶν δυνάμεων των νὰ τρηπῶσιν εἰς φυγὴν.

4. Ἡ δὲ ἀφαιρετικὴ τοῦ γερ. (ἡ *ger.*) τίθεται·

α') ἀπροθέτως ὡς ἀφαιρ. ὀργανικῇ (*ablat. instrumenti*) εἰς τὴν ἐρώτησιν· μετί; τί; μέσῳ;

β') Μετὰ τὰς προθέσεις *ab, de, ex* καὶ *in*.

Hominis mens discendo alitur et cogitando. Τοῦ ἀνθρώπου ὁ νοῦς διὰ τῆς μαθήσεως καὶ σκέψεως τρέφεται.

Virtutes cernuntur in agendo. Αἱ ἀρεταὶ ἀναγνωρίζονται ἐν τῇ πράξει.

5. Ὁ σκοπὸς (τὸ τελικὸν αἷτιον) ἐκφέρεται λατ. ὡς ἑξῆς·

α') διὰ τῆς ad προθέσ. μετὰ ἐπομένου γερουνοδίου (ἢ γερουνοδίου, ἂν τὸ ῥῆμα συντάσσεται μετ' αἰτ.).

β') Διὰ τοῦ causā καὶ gratiā μετὰ προηγουμένου γερουνοδίου ἢ γερουνοδίου, κατὰ γενικήν.

γ') Διὰ τοῦ ut ἢ τοῦ ἀναφορικοῦ qui μεθ' ὑποτακτικῆς.

δ') Διὰ τῆς μετχ. τοῦ ἐνεργ. μέλλ.

ε') Μετὰ ῥῆμα κινήσεως σημαντικὸν διὰ τοῦ πρώτου (εἰς um) σουπίνου, ὅπερ συντάσσεται μετὰ τῆς αὐτῆς πτώσεως, μεθ' ἧς καὶ τὸ ῥῆμά του.

Πρέσβεις εἰς Δελφοὺς ἐπέμφθησαν, ἵνα (ὅπως) συμβουλευθῶσι τὸν Ἀπόλλωνα (ἀρχ. Ἑλλ. διὰ τῆς μετχ. τοῦ μέλλ.).

Legati Del-	{	α') ad Apollinem consulendum.
phos missi sunt		β') Apollinis consulendi causa.
		γ') ut (qui) Apollinem consulērent.
		δ') Apollinem consulturi.
		ε') Apollinem consultum.

Musicen natura ipsa nobis videtur ad *tolerandos* facilius labores velut muneri dedisse. Φαίνεται ὅτι ἡ φύσις αὐτὴ δέδωκεν ἡμῖν ὡς δῶρον τὴν μουσικήν, ἵνα εὐκολώτερον ὑποφέρωμεν τοὺς κόπους.

Philippus, quum *spectatum* ludos iret, juxta theatrum occisus est. Ὁ Φίλ. ἐφρονεῦθη πλησίον τοῦ θεάτρου, ἐν ᾧ ἐπήγαινε πρὸς θεᾶν τῶν ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἀγώνων.

Γύμνασμα ΜΑ'.

Ὁ Ἀντίοχος ἔλεγεν ὅτι μετέβη εἰς τὴν Εὐρώπην, διὰ νὰ ἐλευθερώσῃ τὴν Ἑλλάδα. — Οἱ Ἀθηναῖοι ἔπεμψαν εἰς τοὺς Δελφοὺς νὰ ἐρωτήσωσι, τί νὰ πράξωσιν ἐν τηλι-

κούτῳ κινδύνῳ.—Οἱ φιλόσοφοι λέγουσιν, ὅτι ἡ φιλοσοφία εἶνε τέχνη τοῦ δικαίως καὶ εὐδαιμόνως ζῆν. — Ὁ Λίβιος λέγει, ὅτι ἀρχαῖον ἔθιμον τοῦ Ῥωμαϊκοῦ λαοῦ ἦτο τὸ φεῖδεσθαι τῶν ἡττημένων. — Ὁ Δίων ἐφλέγετο ὑπὸ πόθου ν' ἀκροασθῇ τοῦ Πλάτωνος. — Ὁ Θεὸς ἐπλασε τὰ ζῶα χάριν τῶν ἀνθρώπων, οἷον τὸν ἵππον εἰς τὸ ἐλκεῖν τὴν ἄμαξαν, τὸν βοῦν πρὸς τὸ ἀροῦν, τὸν κύνα πρὸς θήραν καὶ φυλακὴν.—Δέν εἶνε πᾶν οἰκοδομήσιμον ξύλον κατάλληλον εἰς ναυπηγίαν πλοίων. — Μετὰ ταῦτα ἐγένοντο ἐκκλησίαι εἰς ἐκλογὴν ὑπάτων. — Τὸ καλῶς σκέπτεσθαι καὶ ὀρθῶς πράττειν ἀρκετόν ἐστιν εἰς τὸ καλῶς καὶ εὐδαιμόνως ζῆν.—Ὁ Σωκράτης συνήθιζε δι' ἐρωτήσεων νὰ ἐξάγῃ τὰς δοξασίας τῶν μαθητῶν του.—Ἡ τέχνη τοῦ γλαφυρῶς ὁμιλεῖν καὶ γράφειν ἀποκτᾶται διὰ τῆς σκέψεως, ἀκροάσεως καὶ ἀναγνώσεως. — Ἀπὸ τοῦ προσθαλεῖν τὴν Νεάπολιν ἀπέτρεψε τὸν Ἀννίβαν ἡ θέα τῶν τειχῶν (MT. τὰ παρατηρηθέντα τείχη). — Πολλὰ ἔχουσι λεχθῇ ὑπὸ τῶν φιλοσόφων περὶ (de) τῆς καταφρονήσεως τοῦ πλούτου.

Μάθημα MB'.

Σουπῖνον.

Τὸ πρῶτον σουπῖνον (τὸ εἰς um) τίθεται, ὡς νῦν ἔη εἵπομεν, μετὰ τὰ κινήσεως σημαντικὰ ῥήματα.

Τὸ δεύτερον σουπῖνον (τὸ εἰς u) ἔχει παθητ. σημασίαν καὶ τίθεται.

α') Μετὰ τὰ οὐσιαστικά fas (= ὅσιον, δίκαιον), nefas (= ἀνόσιον, ἄδικον), opus (= ἀνάγκη, ἔλλειψις).

β') Μετὰ ἐπίθετα, ὅσα τὰ

honestus ἔντιμος, ἀξιότιμος incredibilis ἀπίστευτος.

turpis αἰσχρὸς, δυσειδής utilis χρήσιμος, ὠφέλιμος

jucundus εὐχάριστος dignus ἄξιος

facilis εὐκολος indignus ἀνάξιος.

Εὐχρηστα δ' εἶνε τὰ ἑξῆς εἰς u σουπῖνα.

dictu (εἰς τὸ) λέγειν (εἰπεῖν) inventu εἰς τὸ ἐφευρεῖν

auditu (εἰς τὸ) ἀκοῦσαι memōratu εἰς τὸ (ἀπο)μνημο-

cognitu γινῶναι (τελικὸν ἀπαρ.) νεύειν, ἤ-εὑσαι

factu (εἰς τὸ) πράττειν usu (κατὰ) τὴν χρῆσιν, πρὸς χρῆσιν, χρήσασθαι

natu=κατὰ τὴν γέννησιν, (κατὰ) τὴν ἡλικίαν. Συνάπτεται δὲ τοῦτο τὸ τελευταῖον μετὰ τοῦ major, minor, maximus, minimus.

Humanus animus cum alio nullo, nisi cum ipso deo, si hoc fas est dictu, comparari potest. Τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα πρὸς οὐδὲν ἄλλο δύναται νὰ παραβληθῇ, εἰ μὴ πρὸς αὐτὸν τὸν Θεόν, εἰ ὅσιόν ἐστιν εἰπεῖν (νὰ εἴπῃ τις) τοῦτο.

Pleraque dictu quam re sunt facilia. Πλεῖστα

εὐκολώτερα εἰσιν (ἐν τῷ) λόγῳ ἢ ἐν τῷ ἔργῳ (εἰπεῖν ἢ πράξαι).

Quid est tam jucundum cognitu atque auditu quam sapientibus sententiis gravibusque verbis ornata oratio? Τί ἔ' ἔστιν ἡδιστον γρῶραι ἀκοῦσαι τε ἢ λόγος κτλ.; τί πρᾶγμα εἶνε τόσοι εὐχάριστον (εἰς τὸ) νὰ τὸ ἀκούσῃ καὶ νὰ τὸ κατανοήσῃ τις, παρὰ λόγος (ὁμιλία) κεκοσμημένη μὲ σοφὰς γνώμας καὶ μὲ λόγους ἐμβριθεῖς;

Γόμνημα ΜΒ'.

Ὁ Κικέρων γράφει πρὸς τὸν Ἀττικόν· Θὰ πράξῃς ὅ,τι θὰ σοὶ φανῇ κάλλιστον νὰ πράξῃς.—Δύσκολον ἦτο νὰ εἴπῃ τις, πότερον οἱ φίλοι τὸν Ἀττικόν ἐξετίμων μᾶλλον ἢ ἡγάπων.—Ὁ Ἀγησίλαος ἐπανήγαγε τὸν στρατὸν εἰς τὴν Ἐφεσον πρὸς τὸ διαχειρᾶσαι. — Ὅσῳ βραχύτερον καὶ ἀπλούστερον εἶνε διηγήμᾳ τι, τόσοι εὐκολώτερον εἰς κατάληψιν εἶνε.—Ἡ προσβολὴ τῶν πολεμίων μετὰ τοσαύτης ταχύτητος ἐγένετο, ὥστε οἱ στρατιῶται, οἵτινες εἶχον λίαν προχωρήσει χάριν χορταγωγίας (ἢ ἐπισιτισμοῦ), δὲν ἠδύναντο νὰ ἐπανεέλθωσιν εἰς τὸ στρατόπεδον.—Ὁ Λίβιος διηγεῖται (ἐξιστορεῖ), ὅτι οἱ υἱοὶ τοῦ βασιλέως Ἀγχαυ εἰς τὴν Πωμεντικὴν Σούεσαν ἐπορεύθησαν εἰς ἑξορίαν.—Μεταθάντος τοῦ Σκιπίωνος μετὰ Ῥωμαϊκοῦ στρατοῦ εἰς Ἀφρικὴν, ὁ Ἀννίβας ἀνεκλήθη ὑπὸ τῆς συγκλήτου τῶν Καρχηδονίων ἐκ τῆς Ἰταλίας πρὸς τὸ ὑπερασπίσαι τὴν πατρίδα.—Ὁ Θεμιστοκλῆς διεῖδεν, ὅτι ἀφεύκτως θὰ ἔθανατοῦτο, ἂν ἤρχετο εἰς τὰς χεῖρας τῶν Ἀθηναίων.—Οἱ νόμοι τοῦ Λυκούργου εἰς τοῦτο ἀπέβλεπον, νὰ συνηθίσωσι τὴν νεολαίαν εἰς τὴν πείναν καὶ οἴψαν.—Ὁ

Σκιπίων ἦτο τοσαύτης φιλανθρωπίας, ὥστε δύσκολον εἶνε νὰ εἶπῃ τις, πότερον μᾶλλον οἱ ἐχθροὶ ἐφοβήθησαν τὴν ἀνδρείαν του ἢ οἱ ἡττημένοι ἠγάπησαν τὴν ἀγαθότητά του.—Παυσαμένου τοῦ Καίσαρος τοῦ ἀγορεύειν πάντες οἱ στρατιῶται ἐπευφήμησαν καὶ ἀπήτησαν νὰ παράσχῃ αὐτοῖς εὐκαιρίαν εἰς πόλεμον.—Διὰ τί δὲν ἀνέγνωσας ἀκόμη τὸ βιβλίον, ὅπερ σοὶ εἶχον δώσει πρὸς ἀνάγνωσιν;—Δὲν ἔσχον καιρὸν νὰ (τὸ) ἀναγνώσω (πρὸς ἀνάγν.).—Φύσει ἔχομεν κλίσιν ὄχι μόνον νὰ μανθάνωμεν, ἀλλὰ καὶ νὰ διδάσκωμεν.—Τῇ ἐιςταγῇ τοῦ Βερκιγκετόριγος ὠδήγησαν τοὺς Γάλλους, οἵτινες ἀβλαβεῖς ἐκ τῆς πόλεως εἰς τὸ στρατόπεδόν του εἶχον φθάσει, πρὸς τοὺς ἑαυτῶν.—Ὁ Δαρεῖος εἶχε παραδώσει εἰς τοὺς ἡγεμόνας τῶν ἐλληνικῶν πόλεων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας πρὸς φύλαξιν τὴν γέφυραν, ἣν ἐπὶ τοῦ Ἰστροῦ εἶχε κατασκευάσει.

Μάθημα ΜΓ'.

Ἐπανάληψις Δ'.

Ἐν τῷ λόγῳ, τὸν ὁποῖον ἀπήγγειλεν ὁ Κικέρων ὑπὲρ τοῦ Λιγαρίου, λέγει πρὸς τὸν κατήγορον· «Ἐάν ἤρχιζες νὰ φωνάζης· Γαίε Καῖσαρ, μὴ συγχωρήσης, δὲν θὰ ἀπέβαλλες πᾶσαν φιλανθρωπίαν;—Ῥωμαῖος πολίτης νὰ μὴ μαστίζῃται.—Δὲν πιστεύω, νὰ μέλη πολὺ τὸν Τίτον διὰ τὴν φιλίαν σου· ἀλλ' ἔστω, δὲν δύναμαι νὰ σοὶ συμβουλεύσω, νὰ ἔχῃς σχέσεις οἰκείας μετ' αὐτοῦ.

Ὁ στρατηγὸς διέταξε, νὰ ὀχυρώσῃσι τὸ στρατόπεδον διὰ χαρακώματος δώδεκα ποδῶν, καὶ ἀπηγόρευσε τοῖς στρατιώταις ν' ἀποχωρήσῃσι τοῦ στρατοπέδου. Ἦτο πεπεισμένος, ὅτι οὕτω καὶ ἐκ τοῦ μεγέθους τῆς ὀχυρώσεως θὰ ἐπίστευον οἱ βάρβαροι, ὅτι οἱ Ῥωμαῖοι ἐκ τοῦ πλήθους τῶν πολεμίων εἰσὶν ἐκπεπληγμένοι, καὶ ἤλπιζεν ὅτι θὰ προσέβαλλον τὸ στρατόπεδον.

Γράφον τῷ φίλῳ σου νὰ ἔλθῃ ὡς τάχιστα πρὸς ἡμᾶς, καὶ πρόσθε, ὅτι παρὰ πολὺ ἐνδιαφέρομαι νὰ συγδιαλεχθῶ μετ' αὐτοῦ, πρὶν ἐγκαταλίπω τὴν Ῥώμην.

Ὁ Ῥωμαϊκὸς λαὸς ἤθελεν, ὁ Ταῦρος νὰ ἦνε τὸ ὄριον τοῦ βασιλείου τοῦ Ἀντιόχου, καὶ ὅσοι κατώκουν τὰς νήσους, ν' ἀπολαύσῃσι ἐλευθερίας.

Ὁ Κάτων βαρέως ἔφερε (ἢ τῷ Κ. εἶχε κακοφανῇ), ὅτι δὲν εἶχεν ἐκλεχθῇ ὑπατος, ἀλλ' εἶχεν ἀποτύχει.

Ὁ Ἐπαμεινώνδας εἶπε τῷ Μενεκλείδῃ· (Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸ) ὅτι νομίζεις, ὅτι ζηλῶ τὸν Ἀγαμέμνονα, ἀπατάσαι.

Ὁ Τιθέριος ἔγραψε τῷ Γερμανικῷ, « νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Ῥώμην διὰ τὸν ἀποφασισθέντα θρίαμβον, καὶ νὰ μὴ διατρίβῃ ἐπὶ μακρότερον χρόνον ἐν Γερμανίᾳ. Ὅτι ὁ Γερμανικὸς ἔδωκε (συνῆψεν) ἐπιτυχεῖς καὶ μεγάλας μάχας (συμπλοκάς), ἀλλὰ νὰ ἐνθυμηθῇ καὶ τὴν βλάβην, ἣν εἶχον ἐπενέγκει αἱ θύελλαι. Ὅτι αὐτὸς (ὁ Τιθέριος) ἐννεάκις ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αὐγούστου εἰς Γερμανίαν καὶ ὅτι πλείονα διὰ τῆς συνέσεως ἢ διὰ τῆς βίης εἶχε κατορθώσει.

ΛΕΞΙΛΟΓΙΟΝ

ΕΛΛΗΝΟΛΑΤΙΝΙΚΟΝ

Α

Ἀβάρικον (τὸ) Avaricum, i, οὐ.
 ἄβελαιος incertus, a, um—εἶμαι
 ἄβελαιος in incerto sum.
 ἀβλαβής innocens, ntis (ἐρερ.),
 ineolamīs, e (παθ.)
 ἀγαθός bonus, benignus, a, um,
 clemens, ntis.
 ἀγαθότης mansuetudo, inis, θ.
 ἀγαλμα statua, a, θ. simulacrum,
 i, οὐ. signum, i, οὐ.
 Ἀγαμέμνων (ὁ) Agamemno, ο-
 nis, α.
 ἄγαν nimis.
 ἀγανακτῶ indignor 1. (A.)
 ἀγάπη amor, ōris, α.
 ἀγαπῶ amo, 1., diligo, exi, e-
 ctum, ere, (A.).
 ἀγγέλλω nuntio, annuntio, 1.
 (alicui aliquid), proclāmo, (1).
 Ἀγησίλαος (ὁ) Agesilaus, i, α.
 ἄγκος (ὁ) Ancus, i, α.
 ἄγνοια inscientia, ae, θ. — ὁ ἐν
 ἄγνοια inscius, a, um.
 ἀγνοῶ ignōro, 1. (A.).
 ἀγνώμων ingrātus, a, um.
 ἀγοράζω (τι, παρά τινος) emo, emi,
 emtum, ēre (aliquid ab ᾧ de
 aliquo, μετ' ΑΦ. τῆς ἀξίας).
 ἄγριος trux, cis, atrox, ōcis.
 ἀγρός ager, gri, α.
 ἀγροτικός agrarius, rusticus, a,
 um—ἀγροτικός βίος vita rustica.

ἄγχω augo, nxi, netum, ēre.
 ἄγω ducō, xī, ctum, ēre, (A.) ago,
 egī, actum, ēre (A.).
 ἄγων certāmen, inis, οὐ.—οἱ ἐν
 ἵπποδρομίῳ ἄγωνες Iudi Circen-
 ses.
 ἄγωνίζομαι (πρὸς) afficio, ēci,
 ctum, ēre (A.).
 ἄδεια permissum, i, οὐ. facultas,
 ātis, θ. potestas, ātis, θ.
 ἄδην abunde, affātum.
 ἀδελείπτως semper.
 ἀδικία injuria, ae, θ.
 ἄδικος injustus, a, um—ἄδικον
 nefos (ἄκλ.), injuria, ae—ἀδικῶς
 injuste.
 Ἀδριανός (ὁ) Hadriānus, i, α.
 ἀδύνατος impōtens, ntis, (Γ.) in-
 ops, ōpis (alicujus, σπ. ab a-
 liquo)—εἶνε ἀδύνατον fieri non
 potest.
 ἀηδιᾶζω taedeo, ūi, ēre (alicuius
 rei ἢ aliquid), (συνήθ. ἀπρόσ.)
 taedet, uī, sum est, ēre (me
 alicuius rei).
 ἀθανασία immortalitas, ātis, θ.
 ἀθάνατος immortalis, e.
 ἄθεος impius, a, um.
 Ἀθηνᾶ (ἡ) Minerva, ae, θ.
 Ἀθῆναι (αἱ) Athēnae, ārum, θ.
 Ἀθηναῖος Atheniensis, is.
 ἄθυμος tristis, e.
 ἀθωῶνω libero, 1. (aliquem re ἢ
 a re, σπ. alicuius rei), absolvo,
 vi, ūtum, ēre (aliquem re ἢ rei).

ἀθώωσις absolutio, ὄνις, θ.
 Αἰγύπτιος Aegyptius, α, um.
 Αἰθουρά (οί) Aedui, ὄrum, ἀ.
 Αἰμίλιος (ὁ) Aemilius, ι, α.
 Αἰδολίς (ἡ) Aedolis, ιδίς, θ.
 αἶρω τὰς ἀγκύρας navem (ἡ na-
 ves) solvo (vi, ūtum, ēre).
 αἰσθάνομαι sentio, sensi, sensum,
 ἴρε (Α.).
 αἰσχρός dedecus, ὄρις, οὐ. flagi-
 tium, ι, οὐ.
 αἰσχροὺς turpis, ε.
 αἰσχροῦργημα malum facinus (ὄ-
 ris), οὐ.
 αἰσχύνομαι (ἐπὶ τινι) pudeo, ὡί,
 ἵtum, ēre (συνήθ. ἀπρως.) me
 pudet (puduit καὶ puditum est,
 ēre) alicuius rei.
 αἰτία causa, αε, θ.
 αἰφνίδιος subitus, α, um.
 αἰχμαλωτίζω capio, ἐπι, captum,
 ēre (Α.).
 αἰχμάλωτος captivus, ι, ἀ.
 ἀκατάλληλος iniquus, α, um.
 ἀκεραϊότης innocentia, αε, θ.
 ἀκέραιος innocens, ntis.
 ἀκμάζω (εἰς τι) floreo, ὡί, ēre.
 ἀκόλουθος comes, ἴτις ἀ.
 ἀκολουθῶ sequor, insequor, per-
 sequor, cūtus sum, ι, sector,
 1. (Α.) succēdo, essi, essum, ē-
 re (alicui)—ἀκολουθῶ κατὰ πό-
 δα subsequor, ūtus sum, ι (Α.).
 ἀκόμη adhuc—ὄχι ἀκόμη ἢ ἀκόμη
 ὀέννονδum.
 Ἀκουϊτανία (ἡ) Aquitania, αε, θ.
 ἀκούω (τι παρά τινος) audio, (ali-
 quid ex ἡ ab aliquo), (πρὸς τὸ)
 ἀκοῦσαι audītū.
 ἀκριβᾶ (ἐπὶ ἀξίας) magni ἢ ma-
 gno—λίαν ἀκριβᾶ nimio—ἀκρι-
 βώτατα permagno, plurīmo.
 ἀκρόπολις arx, cis, θ.
 ἀκροῶμαι audio, 4. (aliquid ex ἡ
 ab aliquo).
 ἀκτὴ litus, ὄρις, οὐ.

ἀλαζονεία arrogantia, αε, θ.
 ἀλαζών insolens, ntis, arrogantis,
 ntis.
 ἀλαζονικός τρόπος arrogantia, αε.
 Ἀλγιδόν (τὸ) Algidus, ι, ἀ.
 ἀλγῶ (ἐπὶ τινι) doleo, ὡί, ἵtum,
 ēre (aliquo re).
 Ἀλέξανδρος (ὁ) Alexander, dri, ἀ.
 ἀλήθεια veritas, ātis, θ. verum, ι
 (vera, ὄrum).
 ἀληθής verus, α, um.
 Ἀλκιβιάδης (ὁ) Alcibiādes, is, ἀ.
 Ἀλκμήνη (ἡ) Ale(u)mena, αε, θ.
 ἀλλότριος (τινός) alienus, α, um
 (aliquo ἡ ab aliquo).
 ἀλλύμονον! vae! hei!
 Ἀλπεις (αἱ) Alpes, ium, θ.—ὁ ἐν-
 τεῦθεν τῶν Ἀλπεων cisalpinus,
 α, um.
 ἄλλος alius, α, ud — ἄλλως alii-
 ter.
 ἄλωσις expugnatio, ὄνις, θ.
 ἄμα ubi, ut, ut primum, ubi
 primum, quum primum, simu-
 lac, simulatque.
 Ἀμβαρροί (οί) Ambarri, orum, ἀ.
 Ἀμβιόριξ (ὁ) Ambiorix, igis, ἀ.
 ἀμέσως statim.
 Ἀμίλκας Amilcar ἢ Hamilcar,
 āris, ἀ.
 ἀμοιβαίως inter nos (vos, se).
 ἀμφιδάλω dubito, 1. (de ali-
 qua re).
 Ἀμφίπολις (ἡ) Amphipolis, is, θ.
 —ὁ τῆς Ἀμφιπόλεως, Ἀμφιπο-
 λίτης Amphipolitānus, α, um.
 ἀμφοτέροι uterque, utrāque, u-
 trumque.
 ἂν si—ἂν καὶ etsi, quamquam,
 quum, licet—ἂν μόνον dum-
 modo, dum, modo.
 ἀναβαίνω ascendo, ndi, nsum,
 ēre.
 ἀναγγέλλω nuntio, pronuntio,
 1. (alicui aliquid).
 ἀναγινώσκω lego, perlēgo, lēgi,

- lectum, ēre, recto, 1. (A.). ἀναγκάζω cogō, cōēgi, coactum, ēre (aliquem, ut γῆ. ἢ Αἴψ. μόνον, ἢ ad μὲ A. τοῦ ΠΑΘ. ΜΤΧ. ΜΑ.). ἀναγκαῖος necessarius, a, um. ἀνάγκη opus, —εἶνε ἀνάγκη opus est, oportet, necesse est — ἀνάγκη ἐστὶ μοι, ἔχω ἀνάγκην (τινός) mihi opus est (aliqua re ἢ προσώπ. aliquid). ἀναγνώριζω cognosco, πᾶνι, πλῆ-
tum, ēre (A.). ἀναγορεύω creō, declāro, designo, 1. ἐλῖγα, ἐγί, ectum, ēre A. ὑπα-
πατον κτλ. consulem etc.) — ἀναγορεύω δικτάτωρα dictatōrem dico (xī, ctum, ēre). ἀναδεικνύω declāro, 1. A. ὑπαπατον
κτλ. consulem etc.). ἀναθέτω commendo, 1. (alicui ali-
quid). ἀνακαλῶ revōco, 1. (aliquem ex
aliquo loco). ἀνακηρύττω declaro, 1. (aliquem,
ὑπαπατον κτλ.). ἀνακράζω exclāmo, 1. ἀνακωνή indutiāe, ārum, θ. ἀναλαμβάνω recipio, suscipio,
cēpi, ceptum, ēre, (aliquid — ἀναλαμβάνω ὡς ἐργολάβος (τι, ἀντὶ τοσούτου τιμῆματος) condū-
co, xī, ctum, ēre (aliquid tanto). ἀναμνησκῶ (τινὶ τι) admoneo,
commoneo, ἡί, ἦtum, ēre, com-
monefacio, feci, factum, ēre, (aliquem alicuius hominis ἢ
rei ἢ aliquid — ἀναμνησκομαι (τινός) meminī, isse, reminis-
cor, sci, recordor, 1. (alicuius hominis ἢ rei, ἢ aliquid). ἀνάξιος (τινός) indignus, a, um
(aliqua re). ἀναπνέω animam habēo (ἡί, ἦtum,
ēre) ἢ an. recipio (cēpi, ce-
ptum, ēre). ἀναποφάσιτος γνώμη incertus a-
nimus (i, οὔ). ἀναρίθμητος innumerabilis, e.
ἀνέμεστος (τινὶ) alienus, a, um
(aliqua re). ἀνέρρησις nominatio, ὄνις, θ.
creatio, ὄνις, θ. ἀναρρωνύω restituo, ἡί, ἦtum,
ēre (aliquem). ἀνέστημα statūra, ae, θ. ἀνατέλλω orior (orēris, oritur,
orimur), ortus sum, ἱρί. ἀνατρέπω everto, rti, rsum, ēre
(aliquem ἢ aliquid). ἀνατρέφω edūco, 1. (A.). ἀναρρίνομαι exsisto, stiti, ēre.
ἀναφέρω fero, refero, tōli, lā-
tum, ferre, memoriae prodo
(idi, ἦtum, ēre), (aliquem ἢ ali-
quid). ἀναχωρῶ proficiscor, fectus sum,
sci. ἀνδρεία virtus, ἡίς, θ. fortitudo.
inis, θ. ἀνδρεῖος fortis, e. ἀνευ sine.
ἀνέγομαι patior, passus sum, i
(aliquid). ἀνθηρὸς prosper, ἔρα, ἔrum.
ἀνθύπατος proconsul, ἡίς, ἀ.
ἀνίκητος invictus, a, um. Ἀννίβας (ὁ) Hannibal ālis, ἀ.
Ἀννων (ὁ) Hanno ὄνις, ἀ.
ἀνοήσια stultitia, ae, θ. ἀνόητος stultus, a, um.
ἀνοικτός εἶμι patēo, ἡί, ēre.
ἀνόμοιος dissimilis, e, ἀνόσιον nefas.
ἀνταμοιβή praemium, i, οὔ. ἀντέχω sustineo, tindi, tentum,
ēre (A.). ἀντὶ contra (A.) ἀντὶ τινος in loco,
in numero alicuius — ἀντὶ πέλ-
λων χρημάτων magno. Ἀντίοχος (ὁ) Antiochus, i, ἀ.
ἀντιστράτηγος legātus, i, ἀ.

Ἀντώνιος (ὁ) Antonius, i, ἄ.
 ἀνυπότακτος invictus, a, um.
 ἀνώτατος summus, a, um.
 ἀνωφελής inutilis, e.
 ἀξία dignitas, ātis, θ.
 ἀξιγάπητος amabilis, e.
 ἀξιζω (τόσον) sumi ἢ fio. (tanti).
 ἄξιος (τινός) dignus, e, um (aliquo).
 ἀξιοτίμος honestus, a, um.
 ἀξιῶ (τινά τινός ἢ ποιεῖν τινά τι)
 dignor, 1. (aliquem aliqua re ἢ
 aliquid ἢ facere aliquid).
 ἀπαγορεύω veto, ūi, itum, are
 (aliquem facere aliquid).
 ἀπαυτῶ (τι παρά τινος) postulo,
 1. (aliquid ab aliquo), posco,
 poposci, ēre, flagito, 1. (ali-
 quid ab aliquo ἢ aliquem ali-
 quid).
 ἀπαλλάττω (τινά τινος) libero, 1.
 absolvo, vi, ūtum, ēre, (ali-
 quem aliqua re ἢ ab aliqua
 re) — ἀπαλλάττω (τινά) τῆς θανα-
 τικῆς ποινῆς capitis libero (Δ.)
 — ἀπαλλάττομαι (τινός) defun-
 gor, uelutsum, gi (ΑΦ.) — ἀπὸ λυ-
 λαγμένους liber ēra, ērum (ab
 aliquo ἢ [ab] aliqua re), im-
 manis, e, vacuus, a, um ([ab]
 aliqua re).
 ἀπαλλοτριῶ (τινά τινος) alieno, 1.
 (aliquem ab aliquo).
 ἀπάντησις responsum, i, ού.
 ἀπαξίω (τι) indignor, 1. (Δ.).
 ἀπαρέσχω (τινι) displiceo, ūi, itum,
 ēre (alicui).
 ἀπαριθμῶ numero, 1. (Δ.).
 ἀπάτη fraus, dis, θ.
 ἀπατηλὸς fallax, ācis.
 ἀπατῶ decipio, cēpi, ceptum, ēre,
 fallo, fefelli, falsum, ere, de-
 lūdo, si, sum, ēre (aliquem).
 ἀπειλῶ (τινι τι) minor, 1. (alicui
 aliquid).
 ἀπειμι, εἶμαι ἀπὸν absum, abfui,
 abesse.

ἄπειρος ingens, ntis, immensus,
 a, uni.
 ἀπελαύνω exigo, ēgi, actum, ēre
 (aliquem ἢ aliquid ex aliquo
 loco).
 ἀπελευθερὸς libertus, i, ἄ.
 Ἀπελλῆς (ὁ) Apelles, is, ἄ.
 ἀπελπίζομαι despéro, 1. (aliquid
 ἢ alicui rei ἢ de aliqua re).
 ἀπειρηκέπως temere.
 ἀπέργομαι discēdo, recēdo, essi,
 essum, ere, abeo, transeo, īvi ἢ
 ii, itum, īre (ab ἢ ex loco).
 ἀπέχω absum, fui, esse — ἀπέχει
 πολὺ tantum abest.
 ἀπεχθῆς γίνομαι in odium perve-
 nio.
 ἀπίστευτος incredibilis, e.
 ἀπληροῦς anātus, a, um.
 ἀπλοῦς simplex, īcis.
 ἀποδάνω reddo, itus sum, i, fio,
 factus sum, fieri.
 ἀποδᾶλλω exuo, ui, utum, ēre
 (aliquid).
 ἀποελέπω video, vīdi, visum,
 ēre (aliquem ἢ aliquid) — ἀπο-
 ελέπω εἰς τὸ νᾶ eo specto, ut.
 ἀπόγονοι posterī, ōrum, ἄ.
 ἀποδεικνύω ἐνοχοῖν convincō, īci,
 īctum, ēre, coarguo, ūi, ūtum,
 ere, (aliquem alicuius rei).
 ἀποδηνῶ emigro, demigro, 1.
 ἀποδιδάσκω dedoceo, ui, itum,
 ēre (aliquem aliquid).
 ἀποδίδω reddo, idi, itum, ēre (ali-
 quid alicui).
 ἀποδιώκω pello, pepuli, pulsum,
 ēre, expello, puli, pulsum, ēre,
 abigo, ēgi, actum, ēre, (Δ.)
 ἀποθνήσκω morior, mortuus sum,
 i, defungor, uetus sum, i.
 ἀποκαθιστῶ restituo, ūi, ūtum,
 ēre, reddo, idi, itum, ēre (Δ.) —
 ἀποκαθιστῶ τὴν εἰρήνην pacem
 conficio (feci, factum, ēre).
 ἀποκλείω interelādo, si, sum,

- ἔρε (alicui aliquid ἢ aliquem aliqua re).
 ἀποκοιμῶμαι dormio, īvi ἢ ii, itum, ĩre.
 ἀποκόπτω (-τι) desēco, cūi, ctum, āre (aliquid), (-τινι (-τι)) interficō, si, sum, ĩre (alicui aliquid ἢ aliquem aliqua re).
 ἀποκρίνομαι (-τινι (-τι) ἢ πρὸς τι, προσ-φωρ.) respondeo, ndi, nsom, ere (alicui ad aliquid ἢ aliquid), (-τινι πρὸς τι, ἔγγρ.) rescribo, psi, ptum, ere (alicui ad aliquid).
 ἀποκρούω arceo, ui, ctum, ĩre, prohibeo, ui, itum, ĩre, (aliquem aliqua re ἢ ab aliqua re), defendo, di, sum, ĩre (aliquem ab aliqua re).
 ἀποκρύπτω celo, 1. (aliquem aliquid, σπαρ. de aliqua re).
 ἀπακτῶ paro, 1. (A.).
 ἀπολαύω fruor, fruīus καὶ fructus sum, i, utor, usus sum, i (AΦ.).—ἀπολαύω κατὰ κῆρον perfruor, ctus sum, i (AΦ.).
 ἀπώλλομαι amitto, īsi, issum, ere, perdo, īdi, itum, ĩre (A.).
 Ἀπόλλων (ὁ) Apollo, ŋnis, ᾶ.
 ἀπομακρύνω arceo, ui, ctum, ĩre, prohibeo, ui, itum, ĩre, (aliquem aliqua re ἢ ab aliqua re).
 ἀπομαρτάνω dedisco, didici, ere (A.).
 ἀπομνημονεύω memōro, 1. (A.).—(πρὸς τὸ) ἀπομνημονεύειν (—εὐσαι) memorātu.
 ἀποπέμπω remitto, īsi, issum, ĩre (A.).
 ἀποπλέω proficiscor, fectus sum, i
 ἀπορρίπτω imprōbo, āvi, ātum, āre (A.).
 ἀπορῶ (ἐπὶ τινι) miror, ātus sum, āri (A.).
 ἀποσπῶ abripio, ripui, reptum, ĩre (aliquem ab (de) aliquo). ἀποστasia defectio, ōnis, θ.
 ἀποστατῶ delicio, ēci, ectum, ĩre, descisco, īvi ἢ ii, itum, ĩre, (ab aliquo).
 ἀποστέλλω recipio, cēpi, ceptum, ĩre, so, pedem refero (tali, latum, ferre).
 ἀποτελείνω (καθ' ὅλοκληρίαν) perfungor, netus sum, i (AΦ.).
 ἀπόστις poena, restitutio, ōnis, θ.
 ἀποτρέπω prohibeo, ui, itum, ĩre, absterreo, ui, itum, ĩre (aliquem ab aliqua re).
 ἀποτυγχάνω repulsam fero (tuli, latum, ferre).
 ἀποτυχία repulsa, ae, θ.
 ἀπουσία absentia, ae, θ.—ἐν ἀπουσίᾳ τινός (ἀπόντος τινός) aliquo absente.
 ἀποφαίνωμαι declāro, 1. (A.).
 ἀποφασίζω statuo, constituo, ui, ūtum, ĩre, decerno, crēvi, crētum, ĩre, (A.) animum induco, xi, ctum, ĩre, (A.).
 ἀποφασίς consilium, i, οὔ.—λαμβάνω ἀποφασιν consilium capio (cēpi, captum, ĩre).
 ἀποφεύγω effugio, ūgi, ĩre (A.).
 ἀποφράττω obruo, ui, ūtum, ĩre (A.).
 ἀποχωρῶ excēdo, discēdo, essi, essum, ĩre (aliqua re ἢ ab aliqua re).
 ἀπροσῆλκτος incautus, a, um,
 ἀπωθῶ repello, pūli, pulsum, ĩre (A.).
 Ἄργος (τὸ) Argi, ōrum, ᾶ, (πλήθ.), ἀργυρολογία repetundae, ārum, θ.
 ἄργυρος argentum, i, οὔ.
 ἀρέσχομαι (ἐπὶ τινι) delector, 1. (AΦ.).
 ἀρεστός gratus, a, um.
 ἀρετὴ virtus, ūtis, θ. ars, artis, θ.
 Ἄρης (ὁ) Mars, rtis, ᾶ.
 ἀριθμὸς numerus, i, ᾶ.

Ἀριόδιστος (ὁ) Ariovistus, i, ᾱ.
 Ἀριστείδης (ὁ) Aristides, is, ᾱ.
 ἀριστοκρατικοί (οἱ) optimātes, um
 ἡ ium, ᾱ.
 ἄριστος optimus, a, um — ὁ ἄρι-
 στος optimas, ātis, οἱ ἄριστοι
 optimātes, um ἡ ium, ᾱ.
 Ἀριστοτέλης (ὁ) Aristoteles, is, ᾱ.
 ἀρετὰ satis.
 ἀρκῶ sufficio, ēci, ectum, ēre, sa-
 tis sum (fui, esse), (Δ.) — ἀρ-
 κεῖ νὰ dummodo, dum, modo,
 — ἀρκεῖ νὰ μὴ dummodo ne,
 dum ne (modo ne).
 ἀρμόζω deceo, ui, ēre, (ἢ τριτο-
 πρ.) dectet (aliquem), convenit
 (ἀπρσ. /alicui).
 ἀρνιον agnus, i, ᾱ.
 ἀρνούμαι nego, 1. (Δ.).
 Ἀρούενοι (οἱ) Arverni, ōrum, ᾱ.
 ἄρω nro, 1. (Δ.).
 Ἄρπινυ (ἡ) Arpinum, i, οὐ.
 ἀρρυθμός inconcinnus, a, um.
 ἀρχαῖος antiquus, a, um, velus,
 eris.
 Ἀρχέλαος (ὁ) Archelaus, i, ᾱ.
 ἀρχή initium, i, οὐ. principium,
 i, οὐ. principatus, ᾱ. magistra-
 tus, us, ᾱ. — παραιτοῦμαι τῆς ἀρ-
 χῆς me abdicō magistratu ἢ
 abdicō magistratum.
 ἀρχηγία Imperium, i, οὐ. summa
 imperii.
 Ἀρχις (ὁ) Archias, ae, ᾱ.
 ἀρχίζω coepi (ἡρχισα), incipio,
 cepi, ceptum, ēre, ordior, orsus
 sum, īti, (Δ.).
 ἀρχιστρατηγία imperium, i, οὐ.
 ἄρχω administro, 1. (Δ.) fungor,
 nctus sum, i (ΔΦ.) σπαρ. (Δ.).
 Ἀσδρούβας (ὁ) Hasdrūbal, ālis, ᾱ.
 ἀσθενεία morbus, i, ᾱ.
 Ἀσία (ἡ) Asia, ae, θ.
 ἀσπάζομαι faveo, favi, fautum,
 ēre (Δ.).
 ἀστήρ sidus, ēris, οὐ.

ἀστικὸν δίκαιον cīvitas, ātis, θ.
 ἀσχολεῖσθαι (εἰς τι) vaco, 1. (Δ.).
 ἀταραξία ψυχῆς (ἀτάραχος ψυχῆ)
 aequus animus (i, ᾱ.).
 ἄτιμος turpis, e.
 Ἀττική (ἡ) Attica, ae, θ.
 Ἀττικός (ἡ, ὄν) Atticus, a, um.
 Ἀττικός (ὁ) Atticus, i, ᾱ.
 Ἀττίος (ὁ) Attius, i, ᾱ.
 Αὐγουστος (ὁ) Augustus, i, ᾱ.
 αὐξάνομαι vigeo, ui, ēre.
 Αὐρηλιανός (ὁ) Aureliānus, i, ᾱ.
 αὐτοκτονῶ mortem mihi conscisco
 (scīvi, scītum, ēre).
 αὐτομολῶ per fugio, ūgi, ugītum,
 ēre (ad aliquem).
 ἀραιρῶ abrogo, 1. (alicui aliquid),
 exūo, ui, ūtum, ēre (alicui ali-
 quid ἢ aliquem aliqua re).
 ἀρπνίζω extinguo, nxi, nctum,
 ēre, caedo, cecidi, caesum, ere,
 (Δ.).
 ἀφθονία abundantia, ae, θ. — ἔγω
 ἀφθονίαν abundo, 1. (ΔΦ. σπαρ.
 Δ.).
 ἀφθόνως abunde, affatim.
 ἀφελοςέρδεια innocentia, ae, θ.
 abstinentia, ae, θ.
 ἀφίνω permīto, īsi, issum, ēre
 (Δ.), concēdo, ssi, ssum, ēre
 (alicui aliquid).
 ἀφορῶ video, vīdi, vīsum, ēre
 (Δ.) — ὅσον ἀφορᾷ quod.
 ἀφοῦ, ἀφ' ὅτου postquam, postea-
 quam — εὐθὺς ἀφοῦ ubi, ut, ut
 primum, ubi primum, quum
 primum, simul ac, simul at-
 que.
 Ἀφράνιος (ὁ) Afranius, i, ᾱ.
 Ἀφρική (ἡ) Africa, ae, θ.
 ἄφρων stultus, a, um.
 ἀχάριστος ingrātus, a, um.

B

Βαβυλών (ἡ) Babylōn, ōnis, θ.

Βαβυλώνιος Babylonius, a, um.
 βαδίζω proficiscor, fectus, sum,
 i, iter facio (fēci, factum, ēre),
 (πρὸς τι, subeo, iνι ἢ ii, itum,
 īre (A.))—βαδίζω πρὸς τὸ τεῖχος
 murum subeo.

βαθμός gradus, us, ā.

βαθὺς altus, a, um.

βάλλω (κυπῶ) ico, ici, ictum,
 ēre (aliquem ἢ aliquid, aliqua
 re).

βάρος pondus, i, ā.

βαρύνομαι pertaedet, pertaesum
 est, ēre, se (Γ.)

βαρὺς gravis, e—βαρέως φέρω gra-
 viter fero (tuli, latum, ferre)
 aliquid).

βασίλεια regnum, i, οὐ.

βασίλειω regno, i.

βεβαιῶ affirmo, confirmo, i. (A.)

βέβαιος certus, profectus, a, um
 —βεβαίως profecte.

Βέλγης (ὁ) Belga, ae, ā.

βέλος telum, i, οὐ. (ferrum, i, οὐ.)

Βενέεντον (τὸ) Beneventum, i, οὐ.

Βερκιγκετόριξ (ὁ) Vercingetōrix,
 ŷgis, ā.

Βέρρης (ὁ) Verres, is, ā.

Βήϊοι (οἱ) Veii, ōrum, ā.

βῆμα passus, us, ā. — ῥητορικόν

βῆμα suggestum, i, οὐ.

Βῆττονοι (οἱ) Vettōnes ἢ Vettō-
 nes, um, ā.

βίαι (ἐλλειπτ.) , αἰτ. vīm, ἀφ.
 vi (πλθ. vires, virium, viribus
 πτλ.) θ. — βίαι, διὰ τῆς βίαις per
 vīm.

Βίβουλος (ὁ) Bibūlus, i, ā.

Βίβρακτα (τά), Bibracte, is, ā.

Βιβῶν (ἡ) Vibo(n), ōnis, θ.

βίος vita, ae, θ. — ἀγροτικὸς βίος
 vita rustica.

βλαβερός noxius, a, um.

βλάβη damnum, i, οὐ.

βλέπω video, vidi, visum, ēre,
 cerno, crevī, cretum, ēre, (A.)

βοήθεια auxilium, i, οὐ. subsi-
 dium, i, οὐ.

βοηθῶ juvo, adjūvo, jūvi, jūtum,
 āre, (A.)

Βοιωτία (ἡ) Boeōtia, ae, θ.

Βόκχος (ὁ) Bocchus, i, ā.

βουλευομαι delibero, i. (A. ἢ de
 aliqua re).

βουλευτήριον curia, ae, θ.

βοὺς bos, bovis, ā.

βραδὺς tardus, a, um, serus, a,
 um—βραδύτερον posterius, po-
 stea.

βραχίων brachium, i, οὐ.

βραχυλογία brevitās, ātis, θ.

βραχύς brevis, e.

Βρέντησιον (τὸ) Brundisium, i,
 οὐ.

Βρεττανία (ἡ) Britannia, ae, θ.

Βρεττανός (ὁ) Britannus, i.

Βρούττιοι (οἱ) Bruttii, ōrum, ā.

Βωμὸς ara, ae, θ.

Γ

Γάιος (ὁ) Gaius, i, ā.

Γάλλος (ὁ) Gallus, i, ā.

γαμβρός gener, erī, ā.

γενναῖος fortis, e.

γέννησις κατὰ τὴν γέννησιν natū.

γεννῶμαι nascor, natus sum, i—

γεννηθεὶς (ἐκ τινος) genitus, or-
 tus, natus (ΑΦ.)

Γερμανικός (ὁ) Germanicus, i, ā.

Γερμανός Germānus, i, ā.

γεροντικὴ ἡλικία senectus, ātis, θ.

γερουσιαστὴς senātor, ōris, ā.—

ἐρωτῶ τὸν γερουσιαστὴν περὶ τῆς

γνώμης του senātorem senten-

tiam rogo i.—ὦ παρόντες γερου-

σιασταὶ patres conscripti.

γέρων senex, senis, ā.

γευματίζω (δειπνῶ) coeno, i.—

γευματίζας coenatus.

γέφυρα pons, ntis, ā.

γῆ terra, ae, θ. humus, i, θ. āger,

grī, ἄ. — κύκλος τῆς γῆς (οἰκου-
μένη) orbis terrarum — κατὰ
γῆς humi — δημοσία γῆ ager pu-
blicus.

γίνομαι fio, factus sum, fieri,
reddo, itus sum, i, ex(s)isto,
sistī, ēre, evādo, si, sum, ēre
— γίνομαι ἀπεχθής in odium
pervenio (venī, ventum, ire).

γλαυκός polūtus, a, um.

γλῶσσα lingua, ae, θ.

Γναῖος (ὁ) Gnaeus ἢ Cnaeus, i, ἄ.

γνώμη sententia, ae, θ. opinio,
ōnis, θ. consilium, i, οὐ. ani-
mus, i, ἄ. — ἐρωτῶ τὸν γερουστα-
στὴν περὶ τῆς γνώμης σου sena-
torem sententiam rogo (1.).

γινῶναι (πρὸς τὸ-) cognitu.

γνωρίζω cognosco, ōvi, itum, 3.

(Α.) — καλῶς γνωρίζω haut ignō-
ru (1. Α.).

γνώσις cognitio, ōnis, θ. — γινῶσιν
λαμβάνω audio, 4. (Α.).

γνωστός notus, a, um, cognitus,
a, um — γινώστων ἐστὶ constat —

γινώστων ποιῶ promulgo, 1. (Α.).

Γράκχος (ὁ) Gracchus, i, ἄ.

γραμμὴ acies, ēi, θ.

γράφω scribo, psi, ptum, 3. (ali-
quid alieni).

γυναικόπαιδα (αὐ) mulieres et li-
beri.

Δ

Δακία (ἡ) Dacia, ae, θ.

δακτύλιον anulus, i, ἄ.

δάκτυλος digitus, i, ἄ.

δαπάνη impensa, ae, θ.

δαπανῶ (χρόνον, tempus) impendo,
ndi, nsum, 3.

Δαρεῖος (ὁ) Darēus ἢ Darīus, ii, ἄ.

Δατάμης (ὁ) Datāmes, is, ἄ.

δάσος silva, ae, θ.

δεικνύω ostendo, ndi, nsum καὶ
ntum 3. doceo, cui, ctum, 2.

demonstro, 1. (alicui aliquid)
— δεικνύομαι me praeheo (ui,
itum, ēre), me praesto 1.

δαινός acer, cris, cre, vehemens,
ntis.

δεῖπνον coena, ae, θ.

δεκανδρία decemviri, ōrum, ἄ.

Δέκιος (ὁ) Decius, i, ἄ.

Δελφικός Delphicus, a, um.

δένω vincio, vixi, victum, ire
(Α.).

δεξιός dexter, tra, trum.

δεομαι egeo, ui, ēre (ΑΦ. ἢ Γ.).

— πολλὰ γε δεῖ tantum abest.

δέχομαι excipio, ēpi, eptum, ēre
(Α.).

Δεῖσθαρος Dejotarus, i, ἄ.

δηλητήριον venenum, i, οὐ.

δηλὸν ἐστὶν apparet.

δηλῶ declaro, 1. (Α.).

δήμαρχος tribūnus plebis (ἄ.).

Δημοσθένης Demosthēnes, is, ἄ.

δημοσιεύω promulgo, 1. (Α.).

δημόσιος publicus, a, um — δημο-
σία γῆ ager publicus.

διαβαίνω trajicio, jēci, jectum,
ēre (Α.) transeo, ii, itum, ire.

διαβάλλω obtrecho, 1. (Α.).

διαβεβαῶ affirmo, 1. (Α.).

Διαγόρας (ὁ) Diagoras, ae, ἄ.

διαζύγιον repudium, i, οὐ.

διάθεσις voluntas, ātis, θ. — εἶμαι
καλῆς διαθέσεως, ἔχω καλὴν διά-
θεσιν bona animo sum (ui, esse).

διαθήκη testamentum, i, οὐ.

διάκειμαι (οὕτως ἢ ἄλλως) sum.

διακρίνω discerno, crēxi, crētum,

3. distingo, xxi, netum, 3. (a-
liquid ab aliqua re).

διανέμω distribuo, ui, ūtum, ēre,
divīdo, īsi, īsum, ēre (Α.).

διανοοῦμαι meditator, 1. (aliquid
ἢ de aliqua re), sentio, sensi,

sensum, ire (Α.).

διαπερῶ transeo, ii, itum, ire.

διαπραγματεύομαι ago, egi, actum,

- ἔρε (cum aliquo de aliqua re).
 διάρκεια diuturnitas, ātis, θ.
 διάστημα εἰς διάστημα (τόπων)
 ἑτῶν inter (tantos) annos.
 διάταγμα edictum, i, οὔ.
 διατάττω jubeo, jussi, jussum, ἔρε,
 impero, curo, 1. (A.)—διατάττω
 τὸν στρατὸν exercitui praesum
 (fui, esse).
 διατηρῶ conservo, 1., retineo, ti-
 nuī, tentum, ἔρε (A.).
 διατρέχω versor, 1.
 διαφέρω differo, 3. discrepo, ui,
 1. disto, āre. (ab aliquo ἢ ab
 aliqua re) (ἀπρὸς.) διαφέρει
 (μοι) interest, referi (mea).
 διαφεύγω effugio, fugi, ἔρε (A.)
 διαφθείρω corrumpo, rūpi, ru-
 ptum, ere (A.)
 διαχειμάζω hiemo, 1.
 διαδοκασία disciplina, ae, θ.
 διδάσκαλος magister, tri, d.
 διδάσκω docere, edoceo, cui, ctum,
 ere (aliquem aliquid).
 δίδω do, dedi, datum, dare, tri-
 buo, ui, ūtum, ere, (alicui ali-
 quid)—δίδω εἰς ἐνοίκιον ἢ ἐργο-
 λάειον loco, 1. (alicui aliquid).
 διεξάγω (πόλεμον bellum) gero,
 gessi, gestum, ἔρε (cum aliquo)
 διερχομαι transeo, ii, itum, ire.
 διευθύνω dirigo, rexi, rectum, 3.
 —διευθύνω τὸν δρόμον, τὸ ταξεί-
 διον iter dirigo, converto (rti,
 rsum, ἔρε).
 διήγημα narratio, ōnis, θ.
 διηγούμεαι narro, 1. (alicui ali-
 quid)
 διηνεκῶς semper.
 διαγωνίζομαι contendo, ndi,
 ntum, ere, (A.)
 δικαίος justus, a, um—δικαίον fas
 (ἀλλ.)—δικαίως jure.
 δικαιοσύνη justitia, ae, θ. probi-
 tas, ātis, θ.
 δίχη lis, litis, θ.

- δίκρανον furca, ae, θ.
 δικτατορία dictatūra, ae, θ.
 Διόδοτος (δ) Diódōtus, i, d.
 διοικῶ administro, 1. (A.) fun-
 gor, nectus sum, i (AΦ.) prae-
 sum, fui, esse A.
 Διοκλητιανός (δ) Dioeletianus, i, d.
 Διομέδων (δ) Diomedon, ntis, d.
 Διονύσιος (δ) Dionysius, i, d.
 διαρβόνω relicio, feci, fectum, ἔρε
 (A.)
 διορίζω praeficio, feci, fectum,
 ἔρε (aliquem alicui rei).
 διασάζω dubito, 1. (de aliqua re),
 vercor, itus sum, eri (A.)
 διαγνώσκει discordia, ae, θ.
 διψῶ sitis, is, θ.
 διψῶ sitio, ixi ἢ ii, itum,
 ire.
 διώκω insequor, persequor, cūtus
 sum, i, (A.)
 Δίων Dio, ōnis, d.
 δοκιμάζω experior, ertus sum, tri
 (A.)—δεδοκιμασμένος expertus,
 a, um.
 Δολαβέλλας (δ) Dolabella, ae, d.
 δολοφόνος sicarius, i, d.
 δολοφονία interfectio, ōnis, θ.—
 κατηγορῶ ἐπὶ δολοφονίᾳ inter si-
 carios accuso (1. A.).
 δόξα gloria, ae, θ.
 δορυφόρος satellites, itis, d.
 δόσις pensio, ōnis, θ.
 δοῦλος servus, i, d.—πωλῶ ὡς δοῦ-
 λον sub corona vendo (idi, itum,
 ἔρε, A.)
 Δουμνόριξ (δ) Dumnorix, ygis, d.
 δρόμος cursus, us, d.
 Δροῦπος (δ) Drusus, i, d.
 δύναμις vis (vim, vi, vires) θ.
 ops, opis, θ.—αἱ δυνάμεις cor-
 piae, ārum, θ.—πνευματικὴ (σω-
 ματικὴ) δύναμις vis animi (cor-
 poris).
 δυναστεία potestas, ātis, θ.—ὑπά-
 γω (τινὰ) ὑπὸ τὴν δυναστείαν (τι-

νός) sub(in) potestātem redīgo
(ēgi, actum, ēre, A.)

δυνατός potens, ntis, fortis, e.
possibilis, e.

Δυρράχιον(τὸ) Dyrrhachium, i, οὐ.
δυσειδής turpis, e.

δυσκολία difficultas, ātis, θ.

δυσκολος difficilis, e.

δυσμενής (τινί) aliēnus, a, um (ab
aliquo).

δυσχεραίνω (τι, μέ λυπεῖ τι) piget,
uit, ūtum, ēre (ἀπροσ. me ali-
cuius rei).

δύω occīdo, īdi, āsum, ēre.

Δωμίτιος (ὁ) Domitius, i, ᾱ.

δῶρον munus, ēris, οὐ. donum, i,
οὐ.

δωροῦμαι dono, 1. (alicui aliquid
ἢ aliquem aliqua re), do, dedi,
datum, 1. (alicui aliquid).

E

ἐβδομηκοντούτης septuaginta an-
nos natus.

ἐγείρομαι surgo, surrexi, surrec-
tum, ēre.

ἐγκαθιδρύω constituo, ui, ūtum,
ēre (A.)

ἐγκαλῶ arcesso, īvi, ītum, ēre,
eito, 1. (A.)

ἐγκαταλείπω relinquo, liqui, li-
ctum, ēre (A.), decedo, essi,
essum, ēre (AΦ.)

ἐγκειμαι nitor, nisus ἢ nixussum,
i (AΦ.)

ἐθ:μόν mos, moris, ᾱ.

ἐθνός natio, ōnis, θ. populus, i, ᾱ.
gens, ntis, θ.

εἰ καὶ quamvis, licet.

εἰδήσις nuntius, i, οὐ.

εἶθε utinam.

εἰθισμένος solutus, a, um,

εἰκὼν pictūra, ac, θ.

εἶμαι sum (eram, ero) fui (fue-
ram, fuero, γη. sim, essem, fuē-

rim, fuisset, ΠΡΣ. es), esse—
εἶμαι (ὁπάρχω) τινί, πρὸς τινα

σκοπὸν sum alicui, alicui rei.
εἰξεύρω scio, īvi ἢ ii, ūtum, īre

(A.)—δὲν εἰξεύρω nescio—εἰξεύ-
ρω καλῶς non (haut) ignōro 1.

εἰπεῖν (πρὸς, εἰς τὸ εἰπεῖν) dictu.

εἰρήνη pax, pacis, θ.—ἡ κατὰ θά-
λασσαν εἰρήνη pax maritima—

κάμνω εἰρήνην pacem concilio
1.—ἐν τε εἰρήνῃ καὶ ἐν πολέμῳ

domi militiaeque, belli domi-
que.

εἰρκτὴ carcer, eris, ᾱ. vincula,
orum, οὐ.

εἰσάγω induco, xi, ctum, ēre (A.)
importo, 1.

εἰσεβάλλω intro, 1.

εἰσελεύσσω intro, 1.

εἰσέρχομαι intro, 1.

εἰσόδημα vectigal, ālis, οὐ.

εἴσοδος aditus, us, ᾱ.

εἶτε... εἶτε sive... sive, seu...
seu.

ἐκάστος unusquisque, unaquae-
que, unumquidque (ἐπιθετ. u-
numquodque).

ἐκατόνταρος centurio, ōnis, ᾱ.

ἐκβάλλω ejicio, ēci, ēctum, ere,
pello, pepūli, pulsum, ēre; ex-

pello, pūli, pulsum, ēre, abŷ-
go, ēgi, actum, ēre, (A.)

ἐκδύω exuo, ui, ūtum, ēre (ali-
cui aliquid ἢ aliquem aliqua

re).

ἐκθέτω expōno, posui, posūtum,
ere (A.)—ἐξηγοῦμαι narro, 1.
(alicui aliquid).

ἐκκλησία τοῦ δήμου concio, ōnis, θ.

ἐκλέγω eligo, deligo, lēgi, le-
ctum, ere, designo, 1. creo, 1.

excерpo, psi, ptum, ēre (A.)

ἐκπληρῶ fungor, uctus, sum, i
(AΦ.).

ἐκπλήττω perterreo, ui, ūtum, ēre
(A.).

- ἐκρήγνυμι *erumpo*, ὤπι, *ruptum*, 3. *exardescere*, *rsi*, *rsum*, 3.
- ἐκστρατεία *expeditio*, ὄνις, θ. — οἶκοι καὶ ἐν ἐκστρατεία *domi militiaeque*, *belli domique*.
- ἐκστρατεύω *bellum infero* (ἰντῆ, *illatum*, *inferre*).
- ἐκτακτός *extraordinarius*, α, *um*.
- ἐκτελῶ *fulgor, actusum*, ἰ (ΑΦ.), *exsequor*, *cutus sum*, ἰ (Α.) — ἐκτελῶ τὸ σγέδιον *coepitum officio* (ἰῆσι, *fectum*, ἔρε).
- ἐκτιμῶ *aestimo*, 1. *censeo*, *sui*, *sum*, ἔρε (Α.) (ἐκτιμῶ τινὰ ἢ τι τόσον) *aestimo*, *facio*, *fecit*, *factum*, ἔρε, *pendo*, *pependi*, *pen-sum*, ἔρε, *duco*, *duxi*, *ductum*, ἔρε, *puto*, 1. *habeo*, *ui*, *itum*, ἔρε, (aliquem ἢ aliquid tanti) — ἐκτιμῶμαι (τόσον) *sum*, *fui*, *esse*, *ſio*, *factus sum*, ἔρι, (tanti).
- ἐκφυγῶ *effugio*, *fūgi*, *fugitum*, ἔρε (Α.).
- Ἑλβετοί *Helvetii*, ὄρυμ, ἀ.
- ἐλέγχω (τινὰ ἐπὶ τινι) *accuso*, *incuso*, 1. *arguo*, *ui*, *utum*, ἔρε, 1. *insimulo*, 1. (aliquem alicui rei).
- ἐλεύθερος (τινός) *liber*, ἔρα, ἔρυμ, *immūnis*, ε, *vacuus*, α, *um*, (ΑΦ. ἢ ab aliqua re) — εἶμαι ἐλεύθερος (τινός) *vaco*, 1. (ΑΦ. ἢ ab aliqua re).
- ἐλευθέρωσις *liberatio*, ὄνις, θ.
- ἐλέφας *elephas*, *ntis*, α, *elephantus*, ἰ, ἀ.
- ἐλκω *veho*, *xi*, *ctum*, ἔρε (ἐπὶ ἀμάξης, πλοίου, ὕπνου κτλ.) (Α.).
- Ἑλλάς (ἢ) *Græcia*, *ae*, θ.
- Ἑλλήν *Græcus*, ἰ ἀ.
- Ἑλληνικός *Græcus*, α, *um*.
- ἐλλείπω *desum*, *fui*, *esse* (Α.), *deficio*, *fecit*, *fectum*, ἔρε (Α.).
- ἐλλείψις *opus* (ἔκλ.) ἔχω ἐλλείψιν *mibi opus est* (aliquid ἢ aliqua re, *σπαν*, alicui rei) — πάσχω ἐλλείψιν *carere*, *ui*, *itum*, ἔρε (ΑΦ.).
- ἐλπίζω *spero*, 1.
- Ἑλπινίκη (ἢ) *Elpinice*, *es*, θ.
- ἐλπὶς *spes*, *speci*, θ.
- ἐμαυτοῦ ἀπ'—*ego*, *ipse* — κατ' ἐμαυτὸν *mecum*.
- ἐμμένω *permaneo*, *nsi*, *nsu*, *um*, ἔρε.
- ἐμπεῖρος *peritus*, α, *um*.
- ἐμπιστευομαι *fido*, *confido*, *fusus sum*, ἔρε, (Δ. ἢ ΑΦ.).
- ἐμποδίζω *arceo*, *coarceo*, *ui*, *itum*, ἔρε, *prohibeo*, *ui*, *itum*, ἔρε, (aliquem aliqua re ἢ ab aliqua re).
- ἐμπορος *mercator*, ὄρις, ἀ.
- ἐμπυλῖος *civilis*, ε.
- ἐν (= εἰς διαστήμα) *inter* (Α.).
- ἐναντίος *contrarius*, α, *um*.
- ἐνασχολοῦμαι *officia subeo*, ἰνὶ ἢ ἱ, *itum*, ἱρε.
- ἐνδιαφέρομαι (μοι ἐνδιαφέρει) *mibi (ἢ mea) interest* (*interfuit*, *interesse*), *mibi (ἢ mea) refert* (*retulit*, *referre*).
- ἐνδύω *induo*, *ui*, *utum*, ἔρε (aliquid aliquid ἢ aliquem aliqua re).
- ἐνέδρα *insidiæ*, ἄρυμ, θ.
- ἐνεκα *causa*, *gratia*.
- ἐνέργεια *actio*, ὄνις, θ.
- ἐνεργῶ *ago*, *egi*, *actum*, 3., *facio*, *fecit*, *factum*, ἔρε, *efficio*, *perficio*, *fecit*, *fectum*, ἔρε (Α.).
- ἐνθυμίζω (τινὶ τινα ἢ τι) *admonéo*, *commoneo*, *ui*, *itum*, ἔρε, *commonefacio*, *fecit*, *factum*, ἔρε, (aliquem alicuius hominis ἢ rei).
- ἐνθυμοῦμαι (τινὰ ἢ τι) *memini*, *isse*, *reminiscor*, *sci*, *recordor*, *atus sum*, ἄρι (Γ. ἢ Α.).
- Ἐνωτὸς *Hennensis*, ε.
- ἐννοῶ *intelligo*, *læxi*, *lectum*, ἔρε (Α.).
- ἐνοικιᾶζω (τι τόσον), δι' ἐμαυτὸν

- condūco, xi, ctum, ēre, (εἰς ἄλ-
λον) loco, 1. (aliquid tanto).
ἐνοίκιον λαμβάνω εἰς ἐνοίκιον con-
dūco, xi, ctum, ēre — διδω εἰς
ἐνοίκιον loco, 1.
ἐνοχὴ culpa, ae, θ.
ἐνογλῶ incommōdo, 1, Δ.
ἐναγος ἀποδεικνύω (τινὰ) ἐναχον
(εἰς τι) convinceo, iei, ictum,
ēre, coarguo, ui, ūtum, ēre,
(aliquem alicuius rei ἢ re ἢ in
ἢ de re).
ἐντιμος honestus, a, um.
ἐντρέπομαι τι me pudet (puduit
ἢ pudītum est, ēre) alicuius
rei.
ἐνῶ dum, quum.
ἐξάγω dedūco, xi, ctum, ere, ex-
porto, 1 (A.).
ἐξαίρω excipio, cēpi, ceptum, ēre
(A.). — ἐξαιρουμένου (-ης, ων) ἐξαι-
ρέσει (πλήν, ἐκτός) exceptu (-a, is).
ἐξαιτοῦμαι oro, rogo, 1. (aliquem
aliquid), peto, iui ἢ ii, itum,
ēre (ab aliquo aliquid).
ἐξαρκῶ sufficio, fēci, fectum,
ēre, satis sum (fui, esse) (A.).
ἐξαρτισμός (πλοίων) armamenta,
orum, οὐ.
ἐξαρτύω (στρατὸν, exercitum)
comparo, 1.
ἐξαρτῶσαι pendeo, pependi, ēre
(ab ἢ ex aliqua re).
ἐξεγείρω excito, incito (A.).
ἐξελέγχω convinceo, iei, ictum,
ēre, coarguo, ui, ūtum, ēre,
(aliquem alicuius rei ἢ re ἢ in
ἢ de re).
ἐξέρχομαι exeo, iui ἢ ii, itum,
ire, excedo, ssi, ssum, 3. egre-
dior, 3.
ἐξεσι (τινι) licet (A.).
ἐξικνούμαι assēquor, consēquor,
eūtus sum, i. (A.).
ἐξισοῦμαι (πρὸς τινα) aequo, 1.
(A. σπαν. A.).
ἐξοπλίζομαι εἰς πόλεμον bellum
paro 1.
ἐξορία exsiliū, i, οὐ. — ζῶ ἐν τῇ
ἐξορίᾳ ex(s)ulo, 1.
ἐξόριστος exsul, ūlis, ā. — εἶμαι
ἐξόριστος exulo, 1.
ἐξοστρακισμός exsiliū, i, οὐ.
ἐξουσία imperium, i, οὐ, domina-
tio, ōnis, θ. potestas, ātis, θ.
vis (vim, vi, vires), θ. — ἔχω εἰς
τάς χεῖρας τὴν ἐξουσίαν rerum
potior (ītus sum, iei).
ἐξοχὴ rus, ruris, ā.
ἐξοχικὴ οἰκία villa, ae, θ.
ἐξοχος praestans, ntis.
ἐξυπνῶ expergiscor, exporrectus
sum, sci.
ἐξωθῶ pello, pepāli, pulsum, ēre,
expello, pūli, pulsum, ēre, ab-
go, ēgi, actum, ēre (A.).
ἐπαινῶ laudo, 1, (A.).
Ἐπαμεινώνδας (ὁ) Epaminondas,
ae, ā.
ἐπανάγω redūco, xi, ctum, ēre
(A.).
ἐπανερχομαι revenio, vēni, ven-
tum, īre, redeo, ii, itum, īre,
revertor, reversus sum, i —
ἐπανελθὼν redux, ūxis.
ἐπανορθῶν repāro, 1. reficio, ēci,
fectum, ēre, resituo, ui, ū-
tum, ēre, (A.).
ἐπεϊδὴ quum.
ἐπευφημῶ conclāmo, laudo 1.,
applaudo, 3.
ἐπιβάινω ascendo, conscendo, ndi,
nsum, ēre.
ἐπιβάλλω ποινὴν multo, 1. (ali-
quem aliqua re) — ἐπιβάλλω χρη-
ματικὴν ποινὴν pecunia multo
— ἐπιβάλλω φόρους vectigalia
imponere 3.
ἐπιδῶκω peto, iui ἢ ii, itum, ēre,
(A.) studeo, ui, ere (A.).
ἐπιδοκιμάζω laudo, 1, (res) mihi
probātur, (probātum est, āri).

ἐπιείκεια indulgentia, ae, θ.
 ἐπιθυμητής appetens, ntis.
 ἐπιθυμία cupiditas, ātis, θ. li-
 bidō, inis, θ.
 ἐπιθυμῶ cupio, ἴνι ἢ ii, itum,
 ere, desidero, 1. (A.)
 ἐπικουρία, ἐπικουρικά στρατεύματα.
 ἐπικουρικαὶ δυνάμεις auxilia, o-
 rum cū.
 Ἐπικουρός (ὁ) Epicūrus, i, ἀ.
 ἐπικροτήσις plausus, us, ἀ.
 ἐπιμελής diligens, ntis.
 ἐπιμέλεια diligentia, ae, θ.
 ἐπιμελούμαι studio, 2. (Δ.),
 prociuro, 1. (A.).
 Ἐπιμενίδης (ὁ) Epimenides, is, ἀ.
 ἐπισίτισις, ἐπισιτισμός res (rei.
 θ.) frumentaria.
 ἐπιστάτῳ (εἰς κατασκευὴν) curo, 1.
 ἐπιστρέφω (μὲν) reddo, reduco,
 xi, cūm, ere (Δ.).
 ἐπιστροφὴ reditus, us, ἀ.
 ἐπιτάττω jubeo, ssi, ssum, ere
 (A.).
 ἐπιτελῶ administro, avi, ātum,
 are (A.), fungor, nectus sum, i
 (ΑΦ.).
 ἐπιτήδειος peritus, a, um.
 ἐπιτηδειότης peritia, ae, θ.
 ἐπιτρέπω permiſſo, si, ssum, ere,
 concedo, ssi, ssum, ere, (Δ.) si-
 no, sivi, situm, ere (A.), patior,
 passus sum, i (A.) — (ἀπρὸς.)
 μοι ἐπιτέπεται licet mihi (li-
 cuil ἢ σπαν. licitum est, ere).
 ἐπιτυχάνω pascor, na(n)tus
 sum, i, assequor, consequor,
 cutus sum, i, imperio, ἴνι ἢ ii,
 itum, ire, (A.).
 ἐπιφέρω infero, intūll, illatum,
 ferre (A.) — ἐπιφέρω πόλεμον κατὰ
 τινος persiquor (cūlus sum, i)
 bello aliquem.
 ἐπιχείρησις expeditio, ōnis, θ.
 ἐπυνείδιστος probrōsus, a, um,
 turpis, e.

ἐπώνυμον cognōmen, ynīs, οὔ.
 ἐργασία labor, ōris, ἀ.
 ἐργαστήριον officina, ae, θ.
 ἐργολαδικῶς λαμβάνω conduco,
 xi, cūm, ere (A.).
 ἐργολάτος διδω εἰς ἐργολάβον lo-
 co, 1. (A.).
 ἔργον (ἴδιον) εἶνε τινός, est ali-
 cuius.
 ἐρεθίζω excito, (A.).
 ἐρημόνω popule, 1. ἢ populus, (A.).
 Ἑρθα (ἡ) Hertha, ae, θ.
 ἐρμηνεύω interpretor, 1. (A.) — ἐρ-
 μηνεύεις interpretatus, a, um.
 Ἑρμῆς (ὁ) Hermes, ae, ἀ. — οἱ
 Ἑρμαὶ Hermes, ārum, ἀ.
 ἐρχομαι venio, veni, ventum, ire.
 ἐρωτῶ quaero, sivi, situm, ere
 (ex ἢ ab aliquo aliquid), rogo,
 interrogō, 1. (aliquem aliquid
 ἢ de aliquo re) — ἐρωτῶ τὸ μαν-
 τεῖον consulto oraculum — ἐρω-
 τηθεὶς περὶ τῆς γνώμης senten-
 tiam rogatus (a, um) — ἐρωτῶ
 τὸν γερουστατὴν περὶ τῆς γνώ-
 μης του senatorem sententiam
 rogo.
 ἕτερος alter, era, erum.
 ἐτοιμάζω apparo, 1. (A.).
 ἐτοιμός paratus, a, um.
 ἔτος annus, i, ἀ. — κυριαρχία δι-
 ἑν ἔτος annuum imperium.
 Ἑτρούσκοι Etrusci, ōrum, ἀ.
 εὐάρετος gratus, a, um.
 εὐγενής nobilis, e, princeps, ἱ-
 pis, ἀ.
 εὐδαίμων felix, icis, beātus, a,
 um.
 εὐεργεσία beneficium, i, ō.
 εὐθηνός aequus, a, um — εὐθηνά
 parvo — τόσον εὐθηνά tantulo —
 εὐθηνότατα minimo, paululo.
 εὐθραπτός fragilis, e.
 εὐκαιρία occasio, ōnis, θ. oppor-
 tunitas, ātis, θ.
 εὐκαιρῶ (διὰ τι) vaco (Δ.).

εύκολος facilis, e.

Εὐμένης Eumenes, is, d.

εὐνοῶ faveo, favi, fautum, 2. (Δ.)

εὐρίσκω reperio, pēri, pertum,

irō (Δ.) — εὐρίσκω εὐχάριστος

(εἰς τινι) delector, ātus sum,

āri (aliquo).

Εὐρυβιάδης (δ) Euryhiādes, is, d.

εὐρύς latus, a, um.

Εὐρώπη Eurōpa, ae θ.

εὐτελής vilis, e.

εὐτυχής felix, īcis, beātus. a, um.

εὐτυχία res secundae (π.λθ.).

Εὐφράτης Euphrātes, is, d.

εὐχάριστος εὐρίσκω (εἰς τινι) de-

lector, ātus sum, āri (Δ.)

εὐχαριστία gratia, ae, θ.

εὐχάριστος gratus, a, um, jucun-

du, a, um.

εὐχαριστῶ gratias ago (egi, actum,

ēre, (Δ.) delecto, āvi, ātum, āre

(Δ.) — εὐχαριστημένος contentus,

a, um.

εὐχέρεια facultas, ātis, θ.

ἐφῆσις provocatio, ōnis, θ.

Ἐφεσός (ἡ) Ephēsus, i, A.

εὑρεῖσκω invenio ēni, entum,

ire (Δ.) πρὸς τὸ εὑρεῖν inventu.

ἐφοδίαζω (τινι με τι) afflicto, fēcī,

fectum, ēre (aliquem aliqua re)

— ἐφοδιασμένος praeditus, a,

um (ΔΦ.).

ἐπείθεος, impētus, us, d.

ἐχθρα inimicitiae, ārum θ.

ἔχω habeo, uī, ītum, 2. (Δ.) u-

tor, usus sum, i (ΔΦ.) δὲν ἔχω

careo, uī, ītum, ēre (ΔΦ.) δὲν

ἔχω νὰ κάμω ἄλλο σπουδαιότε-

ρον, ἢ νὰ... nihil antiquius

habeo quam... — ἔχω ἀφθονίαν

abundo, 1. (ΔΦ. ἢ σπαρ Γ.)

— ἔχω εἰς τὰς χεῖρας τὰ πράγ-

ματα, τὴν ἐξουσίαν rerum potior,

ītus sum, īri — ἔχω κλίειν, εἶ-

μαι ἐπιρροπής propensus (a, um)

sum — ἔχω κλίειν εἰς γενωτισμούς

novis rebus studeo, uī, ēre —

ἔχω οἰκείας σχέσεις μετὰ τινος

utor (usus sum, i) aliquo fami-

liariter — ἔχω (λαμβάνω) χάραν

sum (fui, esse).

ἕως quum, donec, quoad.

Ζ

Ζάμα (ἡ) Zama, ae, θ.

Ζεὺς (ὁ) Jupiter, Jōvis (Jovi, Jō-

vem, Jove), d.

ζῆλος studium, i, οὐ. ardor, ōris d.

ζηλώω aemulor, 1. (Δ. ἡ Δ.).

ζημία damnum, i, οὐ. incommō-

dum, i, οὐ.

ζητῶ postulo, 1, peto, ivi ἢ ii,

ītum, ēre, (ab aliquo aliquid),

impēro, 1. (alicui aliquid), fla-

gito, 1. posco, poposci, ēre, re-

posco, ēre, (aliquem ἢ ab ali-

quo aliquid).

ζῶ vivo, vixi, victum, ēre.

ζῶον animal, ālis, οὐ. bellua,

ae, θ. — ζῶον μικρὸν bestiola,

ae, θ.

Η

ἡ quam (συνγρ.), an (συνθ.)

aut. — ἡ ὅτι; an non? necne —

πότερον (τοῦτο) ἡ (ἐκεῖνο); u-

trum ... an, ... an, ne ... an, ...

ne.

ἡγεμονεύω duco, xi, ctum, ēre

(aliquem ἢ aliquid).

ἡγεμονία principātus, us.

ἡγεμονίσκος regūlus, i, d.

ἡγεμών dux, cis, d. princeps, d.

ἡγκυροβολημένος εἶμαι in ancoris

sum (fui, esse).

ἡδονή deliciæ, arum, θ.

ἡδυσθαής luxuriōsus, a, um.

ἡθός mos, moris, θ.

ἡλικία ætas, atis, θ. — κατὰ τὴν

ἡλικίαν natu — γερωνικὴ ἡλικία

senectus, utis, θ. — ἐκ παιδικῆς
 ἡλικίας a puēris.
 ἡμέρα dies, εἰ δ. — ἀπὸ ἡμέρας εἰς
 ἡμέραν in dies.
 ἡμισυς dimidius, a, um — κατὰ τὸ
 ἡμισυ dimidio.
 Ἡπειρος (ἡ) Epīrus, i, θ.
 ἥπιος clemens, ntis.
 Ἡράκλεια (ἡ) Herculānum, i, οὐ.
 Ἡρακλῆς (ὁ) Herculēs, is, δ.
 Ἡρόδοτος (ὁ) Herodōtus, i, δ.
 ἥρως heros, ōis, fulmen, īnis, οὐ.
 (κρυρ. = κεραυνός).
 ἡσθεὶς gavisus, a, um.
 ἡσυχος tranquillus, a, um, quiē-
 tus, a, um.
 ἡττα clades, is, θ. defectio, ō-
 nis, θ.
 Ἡφαίστιον (ὁ) Hephaestio, ōnis, δ.
 Ἡφαιστος (ὁ) Vulcanus, i, δ.

Θ

θάλασσα mare, is, οὐ. — ὁ κατὰ
 θάλασσαν, θαλάσσιος maritimus
 a, um.
 θανάσιμος mortifer ἢ mortificē-
 rus, a, um.
 θανατικὴ ποινὴ supplicium, i, οὐ.
 — ἀπαλλάττω τῆς θανατικῆς ποι-
 νῆς capitis libero 1. (A.).
 θανατόνω mortifico, 1. interfici-
 cio, feci, lectum, ēre (A.).
 θάνατος mors, rtis, θ. — καταδι-
 κάζω εἰς θάνατον capitis ἢ ca-
 pite damno 1. (A.).
 θαρραλέος lideus, ntis, animōsus,
 a, um, audax, ācis.
 θάρρος bonus animus — ἔχω θάρ-
 ρος εἶτε
 θαρρῶ bono animo sum.
 θαυμάζω miror, admīror, ātus
 sum, āri (A.).
 θαυμασιός mirus, mirificus, a, um.
 θαυμασμός admiratio, ōnis, θ.
 θαυμαστός (ad)mirabilis, e.

θάψος (ἡ) Thapsus, i, θ.
 θέατρον theatrum, i, οὐ.
 θέλησις voluntas, ātis, θ. — ὁ παρὰ
 τὴν θέλησιν τοῦ ὁποῖου γίνεται
 τι, ἄκων invitus, a, um — ἐμοῦ
 μὴ θέλοντος, ἄκοντος ἐμοῦ me
 invito.
 θέλω volo, volui, velle — εἴην θέ-
 λω nolo, nolui, nolle.
 Θεμιστοκλῆς (ὁ) Themistōcles,
 is, δ.
 θεραπεία curatio, ōnis, θ.
 θεραπεύω curo, 1. (A.) medeor,
 2. (A.).
 Θερμοπύλαι Thermopylae, arum, θ.
 θέσις locus, i, δ. — θέσις τιμητικὴ
 honos, ōris, δ. — εἰς τὴν θέσιν
 (ἀντὶ) τινὸς loco ἢ in loco, in
 numere alicuius.
 Θεσπιεῖς (οἱ) Thespienses, ium, δ.
 Θεσσαλονίκη (ἡ) Thessalonīca, ae
 ἢ Thessalonice, es, θ.
 θέτω pono, sui, sītum, ēre (ali-
 quid, in aliquo loco), loco, 1.
 (A.) — θέτω ἐμαυτὸν considō, edī,
 essum, ēre (in aliqua re).
 θεωρῶ existimo, judico, puto,
 1. (A.) duco, xi, ctum, ēre, ha-
 beo, ui, itum, ēre.
 Θῆβαι (αἱ) Thebae, arum, θ.
 Θηβαῖος Thebānus, a, um.
 θηρεύω venor, 1. (A.).
 θηρίον fera, ae, θ.
 θησαυρός copiae, arum, θ.
 Θράκη (ἡ) Thracia, ae, θ.
 Θράξ Thrax, cis, δ.
 Θρασύβουλος (ὁ) Thrasybūlus, i, δ.
 θρασὺς ferox, ōcis.
 θρασύτης audacia, ae, θ.
 θριαμβος triumphus, i, δ.
 θρόνος regnum, i, οὐ.
 θύελλα tempestas, ātis, θ.
 θυσιάζω sacrifico, 1. (alicui deo).

I

ἰατρός medicus, i, d.
 ἰδεῖν πρὸς τὸ ἰδεῖν visu.
 ἰδιοκτησία proprietās, ātis, θ.
 ἴδιος proprius, a, um — ἴδιον (τι-
 νὸς εἶναι) res (alicuius) — εἶνε ἴ-
 διον τινὸς est (fuit, esse) ali-
 cuius hominis.
 ἰδίως praesertim, imprimis.
 ἰδιοχείρως (mea, tua) sua manu.
 ἰδιώτης privatus, i, d.
 ἰδοὺ en, ecce.
 ἰδρυσις conditio, onis, θ. — ἀπὸ
 τῆς ἰδρύσεως τῆς πόλεως (Ῥώ-
 μης) ab urbe condita.
 ἰδρύω statuo, uī, utum, 3. (in
 aliquo loco).
 ἱερεῖον hostia, ae, θ. victima,
 ae, θ.
 ἱερεὺς sacerdos, ōtis, d.
 ἱερὸς sanctus, a, um, sacer, era,
 um — τὰ ἱερὰ sacra, ōrum οὗ.
 ἰθάκη (ἡ) Ithāca, ae, θ.
 ἱκανὸς satis (ἀπλ.) — εἶμαι ἱκανὸς
 (εἰς τι) sum (alicui rei).
 ἱκανότης ars, artis, θ. — ῥητορικὴ
 ἱκανότης eloquentia, ae.
 ἱκετευτικῶς παρακαλῶ omnibus
 precibus peto, īvi ἢ ii, itum,
 ere, aliquem aliquid).
 ἱκετεύω supplico, 1. imploro, 1.
 (A.).
 ἱκέτης supplex, īcis, d.
 ἵνα ut, ne, quin, quominus.
 Ἰνδουσιόμαρος (ὁ) Indutiumārus
 i, d.
 Ἰουγούρθας (ὁ) Jugurtha, ae, d.
 Ἰουδαία (ἡ) Judaea, ae, θ.
 ἱππεὺς eques, itis, d.
 ἱππικὸν equitatus, us, d.
 ἱπποδρομος circus, i, d. — οἱ ἐν
 ἱπποδρόμῳ ἀγῶνες ludī Circen-
 ses.
 ἵππος equus, i, d.

Ἰρτιος (ὁ) Hirtius, i, d.
 ἰσοδυναμῶ (τινι) aequo, aequipā-
 ro, 1. (A.).
 Ἰσοκράτης (ὁ) Isocrātes, is, d.
 ἴσος par, paris — ἐξ ἴσου aequē,
 pariter — εἶμαι ἴσος (τινι) aequo,
 aequipāro, 1 (A.).
 Ἰσπανία (ἡ), Hispania, ae, θ.
 ἴσται constāto, ui, ūtum, ēre,
 pono, sui, itum, ēre (A.) — ἴστα-
 μαι, στέχω sto, steti, statum,
 āre, (in aliquo loco) — ἴσταμαι
 ἀπὸ τοῦ μέρους τινὸς a partibus
 alicuius sto.
 Ἰστρος Ister, tri, d. Danubius
 i, d.
 ἰσχυρὸς potens, utis, opulentus,
 a, um.
 ἰσχυρὸς ops, (εὐχρ. αἰ πτ. opis,
 opem, ope), opes, potentia, ae, θ.
 ἴσως forsitan.
 Ἰταλία (ἡ) Italia, ae, θ.
 Ἰταλική (ἡ) Italica, ae, θ.
 Ἰωνία (ἡ) Ionia, ae, θ.

K

Καδμεία (ἡ) Cādmēa, ae, θ.
 καθήκον officium, i, ob. — εἶνε κα-
 θήκον τινος est (fuit, esse) ali-
 cuius hominis.
 καθυβρίζω laedo, si, sum, ēre (A.).
 Κακίνιας (ὁ) Caccina, ae, d.
 καίριος (θανάσιμος) mortifer ἢ
 mortiferus, ēra, ērum.
 καιρὸς tempus, ōris, οὗ. — ἐν (τῷ
 καταλλήλῳ) καιρῷ in tempore.
 Καῖσαρ (ὁ) Caesar, āris, d.
 καίτοι et si, quamquam, licet.
 κακοήγης malus, a, um.
 κακολόγος maledicus, a, um.
 κακυλογῶ maledico, xi, ctum, ē-
 re (A.).
 κακούργημα scelus, ēris, οὗ.
 κακοφαίνεται (μοι τι) piget, uit,
 itum est, ēre (me alicuius rei).

Καλλίας (ὁ) Callias, ae, ὁ.
καλῶς bonus, a, um, — καλῶς εὐ-
ξέρω π. π. (haut) ignōro (A.).

Καλπούρνιος (ὁ) Calpurnius, i, ὁ.
καλῶ voco, appello, nominō, 1.
dico, xi, ctum, ere, (A.).

κάματος labor, aris, ὁ.

κάμνω facio, feci, factum, ēre,
ago, egi, actum, ēre, (A.) — κά-
μνω λαίαν praedam ago — κάμνω
εἰρήνην pacem concilio, 1. — κά-
μνω (ἀποκαθιστῶ τινα τοιοῦτον)
reddo 3. — κάμνω (ἀναγορεύω)
πρατήγην praelicio, feci, factum,
ēre (A.) — κάμνω (τινά) νά λη-
σμονήσῃ (τι) deduco, cui, ctum,
ēre (aliquem aliquid).

Καμπάνοι (οἱ) Campani, ōrum, ὁ.
κάμπτω moveo, commoveo, mō-
vi, motum, 2., frango, fregi,
fractum 3.

Κάνναι (αἱ) Cannae, ārum, θ. —
ἡ ἐν Κάνναις μάχη proelium
Cannense.

Καπιτώλιον (τὸ) Capitolium, i, cū.

Καπὺν (ἡ) Capua, ae, θ.

καρπὸς fructus, us, ὁ.

καρπούμαι fruor, fruius ἢ fru-
ctus sum, i (AΦ.)

Καρθηδών (ἡ) Carthāgo, ōnis, θ.

Καρθηδονίος (-ιακός) Carthagi-
niensis, e.

Κάσσανδρος (ὁ) Cassander, dri, ὁ.

Κάσσιος (ὁ) Cassius, i, ὁ.

κατὰ contra — κατὰ τι aliquanto.

καταβάλλω (π. γ. ἐπιμέλειαν) po-
no, posui, positum, ēre.

καταγγέλλω accuso, denuntio, 1.

καταγίνομαι vaco, 1. studeo, ui,
ēre, operam do (dedi, datum,
dāre) (A.).

κατάγομαι orior, ortus sum, iri
— καταγόμενος genitus, ortus,
natus, (AΦ.).

καταδικάζω damno, condemno,
1. (A.) mul(ct)o, (aliquem ali-

quo re) — καταδικάζω εἰς θάνα-
τον capitis (ἢ capite) damno
(A.).

καταδίκος damnatus, a, um.

καταδιώκω insēquor, persēquor,
secutus sum, i, (A.).

καταδίτω pono, depōno, sui, si-
lum, ēre — καταδίτω τὴν ἀρχὴν
imperium depōno, abdicō.

κατακρηνίζω everto, rti, rsum,
ēre (A.).

καταλαμβάνω (κυριεύω) occupo, 1.
possido, edī, essum, ēre, cap-
pio, cepi, captum, ēre, (A.) po-
tior, itus sum, iri (AΦ. ἢ Γ.).
(ἐννῶ) intelligo, exi, ectum,
ēre, cognosco, nōvi, nitum, ēre,
(A.).

καταλείπω relinquo, liqui, li-
ctum, ēre (τινί τι πρὸς το αlicui
aliquid alicui rei).

κατάλληλος idoneus, a, um, a-
ptus, a, um — ἐν τῷ κατάλλῳ
καιρῷ in tempore.

καταλαμβάνω (τι ὡς τι) duco, xi,
ctum, ēre, tribuo, ui, ūtum,
ēre, habeo, ui, ūtum, ēre.

καταμετρῶ dimetior, mensus
sum, iri (A, θ.) καταμετρούμε-
νος dimensus, a, um.

καταμηνύω indico, avi, ātum,
āre (aliquem ἢ aliquid alicui).

καταναῶ percipio, cepi, ceptum,
ēre (A.).

καταπειθω persuadeo, āsi, āsum,
ēre (alicui aliquid ἢ de aliqua
re).

καταρτίζω constituo, ui, ūtum,
ēre (A.).

κατασκευάζω construo, xi, ctum,
3. (A.).

κατασκευή· εἰς κατασκευὴν ἐπι-
στατῶ cura, 1. (A.).

κατάστασις constitutio, ōnis, θ.
καταστρέφω deleo, ēvi, etum,
ēre, diruo, ui, ūtum, ēre (A.).

καταφρονῶ despicio, exi, ectum, ēre (A.).

κατὰχρῶμαι abūtor, ūsus sum, i (AΦ.).

κατέχω capio, cepi, captum, ēre, coerceo, ui, itum, ēre, (AΦ.).

κατήγορος accusator, ōris, ἄ.

κατηγορῶ (τινα ἐπὶ τινι) accūso, incūso, āvi, ātum, āre, arguo, ui, ūtum, ēre, insimulo, āvi, ātum, āre, (aliquem alicuius rei) — κατηγορῶ τινα ἐπὶ δολοφονίᾳ aliquem inter sicarios accūso.

Κατιλιναῖκος Catilinarius, a, um.

Κατιλίνας (ὁ) Catilīna, ae, ἄ.

κατοικῶ collūco, 1. (A.).

κατορθῶν perficio, feci, fectum, ēre, impētro, 1. assequor, consequor, cūsus sum, i, (A.).

κατορθώματα res gestae.

Κάτουλλος (ὁ) Catullus, i, ἄ.

Κάτων (ὁ) Cato, ōnis, ἄ.

Καυδίον (τὸ) Caudium, i, οὐ. — τὰ κατὰ Καυδίον σπενὰ furculae Caudinae.

καυχῶμαι glorior, 1. (de aliqua re).

κεῖμαι situs sum, (in aliquo loco).

κεκμηκώς fessus, a, um.

Κέκριος (ὁ) Cecrops, ōpis, ἄ.

κελεύω jubeo, ssi, ssum, ēre.

κέρας cornu, us, οὐ.

κεραυνοβολῶ fulmine ico (iei, ictum, ēre (A.).

κηδεία funus, ēris, οὐ.

κηρύξ praeco, ōnis, ἄ.

κηρύττω claro, declāro, 1 (A.) — κηρύττω τὸν πόλεμον bellum indico 1. (A.).

Κιγκητόριξ (ὁ) Cingetorix, gis, ἄ.

Κικέρων (ὁ) Cicero, ōnis, ἄ.

Κίμων (ὁ) Cimon, ōnis, ἄ.

κίνδυνος pericūlum, i, οὐ.

κινῶ excito, 1 (A.).

Κίτιον (τὸ) Citium, i, οὐ.

Κλεῖτος (ὁ) Clitus, i, ἄ.

κλείω claudio, si, sum, ēre (A.).

Κλεοπάτρα (ἡ) Cleopatra, ae, θ.

κλίμαξ scala, ae, ἄ.

κλίσιν ἔχω εἰς νεωτερισμοὺς novis rebus studeo (ui, ēre).

Κλώδιος (ὁ) Clodius, i, ἄ.

Κοίλκτιος (ὁ) Quinctius, i, ἄ.

κοιλὸν modius, i, ἄ. medimnus, i, ἄ.

κοινὸς communis, e — τὸ κοινόν res publica, θ.

Κοϊντίλιος (ὁ) Quintilius, i, ἄ.

Κοῖντος (ὁ) Quintus, i, ἄ.

κολακεύω adūlor, 1. blandior, itus, sum, tri, (aliquem ἢ alicui).

κόλαξ adulator, ōris, ἄ.

Κολλατία (ἡ) Collatia, ae, θ.

κομίζω porto, 1. advēho, xi, ctum, ēre (A.).

κομψὸς politus, a, um.

Κονσίδιος (ὁ) Considius, i, ἄ.

Κόνων (ὁ) Canon, ōnis, ἄ.

κοόρτις cohors, rtis, θ.

κοπιᾶζω operam do (dedi, datum, dare).

κόπος labor, ōris, ἄ. contentio, ōnis, θ.

Κόρβος (ὁ) Corbus, i, ἄ.

Κορδύθη (ἡ) Corduba, ae, θ.

κορέννυμαι (τινος) taedet, dui, ἡ -sum est, ēre (me alicuius rei) ἐκορέσθην πράγματός τινος me pertaesum est alicuius rei.

Κορίνθος Corinthius, i, ἄ.

Κόρινθος Corinthus, i, θ.

Κορνηλία (ἡ) Cornelia, ae θ.

Κορσική (ἡ) Corsica, ae θ.

Κορφίνιον (τὸ) Corfinium, i, οὐ κοστίζω sto, steti, statum, āre consto, iti, ātum, āre, sum fui, esse, (AΦ.).

Κούριος (ὁ) Curius, i, ἄ.

Κουρίων (ὁ) Curio, ōnis, ἄ.

Κράσσος (ὁ) Crāssus, i, ἄ.
 Κρατερός (ὁ) Crātērus, i, ἄ.
 κράτος civitas, ātis, θ. — νικῶ κατὰ
 κράτος devinco, īci, ictum, ēre
 (A.).
 κρατύνω confirmo, 1. (A.).
 κρατῶ retineo, ui, tentum, ēre
 (A.).
 κραυγή clamor, ōris, ἄ.
 Κρήτη (ἡ) Creta, ae, θ.
 κρίνω credo, īdi, itum, ēre, cen-
 seo, sui, sum, ēre, existimo,
 puto, 1. arbitror, 1. duco, xi,
 ctum, ēre, iudico, 1. (A.).
 κρίσιμος ἐν κρίσει περιστάσει in
 tempore.
 κρίσις ratio, ōnis, θ. ingenium,
 i, ἄ.
 Κροῖσος (ὁ) Croesus, i, ἄ.
 κρύπτω celo, 1. (alicui aliquid ἢ
 de aliqua re).
 κτήμά ἐστι τινος est (fuit, esse)
 alicuius hominis — τὰ κτήματα
 fortunae, ārum, θ.
 κτήσις possessio, ōnis, θ.
 κτῶμαι mihi est (fuit, esse), ha-
 beo, ui, itum, ēre, (A.).
 κυβερνῶ administra, 1 (A.).
 κύκλος orbis, is, ἄ. — ὁ κύκλος τῆς
 γῆς orbis terrarum.
 Κύπρος (ἡ) Cyprus, i, θ.
 κυριαρχία imperium, i, οὐ.
 dominatio, ōnis, θ. potestas, ātis,
 θ. — ὑποτάσσω εἰς τὴν κυριαρχίαν
 μου sub (in) potestatem redi-
 go (ēgi, actum, ēre, (A.)) — κυ-
 ριαρχία δι' ἐν ἔτος (ἐνιαύσιος)
 annuum imperium.
 κυριεύω expugno, 1. (A.).
 κύριος dominus, i, ἄ.
 Κυρίται (οἱ) Curenses, ium, ἄ.
 κυρόνω confirmo, 1. (A.).
 Κύρος (ὁ) Cyrus, i, ἄ.
 κύων canis, is, ἄ. καὶ θ.
 κώμη vicus, i, ἄ.
 Κώνων (ὁ) Cono, ōnis, ἄ.

Λ

Λαβεινός (ὁ) Labienus, i, ἄ.
 Λακεδαιμόνιοι (οἱ) Lacedaemonii,
 ōrum, ἄ.
 λαμβάνω pre(he)ndo, ndi, nsum,
 ēre, capio, cepi, captum, ēre
 sumo, sum(p)si, sum(p)itum, ē-
 re, (A.) — λαμβάνω χώραν sum,
 fui, esse — λαμβάνω τὰ ὅπλα
 arma capio — λαμβάνω γνώσιν
 audio, īvi ἢ ii, itum, īre, —
 λαμβ. ἀπόρασιν consilium capio
 — λαμβάνω με ἐνοίκιον ἡ ἐργασ-
 δικῶς conduco, xi, ctum, ēre.
 λαός populus, i, ἄ. gens, ntis, θ.
 Λάτιον (τὸ) Latium, i, οὐ.
 λατρεύω colo, colui, cultum, ē-
 re (A.).
 λέγω dico, xi, ctum, ēre, λέγο-
 μαι dicor, ctus sum, i, vocor,
 appellor, nominor, 1. — λέγω ἐκ
 παραδόσεως refero, rettuli, lā-
 tum, ferre, trado, didi, ditum,
 dēre, (πρὸς τὸ) εἰπεῖν dictu.
 λεηλατῶ populo 1. diripio, rīpui,
 reptum, ēre — λεηλατηθεὶς ra-
 pulatus.
 λεία praeda, ae, θ.
 λείπω deficio, feci, fectum, ēre
 (ab aliquo), desum, fui, esse.
 Λέντουλος (ὁ) Lentulus, i, ἄ.
 Λεύκιος (ὁ) Lucius, i, ἄ.
 Λεωνίδας (ὁ) Leonidas, ae, ἄ.
 λησμονῶ obliviscor, litus sum, i
 (τ. ἢ aliquam rem) — κάμνω
 (τινά) νά λησμονήσῃ deduceo,
 ui, ctum, ēre (aliquem aliquid).
 ληστεία praedatio, ōnis, θ. la-
 trocinium, i, οὐ.
 Λίβιος (ὁ) Livius, i, ἄ.
 λίθος lapis, īdis, ἄ.
 Λικίνιος (ὁ) Licinius, i, ἄ.
 Λιλύθαιον (τὸ) Lilybaeum, i, οὐ.
 λιμὴν portus, us, ἄ.

λίμνη lacus, us, ᾱ.
 λίτρα libra, ae, θ.
 λογαριάζω (τι ὡς τι) duco, xi, etum, ēre, tribuo, ui, ūtum, ēre, habeo, ui, itum, ēre.
 λόγος oratio, ōnis, θ. sermo, ōnis, ᾱ. causa, ae, vox, eis, θ. — διὰ πολλοῦς λόγους multis de causis.
 λοιδορῶ convicior, 1. (Α.).
 λοιπὸν ergo.
 Λούκουλλος (ὁ) Lucullus, i, ᾱ.
 λόφος collis, is, ᾱ.
 λύκος lupus, i, ᾱ.
 Λυκούργος (ὁ) Lyeurgus, i, ᾱ.
 λύπη dolor, ōris, ᾱ.
 λυπεῖ μέ τι piget (uit, ūtum, ēre) me alicuius rei.
 λυποῦμαι (τι) doleo, ui, ūtum, ēre (Δφ.), miseret (miserui, ūtum, ēri) me alicuius rei.
 Λύσανδρος (ὁ) Lysander, dri, ᾱ.
 Λυσισμάχεια (ἡ) Lysimachia, ae, θ.

M

Μαγνησία (ἡ) Magnesia, ae, θ.
 Μακεδὼν Macēdo, ōnis, ᾱ.
 μακράν, μακρόθεν procul.
 μακρολογία longum (sermonis).
 μάστιγα praesertim, imprimis.
 μανθάνω comperio, ēri, etum, īre, cognosco, ōni, ūtum, ēre, audio, īvi ἢ ii, ūtum, īre, (Α.).
 μανιώδης furiosus, a, um, insaniens, ntis.
 Μάνλιος (ὁ) Manlius, i, ᾱ.
 μαντεῖον oraculum, i, οὐ.
 Μαντινεία (ἡ) Mantinea, ae, θ.
 Μάξιμος (ὁ) Maximus, i, ᾱ.
 Μάριος (ὁ) Marius, i, ᾱ.
 Μάρκιος (ὁ) Marcius, i, ᾱ.
 μαρτυρία testimonium, i, οὐ.
 μαρτυρῶ testor, 1. (Α.). — μεμαρτυρημένος testatus, a, um.
 Μασινίσσας (ὁ) Masinissa, ae, ᾱ.
 Μασσαλιεῖς (οἱ) Massilienses, ium, ᾱ

μαστιζω verbero, 1. (Α.).
 μάταιος inanis, e.
 μάτην frustra.
 Μαυριτανία (ἡ) Mauritania, ae, θ.
 μάχημος pugna, eis.
 μάχομαι pugno, dimico, 1. con-figo, xi, etum, ēre, (cum aliquo).
 μεγαλειὸν, μεγαλειότης majestas, ātis, θ.
 μεγαλοπρεπής magnificus, a, um.
 Μέγαρα (τά) Megāra, ōrum, οὐ.
 μέγας magnus, a, um, (κατὰ τὸ ἀνάστημα) excelsus, a, um.
 μέδιμος medius, i, ᾱ. medicinus, i, ᾱ.
 μελετῶ (τοῦτο id) ago, egi, actum, ēre.
 μέλει μοι mihi ἢ meā est (fuit, esse), mea inter. st, mea refert.
 Μемμῖος (ὁ) Memmius, i, ᾱ.
 μέμφομαι τινος ἐπὶ τινι accuso, incuso, insimulo, 1. arguo, ui, ūtum, ēre, (aliquem alicuius rei).
 μεμψομαι queror, questussum, i.
 Μενεκλείδας (ὁ) Meneclidas, ae, ᾱ.
 μένω maneo, usi, usum, ēre.
 μεριμνῶ provideo, vidi vīsum, ēre (Α. ἢ de aliqua re).
 μερίς factio, ōnis, θ.
 Μεσσήνιοι (οἱ) Messenii, ōrum, ᾱ.
 μετὰ (Α.) post (Α.).
 μεταβαίνω me confero, contuli, collatum, ēre.
 μεταβιβάζω trajicio, ēci, ēctum, ēre.
 μεταβολή commutatio, ōnis, θ.
 μεταβιβῶ impertio, īvi ἢ ii, ītum, īre (alicui aliquid ἢ aliquem aliqua re).
 μεταμελοῦμαι poenitet (uit, ēre) me alicuius rei.
 μετανοῶ poenitet (uit, ēre) alicuius rei.
 μεταξύ inter (Α.).

μεταχειρίζομαι utor, usus sum, i (ΑΦ.).

Μέτελλος (ὁ) Metellus, i, d.

μετριάζω (τι) tempero, 1. τὴν ὀργὴν μου irae meae, moderor, atus sum, ari [mihī, tibi, sibi κτλ. alicui rei].

μέχρι usque ad. — μέχρι τοῦδε adhuc.

μην mensis, is, d.

μήπως ne — μήπως δέν ut, ne non.

Μιθριδάτης (ὁ) Mithridates, is, d. μικρός parvus, a, um.

Μιλτιάδης (ὁ) Miltiades, is, d.

Μίλων (ὁ) Milo, ōnis, d.

μιμῶμαι imitor, 1. (Α.).

Μινούκιος (ὁ) Minucius, i, d.

μισθόνω — ἡγᾶν ἐμ αὐτοῦ condūco, xi, etum, ēre (aliquid aliqua re) — μισθόνω δι' ἄλλον loco, 1. (aliquid aliqua re).

μισθοφόρος mercenarius, i, d.

μίσος odium, i, ō.

μισῶ odi, isse A.

Μιτυλήνη (ἡ) Mitylēne, es, θ.

μνημονεύω memōro, commemoro, 1. (Α.). — (πρὸς τὸ) μνημονεύειν (-εὔσαι) memoratu.

μνήμων memor, ōris.

μνηστεύομαι in matrimonium duco, xi, etum, ēre, (Α.).

μοιράζω partio, īvi, itum, ire (aliquid) — μεμοιρασμένος partitus.

Μοισία (ἡ) Moesia, ae, θ.

μόλις vix, demum.

μολύνω aspergo, rsi, rsum, ēre (alicui aliquid ἢ aliquem aliqua re).

μοναγενής unicus, a, um.

μονομάχος gladiator, ōris, d.

μόνος unus, a, um, unicus, a, um — μόνος (μου, σου, κτλ.) ego (tu etc.) ipse (a, um).

μορφώνω fingo, nxi, netum, ēre, erudio, īvi ἢ ii, itum, ire, A. —

μορφωμένος eruditus, a, um.

Μουρήνας (ὁ) Murena, ae, d.

Μύνδιοι (οἱ) Myndii, orum, d.

Ν

ναύαρχος praefectus (i, d.) classis — κάμνω, ἐκλέγω ναύαρχον praelicio (eci ectum, ēre) classi aliquem.

ναυμαγία proelium navale.

ναυπηγῶ aedifico (1.) navem.

Νεάπολις (ἡ) Neapōlis, is, θ.

νεολαίη juvenus, ūtis, θ.

Νεοπτόλεμος (ὁ) Neoptolemus, i, d.

νέος juvenis, is, d. adolescens, ntis, d.

Νέπως (ὁ) Nepos, ōtis, d.

Νερούοι (οἱ) Nervii, ōrum, d.

νεωπύη nuper.

νεωτερισμός res nova — ἔχω κλί-σιν εἰς νεωτερισμοὺς novis rebus studeo (ui, ēre).

νικητής victor, ōris, d.

νικῶ vinco, vici, victum, ēre, (κατὰ κράτος) devinco (Α.).

νιμίζω puto, judico, existimo, 1, arbitror, 1, habeo, ui, itum, ēre, credo, didi, ditum, ēre, censeo, sui, sum, ēre, duco, xi, etum, ēre (Α.).

νόμος lex, gis, θ.

νομοσχέδιον lex, gis, θ. rogatio, ōnis, θ.

νόσος morbus, i, θ.

νῦν nunc.

Ξ

Ξανθίππη (ἡ) Xanthippe, es, θ.

ξενία hospitium, i, ō.

Ξενοφών (ὁ) Xenophon, ntis, d.

Ξέρξης (ὁ) Xerxes, is, d.

ξηρά terra, ae — τὰ κατὰ ξηράν στρατεύματα copiae pedestres.

ξίφος gladius, i, d. ferrum, i, ō.

0

ὀδεύω eo, ἴνι ἡ ii, itum, ĩre.
 ὀδηγός dux, cis, ἄ.
 ὀδηγῶ dūco, xi, ctum, ĩre (A).
 ὁδοιπορία iter, itineris, οὐ.
 ὁδοιπορῶ iter facio (feci, factum, ere).
 Ὀδυσσεύς (ὁ) Ulixes, is, ἄ.
 οἰκαδε domum, i, οὐ. — φέρω οἰκαδης reporto, 1. (A).
 οἰκείος familiaris, e—ἐχω οἰκείας σχέσεις μετά τινος utor (usus sum, i) aliquo familiariter.
 οἰκογενειακός domesticus, a, um — οἰκογενειακή φιλία usus domesticus.
 οἰκοδομησίμων ἐύλων materia, ae, θ.
 οἰκοθεν domo—οἰκοθεν, ἄπ' ἐμαυτοῦ mea sponte.
 οἴκοι domi—οἴκοι καὶ ἐν ἐκστρατεία domi militiaeque, belli domique.
 οἰκονομία parsimonia, ae, θ.
 οἰκτεῖρω (ἀπρσ.) miseret (uit, itum, ĩre) me (F.).
 οἰκῶ habito, 1. (A).
 οἶμοι vae, hei.
 οἰωνοσκόπος haruspex, ĩcis, ἄ.
 ὀκνηρία pigritia, ae, θ. ignavia, ae, θ.
 ὀκνῶ dubito, 1.
 Ὀκταβία (ἡ) Octavia, ae, θ.
 Ὀκταβιανός (ὁ) Octavianus, i, ἄ.
 ὀλίγος paucus, exiguus, a, um—κατ' ὀλίγον paulo—ὀλιγωτέρως δξίας minoris.
 ὀλοκληρίαν (καθ')—plane, omnino—καθ' ὀλοκληρίαν ἀποτελειόνω perfungor, actus sum, i (AΦ).
 ὀλοκληρός universus, a, um.
 ὀμηρος ubses, ĩdis, ἄ.
 Ὀμηρος (ὁ) Homerus, i, ἄ.
 ὀμιλῶ loquor, cutus sum, i, dis-pūto, 1. concinor 1.

ὀμνύω juro, 1. ὀμωμοκῶς jurātus, a, um.
 ὁμοιος similis, e—ὁμοίως similiter.
 ὁμολογῶ confiteor, fessus sum, ĩri (A). ὁμολογούμενος confessus—ὁμολογῶ χάριν gratias ago, egi, actum, ĩre (Δ.).
 ὄνομα nomen, ĩnis, οὐ.
 ὀνομάζω nomīno, appello, voco, 1. dico, xi, ctum, ĩre (A).
 ὀπαδός socius, i, ἄ. comes, ĩlis, ἄ.
 ὀπλᾶ arma, ōrum, οὐ.
 ὅπου καὶ ἄν ubicunque.
 ὅπως ut, ne, quin, quomānus.
 Ὀράτιος (ὁ) Horatius, i, ἄ.
 ὀργή ira, ae, θ. iracundia, ae, θ.
 ὀργίζομαι succenceo, nsui, nsum ĩre, indignor, ātus sum, āri (Δ.).
 ὀρθός rectus, a, um, justus, a, um.
 ὀρίζω constituo, ui, utum, ĩre—ὠρισμένος pactus, a, um.
 ὀρκίζομαι juro, 1.
 ὀρκος sacramentum, i, οὐ.
 ὄρος conditio, ōnis, θ.
 ὄρος mons, ntis, ἄ. saltus, us, ἄ.
 ὄστιον fas (ἀκλ.)
 ὅσος quantus, a, um—ὅσον ἀφορᾷ quod—(καθ') ὅσον... (κατὰ) τόσον (ὅσῳ... τόσῳ) quo... eo—καθ' ὅσον, ὅσῳ quanto—ἐν ὅσῳ, ἐφ' ὅσον dum, donec, quoad—ὅσον καὶ ἄν quamvis—ὅσον, ὅσης δξίας quanti.
 Ὀστίλιος (ὁ) Hostilius, i, ἄ.
 ὅτε quum.
 ὅτ' ὅτε nunc... nunc.
 ὅτι quod.
 Οὐάρος (ὁ) Varus, i, ἄ.
 Οὐάρων (ὁ) Varro, ōnis, ἄ.
 οὐδαμῶ nusquam.
 οὐδέ neque.
 οὐδείς (ἐστιν) nemo, nullus, a, um, (est)—οὐθέν ἐστιν nihil es

—οὐδέ τις τῶν δύο, οὐδέτερος neuter, tra, trum.

οὐδέποτε nunquam.

οὐδέτερος, οὐδέ τις τῶν δύο neuter, tra, trum.

οὐδόλως nequaquam.

οὕτω ita, sic, tam.

ὀφείλω debeo, ui, ūtum, ēre.

ὀχυρόνω munio, īvi ἢ ii, ūtum, īre (Δ.).

ὀχυρὸς munītus, a, um.

II

παιδεία disciplīna, ae, θ.

παιδικός· ἐκ παιδικῆς ἡλικίας a puēris.

παλαιός antiquus, a, um, vetus, ēris.

Πάνσας (ὁ) Pansa, ae, ᾶ.

πανταθόθεν undique.

πανταχοῦ ubique.

πάντοτε semper, usque.

παράδειγμα exemplum, i, οῦ.

παραδίδω dedo, didi, ditum, ēre, trado, didi, ditum, ēre, per-

mitto, isi, ssum, ēre—παραδί-
δω τὸ πνεῦμα animam reddo
(didi, ditum, ēre), animam ef-
flo, āvi, atum, āre.

παράδοσις· ἐκ παραδόσεως λέγω
trado, didi, ditum, ēre (alicui
aliquid).

παραινῶ moneo, admoneo, ui,
ŷtum, ēre, hortor, adhortor, ᾶ.
(Δ.).

παραιτοῦμαι τῆς ἀρχῆς me abdicō
(1.) magistrātū ἢ abdicō (1.)
magistrātum.

παρακαλῶ quaero, sīvi, sītum,
ēre (Δ.) oro, rogo, ᾶ. (aliquem
ἢ ab aliquo aliquid), precor,
ᾶ. (aliquem), peto, īvi ἢ ii, ŷtum,
ēre—παρακαλῶ ἱκετευτικῶς ο-
mnibus precibus peto.

παραινῶ moveo, commoveo,

mōvi, mōtum, ēre, addūco, xi,
ctum, ēre, (Δ.), impello, pūli,
pulsum, ēre, incito 1. (Δ.).

παράκλησις preces, um, θ.

παραλαμβάνω accipio, cēpi, ce-
ptum, ēre, sumo, sum(p)si,
sum(p)tum, ēre, adscisco, īvi,
itum, ēre, (Δ.).

παρασκευάζω paro, ᾶ. (Δ.).

παρὰ τῇρῳ conspicio, exi, ectum,
ēre, sentio, sensi, sensum, īre,
(Δ.).

παραχωρῶ concedo, ssi, ssum,
ēre (alicui aliquid).

παρέργομαι praetereō—παρελθὼν
(μὴν) praeteritus (mensis).

παρέχω praesto, παρεχω ἐμαυτὸν
me praeeo (ui, ŷtum, ēre), me
praesto.

παροτρύνω hortor, adhortor, ātus
sum, āri (Δ.).

πάρειμι praesum, adsum, fui,
esse—παρὼν praesens—παρὼν
εἰμι, adsum.

πάσχω ἔλλειψιν careo, ui, ŷtum,
ēre (ΔΦ.).

πατρωνεύω patrocinator, ātus sum,
āri (Δ.).

Παῦλος (ὁ) Paulus, i, ᾶ.

παύω destino, īvi ἢ ii, ŷtum, ēre
(Δ.), desisto, stiti, stitum, ēre
(aliqua re ἢ de ἢ ab aliqua re),
finem facio (feci, factum, ēre)
alicuius rei.

πάχος crassitudo, inis, θ.

πεζομαχία proclium terrestre.

πεζὸς pedes, itis, ᾶ.

πειθαρχία disciplīna, ae, θ.

πειθῶ persuadeo, āsi, āsum, ēre
(Δ.)—πειθομαι obsequor, secu-
tus sum, i (Δ.), εἰμαι πεπεισμέ-
νος mihi persuasum est.

πεινῶ esurio, īvi ἢ ii, ŷtum, īre.

Πειραιεύς (ὁ) Pirae(e)us, (ε)ῖ, ᾶ.

Πεισιστράτος (ὁ) Pisistrātus, i, ᾶ.

Πείσω (ὁ) Piso, ōnis, ᾶ.

Πελοπόννησος (ἡ) Peloponnēsus, i, θ.

πέμπω (τινί τι) mitto, si, ssum, ēre (alicui aliquid, τινί ὡς τι alicui alicui rei).

πείσασθαι persuāsum habeo (υἱ, ἴtum, ēre).

πέποιθα mihi persuāsum est, persuāsum habeo (υἱ, ἴtum, ēre), fido, confido, ἴsus sum, ēre (Δ. ἢ ΑΦ.) — πεποιθώς ἴsus, confisus, fretus (ΑΦ.).

πεποιθῆσθαι fiducia, ae, θ.

περαιτέρω longius.

πέρας φέρω εἰς πέρας defungor, nctus, sum, i (ΑΦ.).

περὶω transeo, ἴvi ἢ ii, ἴtum, ἴre.

Περδικῆς (ῥ) Perdiccas, ae, ᾶ.

περὶ circa, circum — οἱ περὶ τινος socii, ὄrum, ᾶ.

περιάπτω (τινί τι) afficio, feci, factum, ēre (aliquem aliqua re).

περιβάλλω circumdo, dedi, datum, ἄre (Α.).

περιβρέχω circumfundo, ὠdi, ὠsum, ēre (alicui aliquid ἢ aliquem aliqua re).

περιέρχομαι (εἰς τινος) circumeo, penes aliquem sum (fui, esse).

Περικλῆς (ῥ) Pericles, is, ᾶ.

περικυκλῶντα circu(m)eo, ἴvi ἢ ii, circuitum, ἴre (Α.), circumdo dedi, datum, dare (alicui aliquid ἢ aliquem aliqua re).

περιμένω expecto, i, (Α.).

περιορίζω coerceo, ui, ἴtum, ēre (Α.).

περιουσία opes, ium, θ.

περιποιῶ (τινί τι) afficio, feci, factum, ēre (aliquem aliqua re).

περίπου circiter.

περιπτύσσουαι complector, exus sum, ecti (Α.). — περιπτυγμένος complexus, a, um.

περισσότερα magis — περισσότερα ἄλκις pluris.

περίστασις tempus, ὅρις, οὗ, res, rei, θ. — ἐν κρίσιμῳ περισταῖται in tempore.

περιτεγχίζω circumdo, dedi, datum, dare, cingo, xxi, nctum, ēre, sepio ἢ saepio, psi, ptum, ἴre (Α.).

περιτρέφω vagor, ἄtus sum, ari.

περιτρονῶ sperno, spreui, spre-tum, ēre, contemno, tempsi, temptum, ēre (Α.).

περιγέω circumfundo, ὠdi, ὠsum, ēre (alicui aliquid ἢ aliquem aliqua re).

πείζω urgeo, ursi, ēre (Α.).

πιθανός verisimilis, e.

πίναξ tabula, ae, θ.

πίνω bibo 3. poto, i, (Α.). — πεποτικώς potus.

πίπτω cado, cecidi, casum, ēre, occido, cidi, casum, ēre.

πιστεύω puto, existimo, iudico, i. reor, arbitror, i. censeo, ui, sum, ēre, credo, didi, ditum, ēre, duco, xi, etum, ēre (Α.).

πίσων (ῥ) Piso, ōnis, ᾶ.

Πλάγκιος (ῥ) Plancius, i, ᾶ.

Πλάγκος (ῥ) Plancus, i, ᾶ.

πλαστός ementitus, a, um.

Πλαταιεύς (ῥ) Plataeensis, is, ᾶ.

πλάττω facio, feci, factum, ēre fingo, xi, etum, ēre (Α.).

Πλάτων (ῥ) Plato, ōnis, ᾶ.

πλήθρον iugērum, i.

πλεῖστος plurimius, a, um — οἱ πλεῖστοι plerique.

πλέον magis, plus.

πληγὴ vulnus, ἔρις, οὗ.

πληγόνω vulnere, i, (Α.).

πληθος multitudo, ἴnis, θ. copia, ae, θ. vis (vīm κτλ.).

πλην ἐξαίρουμένου (της, ων) excepto (a, is).

πλήρης plenus, a, um.

πληρέω pendo, pependi, pen-

sum, ēre, persolvō, lvi, lūtum, ēre, numerō, 1. (alicui aliquid).
 πληροπορῶ doceo, cui, etum, ēre (aliquem de aliqua re)—πληροποροῦμαι doceor, etus sum, ēri.
 πλοῖαρχος gubernātor, ōris, ἄ.
 πλοῖον navis, is, θ. — πολεμικόν πλοῖον navis longa.
 πλουτίζω locuplētō, 1. (aliquem aliqua re).
 πλούτος (τά πλούτη) divitiæ, ārum, θ.
 πνεῦμα ingenium, i, οὐ, animus, i, ἄ, mens, ntis, θ.
 ποῖος qui s' n' m, quāenam, quidnam, (ἐπιθετ.) quodnam.
 πολεμικός bellicōsus, a, um.
 πολέμιος hostis, is, ἄ.
 πόλεμος bellum, i, οὐ, campus, i, ἄ. — ἐν τῷ πολέμῳ (in) bello—ἐν τῇ εἰρήνῃ, καὶ ἐν πολέμῳ domi militi eque, belli domique.
 πολιορκῶ obsideo, ēdi, essum, ēre (A).
 πόλις urbs, bis, θ. civitas, ātis, θ.
 πολιτεία civitas, ātis, θ.
 πολλαγόραστος emax, acis.
 πολὺς multus, a, um—(κατὰ) πολὺ, πολλῶ multo—πολὺ καλὰ perbelle—πολὺ ἀπέχει, πολ-
 λοῦ γε δεῖ tantum abest (fuit, esse).
 Πολυκράτης (ὁ) Polycrates, is, ἄ.
 Πομπήιος (ὁ) Pompeius, i, ἄ.
 Πόντος (ὁ) Pontus, i, ἄ.
 Πόπλιος (ὁ) Publius, i, α.
 πορεύομαι iter facio (fecit, fecitum, ēre), prolificiscor, fectus sum, sci.
 Πόρκιος (ὁ) Porcius, i, ἄ.
 πόρος vadum, i, οὐ.
 Πορσήνας (ὁ) Porsena ἢ Porsenna, ae, ἄ.
 Ποσειδών (ὁ) Neptunus, i, ἄ.
 πόσος quantus, a, um, πόσοι quot—κατὰ πόσον quanto.

ποταμός amnis, is, fluvius, i, ἄ.
 ποταμός, ἡνις, οὐ.
 πότερον τούτο ἢ (ἐκείνο) utrum... an... an, ne... an... ne.
 ποτήριον poculum, i, οὐ.
 ποῦ ubi.
 ποῦ (σχεδόν) fere.
 πούς pes, pedis, ἄ.—ἀκολουθῶ κατὰ πούς subsēquor (cuius sum), i.
 πράγμα factum, i, οὐ, res, rei, θ.
 —ἐγὼ τὰ πράγματα εἰς τὰς χεῖρας rerum potior (litus sum, iri).
 πρᾶος mitis, e.
 πρᾶξις opéra, ae, θ. factum, i, οὐ.—αἱ πράξεις, τὰ κατορθώματα res gestae.
 πράττω facio, feci, factum, ēre, gero, ssi, stum, ēre, (A.) (εἰς τὸ) πράξει factu—πράττω πράξιν factus facio.
 πρέπει decet, euit, ēre (A.)—ὁὐκ πρέπει dedecet (A).
 πρέσβυς legatus, i, ἄ.
 πρεσβύτερος major (natu).
 πρὶν antequam, priusquam.
 πρὸ ante—πρὸ... (ἀπὸ σήμερον) abhinc.
 προβλέπω provideo, idi, sum, ēre, prospicio, exi, ectum, ēre, (A.).
 προγευματίζω prandeo, ndi, nsum, ēre—προγευματίσας pransus, a, um.
 προγραφὴ proscriptio, ōnis, θ.
 προγράφω proscribo, psi, ptum, ēre, (A.).
 προδίδω prodo, didi, dītum, ēre (A.).
 προδοσία proditio, ōnis, θ.
 προδότης proditor, ōris, ἄ, hostis, is, ἄ.
 προσέρχομαι orior, ortus sum, iri.
 προηγούμενος prior, superior, ōris.
 προθεσμία dies, ei, θ.
 πρόθυμος paratus, a, um.

προλαμβάνω praeoccupo 1. (A.)
medeor, ēri (A.).

προμηθεύομαι paro, 1. (A.).

προνοώ consulo, ui, ultum, 3.
prospicio, exi, ectum, ēre, pro-
video, vīdi, vīsum, ēre, caveo,
cavi, cautum, ēre, (A.).

πρόοδος progressus, us, d.

πρός erga.

προσάγω adduco, xi, ctum, 3.
(A.).

προσάπτω afficio, fēci, sectum,
ēre (aliquem aliqua re), asper-
go, rsi, rsum, ēre, inspergo,
rsi, rsum, ēre, (alicui aliquid
ἢ aliquem aliqua re).

προσαρμόζω pono, sui, sītum,
ēre (A.).

προσβάλλω aggredior, essus sum,
ēdi, adior, ortus sum, iri, si-
gua infēro (intali, illatum, fer-
re), oppugno, viōlo, 1. (A.).

προσδιορίζω constituo, ui, ūtum,
ēre, sancio, nxi, netum, īre,
(A.). indīco, 1. (τὴν ἀξίαν τι-
νός) aestīmo (aliquid tanto).

προσελκύω allicio, pellicio, exi,
ectum, ēre, (A.).

προσέρχομαι advenio, vēni, ven-
tum, īre (in aliquem locum).

προσθήκων ἐν τῷ προσθήκοντι τόπῳ
(in) loco.

προσκαλῶ arcesso, īvi ἢ ii, ītum,
ēre, invīto, 1. (A.).

πρόσδοδος vectīgal, ālis, οὐ.

προσπάθεια contentio, ōnis, θ.
studium, i, οὐ, opus, ēris, οὐ.

προσπαθῶ contendo, ndi, ntum,
ēre, nitor, nisus sum, i, opē-
ram do (dedi, datum, dāre).
studeo, ui, ēre, (A.).

προσπαίνω aspergo, inspergo, rsi,
rsum, ēre, (alicui aliquid ἢ ali-
quem aliqua re).

προσπατεύω patrocīnor, ātus sum,
āri (A.).

προστίθημι addo, didi, dītum,
dēre (aliquid alicui rei)—προστί-
θεται ὅτι huc accēdit (ssit, ssum,
ēre)—πρόσθετε ὅτι adde, adjice
quod.

προστρέχω accurro, curri, cursum,
ēre, advōlo, 1.

προσφέρω offēro, obtūli, oblātum,
ferre, afflicio, fēci, sectum, ēre,
praesto, iti, itum, āre (alicui
aliquid)—προσφέρομαι me prae-
beo (ui, itum, ēre), me praesto.

προσφιλής carus, a, um.

πρόσωπον persōna, ae, θ.

πρότερος superior, ōris.

προτιμῶ malo, malui, malle,
praefēro, tūli, latum, ferre, an-
tepono, sui, itum, ēre (aliquem
ἢ aliquid alicui).

προτρέπω (ad)hortor, 1. (A.).

προσυλάττω prohibeo, ui, ūtum,
ēre, defendo, ndi, nsum, ēre,
(aliquam rem ab aliquo—προ-
συλάττομαι caveo, cavi, cau-
tum, ēre (A.).

πρόχωμα agger, ēris, d. vallum,
i, d.

πρωταίτιος auctor, ōris, d.

πρωτεύουσα caput, itis, οὐ.

πρωτουργός auctor, ōris, d.

πρώτος primus, a, um, princeps,
īpis, d.

πρωτοφανής (τὸ) novitas, ātis, θ.

πτῶμα corpus, ōris, οὐ. cadaver,
ēris, οὐ.

πύλη porta, ae, θ.

Πυθαγόρας (ὁ) Pythagōras, ae, d.
πύργος turris, is, θ.

πυρετός febris, is, θ.

Πύρρος (ὁ) Pyrrhus, i, d.

πωλῶ vendo, didi, dītum, ēre
(aliquid tanto).

Πωμεντιανός (ὁ) Pomentianus,
i, d.

P

- *Ρῆγυλος (ὁ) Regūlus, i, ᾶ.
 *Ρῆμοι (οἱ) Remī, ōrum, ᾶ.
 *Ρῆνος (ὁ) Rhenus, i, ᾶ.
 *Ρῆξ (ὁ) Rex, gis, ᾶ.
 ῥητορικὴ ἐκάνοτης eloquentia, ae, θ.
 ῥητορικὸν βῆμα suggestum, i, οὔ.
 ῥ(π)τω jacio, jeci, jactum, ēre (A.)
 —ρίπτωμαι εἰς τοὺς πόδας (τινός)
 projicior, jectus sum, i (A.).
 ῥίψασπις clipeo abjecto fugiens,
 ntis.
 *Ρόδιος Rhodius, i, ᾶ.
 ῥόπαλον fustis, is, ᾶ.
 *Ρόσκιος (ὁ) Roscius, i, ᾶ.
 *Ρωμᾶϊκός Romānus, a, um.
 *Ρωμᾶϊος Romānus, i, ᾶ.
 *Ρώμη Roma, ae, θ.
 *Ρωμύλος Romūlus, i, ᾶ.

Σ

- Σαβῖνοι Sabīni, ōrum, ᾶ.
 Σαλαμίς (ἡ) Salāmis, īnis, θ.
 Σαλλεστίος (ὁ) Sallustius, i, ᾶ.
 Σαμνῖται Samnites, ium, ᾶ.
 Σαρδῖνία (ἡ) Sardinia, ae, θ.
 σατράπης praefectus, i, ᾶ.
 Σεμπρώνιος (ὁ) Sempronius, i, ᾶ.
 Σέρβιος (ὁ) Servius, i, ᾶ.
 Σεργίλιος (ὁ) Servilius, i, ᾶ.
 Σεκουᾶνοι Sequāni, ōrum, ᾶ.
 σημαντικὸς magnus, a, um.
 Σιδῶν (ἡ) Sidon, ōnis, θ.
 Σικελία (ἡ) Sicilia, ae, θ.
 σιχαίνωμαι taedet (duit, sum
 est, ēre) me (alicuius rei).
 Σίπυλος (ὁ) Sīpylus, i, ᾶ.
 σιτοδοσία largitio formentaria.
 σῖτος frumentum, i, οὔ.
 σιωπὴ silentium, i, οὔ.
 σιωπῶ taceo, ui, itum, ēre.
 σκέπτομαι cogito, 1. meditor, 1.

(A. ἢ de aliqua re), sentio, nsi,
 nsum, īre (A.)—ἐσκεμμένος me-
 ditātus, a, um.

- σκεῦος vas, vasis, οὔ.
 σκευοφόρος calo, ōnis, ᾶ.
 Σκιπίων (ὁ) Scipio, ōnis, ᾶ.
 σκληρὸς crudelis, e.
 σκαπεύω id ago, egi, actum, ēre.
 Σολομών (ὁ) Salomon, nis, ᾶ.
 Σόλων (ὁ) Solon, ōnis, ᾶ.
 Σούεστα (ἡ) Suessa, ae, θ.
 Σουηβοὶ Suēvi, ōrum, ᾶ.
 Σουλπίκιος (ὁ) Sulpicius, i, ᾶ.
 σοφία sapientia, ae, θ.
 Σοφονίσθη (ἡ) Sophonisbe, es, θ.
 σοφὸς sapiens, ntis.
 Σπαρτιάτης Spartiāta, ae, ᾶ.
 σπεύδω accorro, 3. (in aliquam
 rem).
 Σπινθήρ (ὁ) Spinther, ēris, ᾶ.
 σπουδάζω (περί τι) studeo, ui,
 ēre (A.).
 σπουδαῖος magnus, a, um, gravis,
 e—ὅθεν ἔγω (νὰ κάμω ἄλλο) σπου-
 δαιότερον ἢ νὰ nihil antiquius
 habeo quam.
 στενός angustus, a, um—τὰ στε-
 νὰ angustiae, ārum, θ.—τὰ κατὰ
 Καύδιον στενὰ furculae Caudī-
 nae—διατελῶ εἰς στενὴν φιλίαν
 μετὰ τινος utor (usus sum, i)
 aliquo familiariter.
 στενοχωρῶ premo, pressi, ssum,
 ēre (A.)—στενοχωροῦμαι angor,
 netus sum, i.
 στερῶ (τινὰ τινος) privo, orbo,
 spolio, 1. (aliquem aliqua re),
 στεροῦμαι careo, ui, itum, ēre
 (AΦ.), expers sum (fui, esse), in-
 digeo, ui, ēre (Γ. ἢ AΦ.).
 στήνω constituo, ui, ātum, ēre
 (aliquid in aliquo loco).
 στήριζομαι nitior, nisus sum, i
 (aliqua ἢ in aliqua re).
 στιγμή momentum, i, οὔ. (tem-
 poris).

στολισμὸς decorus, ōris, οὐ.
 στόλος classis, is, θ.
 Στραβὼν (ὁ) Strabo, ōnis, ἄ.
 στρατεύματα copiae, ārum, θ.—
 τὰ κατὰ ξηρὰν στρ. copiae pe-
 destres.
 στρατηγὸς imperātor, ōris, ἄ.
 dux, ducis, ἄ.
 στρατολογία delectus, us, ἄ.
 στρατοπεδεύω castra pono (po-
 sui, situm, ēre).
 στρέφω verto, rti, rsum, ēre, ver-
 so, 1. (A).
 Στωϊκὸς Stoicus, i, ἄ.
 συγγενὴς propinquus, a, um.
 συγκαλῶ conuoco, 1.
 συγχαίρω gratulor, 1. (A).
 σύγχρονος aequalis, e.
 συγχωρῶ ignosco, nōxi, nōtum,
 ēre, permitto, isi, issum, ēre,
 concedo, ssi, ssum, ēre, (alicui
 aliquid).
 σύζυγος (ὁ, ἡ) conjux, ūgis (ἄ. καὶ
 θ.), uxor, ōris, θ.
 Σύλλας (ὁ) Sulla, ac, ἄ. — ὁ τοῦ
 Σύλλα Sullānus, a, um.
 συλλέγω colligo, lēgi, lectum,
 ēre, cogo, coēgi, coactum, ēre,
 contrāho, xi, ctum, ēre, (A).
 συμβαίνω ex(s)isto, stiti, ēre,
 evādo, si, sum, ēre, fieri, fac-
 tus sum, fieri — συμβαίνει lit.
 accidit, ēre, contingit, obui-
 git, tigit, ēre, evēnit, vēnit,
 ventum, ire, occurrit, currit,
 cursum, ēre.
 συμβουλεύω hortor, adhortor, 1.
 (A.), suadeo, si, sum, ēre (A.)
 — συμβουλεύομαι consulo, 3.
 (A).
 σύμμαχος socius, i, ἄ.
 συμπεριλαμβάνω comprehendo,
 di, sum, ēre (A).
 συμπλοκή proelium, i, οὐ.
 συμπολίτης civis, is, ἄ.
 συμπόσιον convivium, i, οὐ.

σύμπτωσης occasio, ōnis, θ. oppor-
 tunitas, ātis, θ.
 συμφορὰ calamitas, ātis, θ.
 συνάγω, συναθροίζω cogo, coēgi,
 coactum, ēre.
 συναπαντῶ incido, idi, ēre (A).
 συνάπτω μάχην proelium com-
 mitto, isi, issum, ēre (A).
 συνδέω conjungo, nxi, nctum,
 ēre (A).
 συνδιαλέγομαι colloquor, cūtus
 sum, i (cum aliquo).
 συνδιελέγεις colloquium, i, οὐ.
 συνείδησις conscientia, ae, θ.
 συνειδίζω consuesco, ēvi, ctum,
 ēre (A.) — εἶμαι συνειδημένος
 consuēvi, isse, soleo, ni, tum,
 ēre — συνειδημένος solitus.
 συνεληλυθότες γερούσιαι παῖρες
 conscripti.
 συνέντευξις colloquium, i, οὐ.
 συνέργεια auxilium, i,
 συνέρχομαι convenio, veni, ven-
 tum, ire.
 σύνεσις consilium, i, οὐ.
 συνηγμένους cunctus, a, um.
 συνηθία consuetudo, ūnis, θ.
 συνηθίζω soleo, vi, ctum, ēre.
 συνήχη foedus, ēris, οὐ.
 συνοδεύω (χάριν τιμῆς) prosēquor,
 cūtus sum, qui (A.) συνώδιυμέ-
 νος comitatus.
 συνομιλῶ colloquor, cūtus sum,
 i (alicui).
 συνωμότης conjuratus, i, ἄ.
 Συράκουσαι(aί) Syracūsae, ārum, θ
 Συρία (ἡ) Syria, ae, θ.
 τερρέω concurro, curri, cursum,
 ēre.
 τέρω (ἐξέλκω) extraho, xi, ctum,
 ēre (A).
 Σύραξ (ὁ) Syphax, acis, ἄ.
 τυχνός creber, bra, brum, — συ-
 γνὰ saepe.
 σφάλμα vitium, i, οὐ.
 σφοδρὸς acer, cris, ere.

σφραγίζω *asigno*, 1. (A.).
 σχέδιον *consilium*, i, ού. *con-*
ptum, i, ού.
 σχολῆσι *consuetudo*, inis, θ. — ἔχω
 οἰκίᾳς γράσεις μετὰ τινος *ultr*
aliquo familiariter.
 σχολάζω *vacuo*, 1. (Aφ. ἡ *ab ali-*
qua re).
 σχολή *otium*, i, ού.
 σώζω *seruo, conseruo*, 1. *retineo*,
tinēti, *lentum*, ēre, (A.).
 Σωκράτης (ὁ) *Socrates*, is, δ.
 σῶμα *corpus*, ōris, ού.
 σωτήρ *vindeat*, yeis, δ.
 σωτηρία *salus*, ūtis, δ.

Τ

τάλαντον *talentum*, i, ού.
 τάλας *miser*, ēra, ērum.
 ταμίης *quaestor*, ōris, δ.
 ταξείδευω *iter facio*.
 ταξείδιον *iter*, *itinēris*, ού.
 τάξις *officium*, i, ού.
 ταπεινός *modestus*, a, um.
 Τάρως (ὁ) *Tarus*, antis, δ.
 ταράττω *perturbo*, 1. (A.).
 παραγή *perturbatio*, ōnis, θ.
 Ταρκίνιος (ὁ) *Tarquinius*, i, δ.
 τάττω *noceo*, novī, volum, 2.
praeicio, *feci*, *fectum*, ēre.
 Ταύρος (ὁ) *Taurus*, i, δ.
 τάφρος *fossa*, ae, θ.
 ταχύπλοον πλοῖον *navis cele-*
ris.
 ταχύς *celer*, ōris, ēre — *ταχέως*
brevi (tempore), *mox*.
 ταχύτης *celeritas*, ātis, θ. *velo-*
citas, ātis, θ.
 ταίνω *contendo*, nli, ntum, ēre
(ad aliquam rem), *peto*, *ivi* ἢ
ii, *itum*, ēre (A), *nitor*, *nisus*
sum, i (in aliquam rem).
 τειχομαχία *oppugnatio*, ōnis, θ.
 τεῖχος *murus*, i, δ.
 τέκνα *liberi*, ōrum, δ.

τελειόνα *conficio*, *feci*, *fectum*,
 ēre (A.).
 τέλος *finis*, is, δ. (*ἐπίρρ.*) *tan-*
dem, *denique*.
 τελῶ (θρίαυδον *triumphum*) *ago*,
egi, *actum*, ēre.
 Τερентία (ἡ) *Terentia*, ae.
 τέχνη *ars*, *artis*, θ.
 τηλικούτος *tantus*, a, um.
 Τιβέριος (ὁ) *Tiberius*, i, δ.
 Τυγράνης (ὁ) *Tigranes*, is, δ.
 Τυρανόκερτα (τά) *Tiranocerta*,
 ōrum, ού.
 Τίλλιος (ὁ) *Tillius*, i, δ.
 τιμητικὴ θέσις *honos*, ōris, δ.
 Τιμοθεός (ὁ) *Timotheus*, i, δ.
 Τιμολεών (ὁ) *Timoleon*, ōtis, δ.
 τιμῶ *aestimo*, 1, *honoro*, 1. (A.).
 τιμωρία *poena*, ae, θ. *supplicium*,
 i, ού.
 τιμωρῶ *punio*, *ivi* ἢ *ii*, *itum*,
 ēre, *multo*, 1. (*aliquem aliqua*
re).
 Τίρων (ὁ) *Tiro*, ōnis, δ.
 τίς *aliquis*, *aliqua*, *aliquid*, *qui-*
dā, *quaedā*, *quiddā* (*ἐπι-*
θεσι, *quoddā*) — κατὰ τι *ali-*
quanto.
 Τισσαφέρνης (ὁ) *Tissaphernes*, is, δ.
 Τίτος (ὁ) *Titus*, i, δ.
 τοιοῦτος *talis*, e.
 τοιοῦτοτρόπως *eiusmodi*.
 τολμῶ *audeo*, *ausus sum*, ēre —
τολμητικῶς ausus, a, um.
 τοποθετῶ *colloco*, 1. (*aliquid in*
aliquo laeo).
 τόπος *lucus*, i, δ. — εἰς τὸν τόπον
(τινός) (in) loco, *in numero (ali-*
cuius) — ἐν τῷ προσήκοντι τόπῳ
(in) loco.
 τοποτηρητής *praefectus*, i, δ.
 τοσάκις *toties*.
 τόσος *tantus*, a, um — τόσοι *tot*
 — τόσον, τόσης ἀξίας *tantū* —
 (καθ') ὅσον... (κατὰ) τόσον (ὅσω...
 τόσω) *quo*... *eo* — κατὰ τόσον

ταύτο—τόσον μεγάλως tantum
—τόσον πολύ adeo — τόσον εὐ-
θηνά tantulo—τόσον οὕτω ita ,
sic, tam, adeo.

τοσοῦτος tantus, a, um—τοσοῦτον
adeo—τοσοῦτοι tot — τοσοῦτω
tanto.

Τούλλιος (ὁ) Tullius, i, ἄ.

τραδῶ (διορύττω) perdūco , χί ,
ctum, ēre (A.).

Τραϊανὸς (ὁ) Traiānus, i, ἄ.

τραπεζίτης negotiator, ōris, ἄ.

Τρασιμένη (ἡ, λίμνη) Trasiimē-
nus, i (lacus) ἄ.

τραχύς asper, ēra, ērum.

τρεῖς ἡμέρας (ἐπίτρ.) triduum,
i, οὐ.

τρέχω curro, cucurri, cursum ,
ēre.

Τρηούρι (οἱ) Trevīri, ōrum, ἄ.

τρίτος tertius, a, um—τρίτον, τρί-
την φοράν tertium.

τρόπος ratio, ōnis, θ.

τροφοδότησις commēātus, us, ἄ.

τρώγω vescor, i, (ΑΦ.).

Τρώς (ὁ) Tros, ōis, ἄ.

τυγχάνω nanciscor, nactus sum,
sci (A.).

Τύρος (ἡ) Tyrus, i, θ.

τυφλός caecus, a, um.

τύχη fortuna, ae, θ, sors, rtis, θ.

Υ

ὕβριζω maledīco, χί, ctum, ēre (A.).

ὕγιεια valetudo, inis, θ.

υἱοθετῶ adopto, i, (A.).

ὕπαγω (μετέ.) indūco, χί, ctum,
ēre (A.)—ὕπαγω ὑπὸ τὴν δυνα-

στείαν sub (in) potestatem re-
dīgo (ēgi, actum, ēre, A.)—

(ἀμυθ.) eo, ἴνι ἢ ii, itum, īre,
pergō, perrexī, perrectum, ēre.

ὕπακούω obedio, ἴνι ἢ ii, itum,
īre, obtempēro, i, obsequor ,

cūtus sum, i, (A.).

ὕπανδρεύομαι nubo, nupsi , nu-
ptum, ēre (A.).

ὕπαρχω sum, fui, esse—ὕπαρ-
χουσιν ἄνθρωποι sunt, reperian-
tur, inveniuntur.

ὕπατειά consulatus, us, ἄ.

ὕπεικω pareo, ui, itum, ēre, obedi-
tio, ἴνι ἢ ii, itum, īre, obtem-

pēro, obsequor, cūtus sum, i,
(A.).

ὕπερασπιζω defendo, ndi, nsum,
ēre (aliquam rem ab aliquo).

ὕπεράσπισις defensio, ōnis, θ.
praesidium, i, οὐ.

ὕπερβαλνω supēro, i, anteeo, ἴνι
ἢ ii, īre, antecello, ēre, praesto,

stīli, stītum ἢ stātum, are,
trajicio, jeci, jectum, ēre.

ὕπερηφάνεια superbia, ae, θ. in-
solentia, ae, θ.

ὕπερήφανος superbus, a, um.

ὕπηρεσις officium, i, οὐ.

ὕποδέγομαι excipio, cēpi, ceptum,
ēre (A.).

ὕπόθεσις res, rei, θ.

ὕπόκρισις simulatio, ōpis, θ.

ὕπόκληψις auctoritas, ātis, θ.

ὕπομένω pator, passus sum, pati,
sīno, sīvi, situm, ēre (A.).

ὕπομνησκω moneo, admonēo ,
commoneo, ui, itum, ēre, com-

monefacio, fēcī, factum, ēre ,
(alicui aliquid).

ὕποστηρίζω sustineo, tinui, ten-
tum, ēre, juvo , adjūvo , jūvi,

jutum, are, (A.).

ὕποστράτηγος legātus, i, ἄ.

ὕπόσχεσις promissum, i, οὐ. pol-
licitatio, ōnis, θ.

ὕπόσχομαι polliceor, cūtus sum,
ēre, promitto, īsi, issum, ēre ,

(alicui aliquid).

ὕπολειπεται reliquum est, relin-
quitur, restat, superest.

ὕποτάσσω subjicio, jēcī, jectum ,
ēre, subīgo, ēgi, actum, ēre ,

οππρίμο, essi, essum, ēre, do-
mo, ui, ūtum, āre, (alicui ali-
quem) — ὑποτάσσω εἰς τὴν κυ-
ριαρχίαν sub(in) potestatem re-
digo.

ὁπορέω patior, passus sum, i,
tolero, 1. sustineo, tinui, ten-
tum, ēre, perféro, tūli, lātum,
ferre (A.).

ὁποχωρῶ cedo, ssi, ssum, ēre (A.).
Ἰστιάσπης (ὁ) Hystaspes, is, α.
ὑπίσταμαι sustineo, tinui, ten-
tum, ēre (A.).

ὑψος vultus, us, α.
ὑψηλόφων superbus, a, um.
ὑψος altitudo, inis, θ.

Φ

Φάβιος (ὁ) Fabius, i, α.
φαίδρος candidus, a, um.

φαίνουμαι appareo, ui, ūtum, ēre,
videor, visus sum, eri, (ἀναφαί-
νουμαι) exsisto, stiti, stitum, ēre.

φανερὸς clarus, a, um.

Φαρνάκης (ὁ) Pharnāces, is, α.

Φάρος (ὁ) Pharus, i, α.

φαῦλος prāvus, a, um.

φείδομαι parco, peperci, parsum,
ēre (A.).

φέρω fero, tūli, latum, ferre,

duco, xi, ctum, ēre, ago, egi,

actum, ēre (A.) — φέρομαι me

praebeo, ui, ūtum, ēre, me prae-

sto, stiti, stitum, āre — φέρω

οἶκαδς reperto, 1. — φέρω εἰς πέ-

ρας defungor, nctus sum, i—

φέρω βαρέως graviter fero.

φεύγω fugio, effugio, fūgi, fu-
gitum, ēre (A.).

φήμη fama, ae, θ.

φθάω pervenio, vēni, ventum,

ire, assēquor, consēquor, cūtus

sum, i, aequo, aequiparo, 1.

(A.) εὐασημένος adeptus, a, um.

φθόνος invidia, ae, θ.

φθονῶ invideo, vīdi, vīsum, ēre
(alicui alicquid).

φιλανθρωπία humanitas, ātis, θ.

φιλαρχία cupiditas (ātis, θ.) du-
minandi.

φιλία amicitia, ae, θ. — οἰκειακὴ

φιλία usus domesticus.

Φίλιππος (ὁ) Philippus, i, α.

φιλοδώρῶ dono, 1. (alicui alicquid

ἢ aliquem aliqua re).

φιλορροῶ excipio, cēpi, ceptum,

ēre (A.).

φιλοῦ amo, 1. (A.).

Φλαμίνιος (ὁ) Flaminius, i, ι.

φλέγουμαι flagro, 1. ardeo, rsi,

rsum, ēre.

φόβος metus, us, α. pavor, ōris, α.

φοβούμαι timeo, ui, ēre, metuo,

ui, ūtum, ēre, vereor, ūtus sum,

ēri, (A. περί τινος alicui rei).

Φοινίκη (ἡ) Phoenice, es, θ.

Φοῖνιξ (ὁ) Phoenix, icis, α.

φονεύς interfector, ōris, α.

φονεύω neco, 1. caedo, cecidi,

caesum, ēre, occido, īsi, īsum,

ēre, interficio, fēcī, fectum,

ēre, interīmo, ēmi, emptum,

ēre (A.).

φορεῖον lectica, ae, θ.

φόρος tributum, i, οὔ. vectigal,

ālis, οὔ. — ἐπιβάλλω φόρον onus

injungo, nxi, nctum, ēre.

φρόνημα animus, i, α.

φρόνησις prudentia, ae, θ. consi-

lium, i, οὔ.

φροντίζω curo, 1. prospicio, exi,

ectum, ēre, providéo, vīdi, vī-

sum, ēre, consulo, lui, ltum,

ēre, caveo, cavi, cautum, ēre,

(τινὸς alicui).

φροντίς cura, ae, θ.

φρονῶ credo, didi, ditum, ēre,

censeo, 2. existīmo, puto, ju-

dico, 1. arbitror, 1. duco, xi,

ctum, 3. (A.).

φρουρά praesidium, i, οὔ.

ΡΟΜΗΝΙΑ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗΣ

No 3

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

800

ΔΕ Δέφνερος, Μιχαήλ.

ΛΑΤΙΝΙΚΗΣ ΜΕΘΟΔΟΥ

ἀριθ. χρ. 390

Ἡμερομηνία
ἐπιστροφῆς

ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΟΝ

Εθνικὴ Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Ἀθηνῶν

Κ

ΡΟΙ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΔΗΜΟΣΙΑ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας